

Berxwedan

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Yıl 11 — Sayı 157 — AYLIK GAZETE — 15 Mart 1993 — 3,-DM

İSYAN, DİRENİŞ ve KAZANIMLARLA DOPDOLU GEÇECEK

NEWROZA '93 PÎROZ BE

ÇÖZÜM

A. ÖCALAN

Gerilla savaşını bu yıl yaşayacağız

Gerçekten '93 yılı planlamamız gerillayı yaygınlaştırma ve olgun bir aşamanın savaş gücü haline getirme biçiminde anlaşılıyor. Kitlelerin yönelişini serihildanlarla birlikte halk milislerine kavuşturarak yani öz savunma güçlerini de geliştirerek örgütleme ve derinleştirmeyi içeriyor. Yine Türkiye'deki demokratik savaşımı, karşı koyacak bir biçimde güçlendirmeyi öngörüyoruz. Ve Güney'deki halkımızla daha derinleşen ilişkiler kurma sonucuna veya imkanlarına götürmedir. Esas mücadele gerilla ile kontrgerilla arasında geçecektir. Gerillanın çok yönlü geliştirilmesi için tedbirler alınmıştır. Tüm eleştirilerime karşın görülmektedirki biz gerillayı ilk defa derli toplu '93'te yaşayacağız. Bir anlamı ile de derinliğine ve genişliğine yaşayacağız. '93'ün kural, kaidelerinin en çok oturulduğu, gerilla taktikleriyle savaşıldığı bir yıl haline getirileceği neredeyse kesinleşmiştir. Kayıplar çok olabilir, ama esas itibarıyla

Devamı 28. sayfada

Ulusal bayrağımız ÖZGÜRLÜĞÜMÜZDÜR

■ ■ ■ *Halkımız her alanda kurumlaşmaya gidiyor. Kendi oylarımızla seçtiğimiz milletvekillerimizle ulusal meclisin kurumlaşma sürecini de başlattık. Gazeteniz Berxwedan da bu kurumlaşmanın bir parçası olarak ulusal bayrağımızı ablem olarak aldı. Ulusal birlik ve bütünlüğümüzün ifadesi olan bayrağımızı ablem olarak seçmemiz, bize büyük bir sorumluluk yüklediğinin bilincindeyiz. Bu sorumluluğu yerine getireceğimize dair bir kez daha önderliğimize, şehitlerimize ve halkımıza söz veriyoruz. Tüm halkımızın Newroz bayramını coşkumuzla kutluyoruz.*

BERXWEDAN'DAN

BAHAR NEWROZ'LA GÜZELLEŞİR

Merhaba ateşin ve güneşin çocuklarına, merhaba ulusal birlik, ulusal direniş, ulusal isyan günü Newroz'a. Halkımız, öncüsünün 1984 yılının 15 Ağustos'unda sıktığı kurşuna, serhildanlarla karşılık verdi. TC Kürdistan ülkesini ve halkını tümden bir kez daha ayağa kalkmamak için, Koçgiri, Ağrı, Dersim, Hani vb. katliamlarını geliştirdi. Yalnız TC mi bunu yaptı. Hayır. Kürdistan'ı parçalayıp bölen diğer sömürgeci devletler de aynı şekilde halkımıza katliamları reva gördüler. Saddam rejimi 16 Mart gününde Halepçe'ye attığr kimyasal bombalarla, kadın, çocuk, yaşlı demeden 5 bin insanımızı en acımasız şekilde katletti. Kürdistan'ın acılı tarihine Halepçe bir büyük yürek yarası olarak geçti.

Yıl 1990. Mardin'de şahadete ulaşan 13 karanfilin cenaze töreninde halkımız serhildan ştartını verdi. Artık özgürlük uğruna patlayan namlular serhildanlarla güzelleşiyordu. Artık karartılmış Kürdistan tarihi sayfa sayfa silinerek, yeni ve şehit kanlarıyla yıkanmış kahramanlık sayfalarıyla açılıyordu. Kür-

Devamı 28. sayfada

Kürt halkının kalbine gömdüğü yiğit bir komutan

Emel Çelebi

Uzun yıllar Avrupa'da kalan Mine yoldaş, Avrupa'nın birçok kentinde ulusal kurtuluş mücadelesi için hizmette bulundu. Avrupa'da yıllarca kalmasına rağmen, kendisini Avrupa'nın olumsuz etkilerinden koruyarak, doğru yolda özgür yaşamı temel alarak bağımsız bir vatana uzandı.

Mine yoldaş, çocukluğunu Bingöl'ün Karlıova ilçesnin Çiftlik köyünde geçirmişti. Daha küçükken birçok yoldaşı tanıma fırsat bulmuş, Kürt halkına dayatılan imha politikasını kavramış, yoldaşlar şahsında buna karşı mücadele edilmesi gerektiğini fark etmişti.

Bu imha politikasını, susturulmuşluğu hayatın her alanında derinden yaşamıştır.

Şehit düşen Mehmet Hayri DURMUŞ'u, Zeki YILDIZ'ı ve nicelerini tanımıştı. 1980'den öncesideki olayları, önderliğin vücut bulmasındaki sancıları, fedakarlıkları, heyecanı ve mutluluğu yakından yaşamıştı. PKK'nin o dönemdeki gelişim günlerinde, işbirlikçi-şovenist kesimlerin saldırılarını yakından izlemiş, bu durum O'nun üzerinde büyük etkiler bırakmıştı.

Yıllar geçti ve Mine arkadaş Avrupa'ya geldi. Kür distan'da halkımızın her konuda egemenlerce geri bırakılması Mine yoldaşın hiçbir zaman aklından çıkarmadığı ve yüreğinde taşıdığı bir öfkeydi.Kendi köyünde yaşanan bir olayı şöyle anlatırdı: "Irmak'ta birbirine arkadaş olan iki genç şakayla dövüşürler, ancak bunlardan birisi kaza sonucu boğularak ölür. Bunun üzerine öldürülenin amcası diğer gencin peşinde köye kadar koşar ve onu da cezalandırmak ister. Genç köye varırken, evine gidip kitlenir. Evin içinde bir çocuk ve bir nene de bulunuyor. Adam gencin çıkmasını ister. Ancak genç de çıkmayınca evi yakacağına karar verir. Sonra da hepinizi yakarım diyerek, bir bidon benzini eve döküp, evi yakar. Herkesin gözleri önünde olmasına rağmen hiç kimse de bir şey yapmaz. Böylesi durumları çok kişinin yaşadığına inanıyorum. Gericiliğin uç noktalarıydı bunlar." Gaddarlığın zirvesini görmüştü Mine yoldaş.

Yaşadığı olayların bu insanların değil, onları bu duruma düşürenin sömürgecilik olduğu, bunun bilinciyle, Kürdistan gerçeğini kavrayıp, Avrupa ortamındaki insanlarımızın yaşadığı olumsuz koşulları gördükten sonra, kurtuluşu seçti ve mücadeleye katıldı. Şehitlere bağlılık, gericiliğe öfke, PKK'ye özlem, O'nun ayrılmaz ilkeleriydi.

Avrupa alanında yıllarca faaliyet yürüttü. 1987 yılında Bonn'da Türk devletinin Kürdistan'daki insanlık dışı uygulamalarını protesto amacıyla gerçekleştirilen açlık grevine katıldı. 37 gün süren eylemin en canlı ve dinamik uygulayıcısıydı. Bu eylemden sonra profesyonel devrimciliğe başladı. Pratik içinde yetkinleşerek bilincini pekiştirdi.

Avrupa'dan görevli olarak bir süre Türkiye'de faaliyetlerde bulundu. Faaliyetler içerisinde bulunduğu dönemde özellikle tutuklu olan arkadaşları ziyaret eder, onlara moral verirdi. Bazı arkadaşlar O'nun tutuklu arkadaşları sık sık ziyaret etmemesini istiyorlardı. Çünkü illegal faaliyet yürüttüğü için dikkatli olması gerekirdi. Mine yoldaş tutuklu yoldaşların yanına gider ve hal hatırlarını sorar, sonra da sessiz sessiz onları dinlerdi. Söz dolaşıp Avrupa üzerindeki bir olaya gelince, olayın eksik anlatıldığını fark eder. Dayanamaz, sabrı taşar ve kendisi olayın nasıl geliştiğini anlatmaya başlar. Her şeyi açık konuşurdu. Bir kez girdiği tartışmanın içinden, O'nu çıkarmak da çok zordu. Herkes O'nu heycanla dinlerdi.

Yine TC'nin Güney Kürdistan'da başlattığı bir operasyonda, sınırda esir düşen Kara Ömer yoldaşın da yaralı olarak ele geçmesi O'nu çok derinden etkilemişti.

Mine yoldaş basın-yayın alanında yıllarını emekle geçirdi. Bu önemli alanda canını dişine takarak büyük fedakarlıkla çalışıyordu. Emekle beraberdi, emekle yürürdü, emeğin en iyi yoldaşıydı. 24 saatini katıyordu bu sahaya. Oldukça da öfkeliydi, emeğe önem vermeyenlere. İnsanların arasındaki davranışlara oldukça dikkat ederdi. Bir insanın konumunu hep göz önünde tutardı. Her şeyin eşit yürütülmesi ve paylaşılmasına önem vererek, bazı şeylerin değişmek zorunda olduğunu anlatırdı. Kariyer peşinde olanlara hep karşıydı. Haksızlığa tahammül edemezdi. Birçok olayı önceden hisseder ve yorum geliştirirdi.

Özellikle kitleye açılmak gerektiğini hep söylerdi, bu yönlü çabaları eksik olmazdı. Sevdiği bir şey daha vardı; diğer ülkelerin devrimi üzerine olan romanlardı. Bir ara O'nu bir süre göremedim. Gittiğim bir evde tesadüfen karşılaştık. Bir torba dolu kitap almıştı. Her gün bir kitap okurdu. Böylece eğitimini de tamamlıyordu. Bir hafta boyunca, tek başına bir odada, gündüz-gece kitap okurdu. Oldukça bundan zevk alıyordu.

Gerilla resimlerinden oldukça etkilenirdi. Gözlerini resimlerden ayırmazdı. Gerillaya duyduğu özlemin bir belirtisiydi bu. Bin yıllık özlem pek yakında gerçekleşecekti. Ve resim üzerindeki gerillayı görme şansına sahip olacaktı.

Bazen de işlerimizin biraz hafiflediği günler olurdu. Hemen bir kitap alır dışarıya çıkardı.

Şehit düşen yoldaşların nasıl komplo ve ihbarlarla öldürüldüğünü, hainlerin, işbirlikçilerin pusularına nasıl düştüklerini zaman zaman dile getiriyor ve anlamak istiyordu. Kaç kez olmuştu, Maraş'ta, Mardin'de ve Kürdistan'ın başka birçok kentinde gerillalar ihbar sonucu katledilmişti ve daha kaç kez olacaktı?

Mine yoldaş gerektiğinde sert, güleryüzlü ve çok saf da olabilirdi. Bunları hep iç içe yaşardı. Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitmeden önce, "Gittiğimde kesinlikle tekrar Avrupa'ya dönmeyeceğim" diyordu. "Garzan'da buluşacağız, yedeğini yetiştirip gelmen lazım" diyordu. Ancak basın-yayın alanında yedek yetiştirmek kolay değil.

Nihayet özlediği o gün geldi. İçinden, bir sıcaklık duydu. Nefes alışları ve kalp vuruşları hızlandıkça hızlandı. Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gideceği haberini alınca, sevinçten ayakları yere basmıyordu. Kendisini ülkede bulmuş gibiydi.

Mine yoldaşın son durağı ve son buluştuğu yer Kürdistan olacaktı. Kendisi Avrupa'da kalmış olsa bile, beyni-yüreği Akademiya Mahsum Korkmaz'daydı artık. Yüreği Orta Eyalet'te, gözleri Behdinan'da, kulakları ise hep Botan'daydı. Kürdistan'a önce beyni taşıdı, sonra da kendisini.

Akademi'ye vardıktan sonra bize bir mektup yollamıştı: "Akademi ortamına geldiğim ilk gün, Başkan ile görüştüm. Tabii o zamanki duygu ve düşüncelerimi izah etmem biraz zor. İnsanları yaşama bağlayan yüce bir insan. Kişinin kendisini en demokratik ortamda bulduğu, kendisini tekrardan ve ciddi bir biçimde gözden geçirme ihtiyacını duyduğu bir atmosfer..." diyordu

Yine başka bir bölümünde şöyle diyordu: "... Bu mektubum aynı zamanda böyle bir çağrıyı da içerir. Artık belirleyici olan koşullardır. İnsan bazen düşünüyor da, tüm arkadaşlarla tekrar bir arada olmak için... Tabii bu alanda olursa bir anlam kazanır diye düşünüyorum. Ama şimdilik işlerinizin çok yoğun olduğunu sanıyorum. Bahara belki görüşürüz..."

Başkan'a hayran kalmıştı. Birçok konuşmalarından bunu çıkarmak mümkündü. "Başkan'ın yaşamına yönelik mutlaka bir kitap çıkarılmalıdır" diyordu.

Savaş alanına daha varmadan keskin kılıcını düşmanın başının üzerine salıyordu. Her gün mücadele, hareketlilik, canlılık ve başarma çabası var. En sonunda savaş meydanına vardı. Dağları, ovaları, nehirleri ve her şey artık hayal değil, gerçekti. Ayakları artık havada değil sert topraklar üzerindeydi. Artık kılıçla değil, keleşle düşmanın karşısında duruverdi.

Üç ay savaş alanında kalmadı, haber geldi. Şehit düşen kimdi? Mine yoldaş idi... O'nu yakından tanıyan herkes şüphesiz acı duymuş ve üzülmüştü.

Şehitlerimiz düşerken yüceleşerek ölümsüzleşiyorlar. Fiziki olarak görmesek de yüreklerde, beyinlerde yaşamaya devam edecekler.

1993 yılına girişimiz şehitlerimize bağlılık noktasında ne anlama gelir? Buna cevap verebilmek için neler yapılmalıdır?

Başkan'ın bütün militanlara, yurtseverlere ve dostlara yaptığı bir çağrı var. "1993 yılı mutlaka ve mutlaka bir başarma, bir zafer yılı haline gelmelidir" şeklindedir. Her söylenen söz ve varolan değer, şehitlerin temeli ve kanı pahasına elde edilmiştir.

Mücadele arkadaşı M.

Berxwedan
Aylık Gazete
Berxwedan-Verlags-GmbH
Marken Str. 5-7
Postfach 10 15 31
4000 Düsseldorf 1 - BRD

Verantwortlich für den Inhalt
WALTHER BRAUN
(HABER MERKEZİ)
Tel:(49-0211) 78 83 851-2-3
Berxwedan
Tel.: (49-0211) 72 71 46
Fax: (49-0211) 77 35 03

Matbaa: Druckhaus Bonn
Dağıtım: Agri Verlag Köln

Avustralya 4.00 $ / Avusturya 25.00 s.
Belçika 70.00 bfr. / Danimarka 12.00 dkr.
Fransa 12.00 ff. / Hollanda 4.00 hfl.
İngiltere 1.20 £. / İsveç 12.00 skr.
İsviçre 3.00 sfr. / Norveç 12.00 nkr.

ABONE KOŞULLARI

Almanya içi	Almanya dışı
6 ay 18.- DM	6 ay 20.- DM
12 ay 36.- DM	12 ay 40.- DM

Stadtsparkasse Düsseldorf
Kto Nr. 360 168 06 / BLZ 300 501 10

TC'DE NEWROZ SENDROMU

Bir hafta süren Ağrı Dağı operasyonu

TC devletini hüsrana uğrattı

Ağrı/Doğubeyazıt (KURD-HA): Bir hafta boyunca süren Ağrı Dağı operasyonu, TC devletini hüsrana uğrattı. 03.03.1993 tarihinde başlayan Ağrı Dağı operasyonun ikinci gününde gerillalar karşılık verdi. Gerillalar ile TC güçleri arasında çıkan çatışma bir gün sürdü. TC ordu birlikleri Yaygınyurt köyünde mevzilenerek gerillalara ateş açtılar. Operasyona uçak ve helikopterler de eşlik ettiler. Karanlığın basması ile birlikte gerillalar da olay yerinden uzaklaştılar. Çatışmada 1'i kadın 6 gerilla şehit düşerken, 30 TC askeri öldürüldü. Çatışmada bir helikopter İran topraklarına düşerken, bir helikopter de yara alarak Gürbulak Jandarma Karakolu'na indi. Bir günlük çatışmadan sonra TC, Ağrı Dağını bomba yağmuruna tuttu. TC güçleri İran topraklarını 3 gün boyunca ihlal ettiler. TC, basın-yayın organları Ağrı Dağı operasyonu ile ilgili, çelişkili haberler verdiler. Çatışmada 25 gerillanın öldüğünü ve hiçbir askerin ölmediğini öne sürdüler. Yayınlanan bu haberlerin yalan olduğu ve hiçbir gerçeğe dayanmadığı ortaya çıktı.

Bir hafta boyunca operasyonun sürdüğü ve halen beşbin (5000) askerin bulunduğu Ağrı Dağına kurulu Mıhtepe, Yukarı Gürgören, Şer Mırzu, Gürköyü, Kal Hasan ve Sılekuse bölgelerine girdik. Objektifimiz ile olayın içyüzünü araştırdık. TC ordu birlikleri, tank-top ve tüfekle mevzilendikleri yeri tespit ettik. TC ordu birlikleri bir hafta boyunca bomba yağmuruna tuttuğu Ağrı Dağına kurulu köylerde yaşayan insanlar devlete lanet ediyorlardı. TC güçlerinin operasyondaki mevzileri Yaygınyurt köyü. Biz de Yaygınyurt köyündeki mevzilere girdik. TC güçleri çatışmada MK-2 ve A-4 silahlarını kullandıklarını tespit ettik. Çatışma bölgesinde çok sayıda fünye bulduk. TC güçlerinin kullandıkları Amerikan yapımı kimyasal silah torbasını da ele geçirdik. Halen beşbin (5000) TC askerinin bulunduğu bölgede, helikopterler sınırı bombalamaya devam ediyordu.

Bir haftalık operasyondan sonra Ağrı Dağına kurulu köylere gıda ambargosu uygulayarak, köylerin boşaltılması istendi. TC güçleri tarafından dağıtılan bildiride Mıhtepe, Yukarı Güngören, Aşağı Güngören, Yusuf Ağa, Şer Mirzu, Gür köyü, Kal Hasan, Sılekuse köyleri askeri bölge ilan edildi. Bildiride köylerin acilen boşaltılması istendi. Yukarı Güngören köyünden ilçeye gelen Halit Yaşarceser ve arkadaşlarına, TC güçleri tarafından 08.03.1993 tarihinde ateş açıldı. Yaşarceser yaralı olduğu halde hastaneye gelemiyor. Köylüler bir helikopterin sürekli askerlerin cesetlerini taşıdığını söylediler.

Öte yandan ARGK'nin Serhat Eyalet Komutanlığı yetkilisi, bize yaptığı açıklamada "TC'nin basın yayın organlarının olayları çarpıttığına" değinerek Ağrı dağındaki operasyonla ilgili şunları söyledi:

"Bir ihbar sonucunda 03.03.1993 tarihinde TC'nin Ağrı Dağında operasyonu başladı. Ağrı dağındaki kampımızda 7 arkadaşımız bulunuyordu. 4 Mart Perşembe günü saat 08.00'de, TC askeriyle çatışmaya girdik. Çatışma yerine bir ekibimizi daha gönderdik. Operasyona 3 helikopter ile bir uçak eşlik ediyordu. TC'nin bir helikopteri İran topraklarına düştü. Gece karanlığının basması ile birlikte olay yerini terk ettik. Çatışmada Doğubeyazıtlı Harun ve Devran, Digorlu Dilşad ve Welat, Amedli Erış ve Mardinli Rojda kod isimli 6 arkadaşımız şehit oldu. TC askerlerine büyük kayıplar verdik. 30'dan fazla TC askeri öldü. Bir günlük çatışmadan sonra TC askerleri bir hafta boyunca Ağrı Dağını bomba yağmuruna tuttu. Üç gün boyunca da İran topraklarını ihlal ettiler. TC basını gerçekleri görmüyor" dedi.

Kod ismi Devran olan M. Nuri Özray 1971 yılında Doğubeyazıt'ın Bester köyünde doğdu. Devran, Doğubeyazıt Lisesi'ni okurken, 12 Kasım 1990 tarihinde okuldan kaçarak gerillaya katılmıştı. Kod ismi Harun olan Ömer Gegez ise 1964 yılında Doğubeyazıt ilçesinde doğdu. Ömer, 12 Mart 1992 tarihinde gerillaya katılmıştı.

Yaşamını yitiren gerillaların cenazeleri ailelerine verilmedi. Evlatlarının hasretleriyle yanan Özray ve Gegez aileleri isyan ettiler. 6 gerillanın cenazeleri, TC güçleri tarafından 6 Mart Cumartesi günü saat 11.00'de toplu halde toprağa verildiler. Doğubeyazıt'ta kepenk kapama eylemi Cumartesi günü başladı ve 3 gün sürdü. Kepenk kapama eyleminin son gününde polis gözyaşartıcı bomba kullandı.

ARGK Botan Eyalet Komutanlığı

HALKI UYARDI

ARGK'nin Botan Eyalet Komutanlığı tarafından halka, kontralar hakkında kendilerine bilgi iletilmesi ve akşam saat 10'dan sonra arabayla yola çıkılmaması çağrısı yaıldı.

Geçen hafta içinde komutanlıkça yapılan çağrıda, 5 maddeye yer verildi. Artan Kontra saldırıları ve '93 eylemlilikleri gereğince olduğu öğrenilen bildirinin ayrıca, diğer bölgelere de iletildiği belirtildi.

Botan Eyalet Komutanlığı tarafından yayınlanan bildiride şu maddelere yer verildi:

1- Kontra ve işbirlikçileri hakkında partiye bilgi verilmesi,

2- Akşam saat 22.00'den sonra, düşman araçlarını ayırdedebilmek için halkın arabayla yolculuğa çıkmaması,

3- Karakollarla ilişkilerin kesilmesi, köylülerin köy etrafında nöbet tutması, halkın yolculuk, gezi veya herhangi bir durumda yalnız gezmeyip, yanlarına en az bir kişiyle birlikte olması,

4- Tüm sınır geçişlerinin parti kontrolünde olması ve askeri malzeme alış-satışlarında partiye bilgi verilmesi,

5- Buna uyulmaması yönünde doğabilecek zararlarda parti sorumlu değildir" denildi.

Öte yandan 9 Mart gecesi, Güçlükonak'a bağlı Şekewtan köyü karakoluna gerillalarca baskın düzenlendi. Denge Serxwebûn radyosu yayınından alınan bilgilere göre, baskın sırasında karakolda bulunan askerlerin birçoğunun öldüğü ve karakolda bulunan tüm askeri malzemelere gerillalarca el konulduğu belirtildi.

Radyo, ayrıca baskın sırasında sadece 2 gerillanın hafif şekilde yaralandığını da belirtti.

ARGK:

"Adana'daki eylemlerimizde 5 polis öldü"

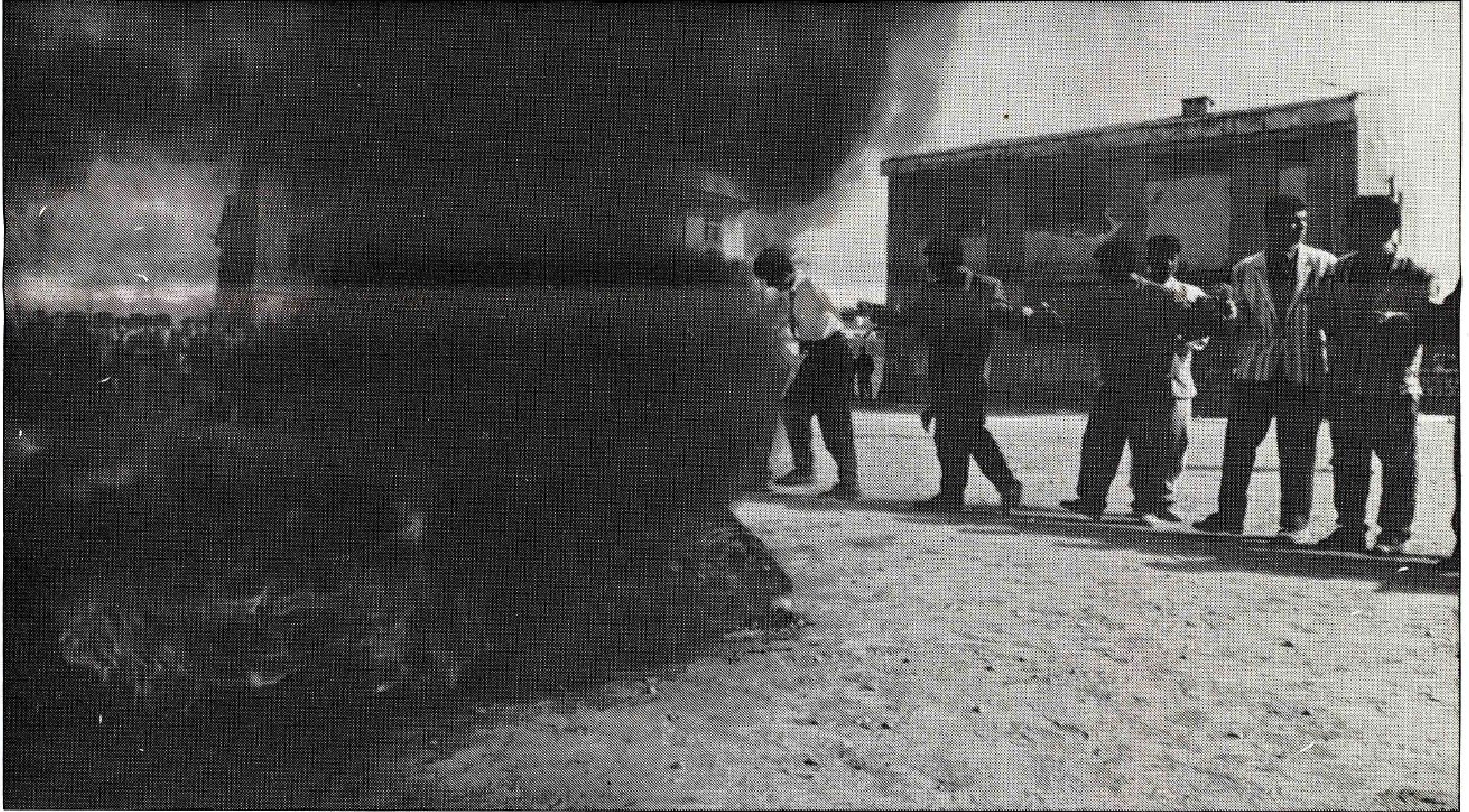
KURD-HA (Adana): 23 Şubat salı günü Dağlıoğlu Mahallesi'nde devriye gezmekte olan iki ekip otosunun ARGK şehir gerillalarınca silahlı saldırıya uğradı. Saldırıda 6 polisin yaralandığını bildiren Adana emniyet müdürlüğünün açıklamasına karşı; PKK Çukurova Eyalet Komitesi bir açıklamada bulundu. Açıklamada TC yetkililerinin yalan söyleyerek kamuoyunu aldattıklarını belirten komite, 23 Şubat Salı günü 2'si resmi 4 polis otosunu taradıklarını, bazı kaynaklardan kendilerine gelen bilgilere göre, saldırıda 5 polisin öldüğü, 7 polisin de yaralanıp hastahanelere kaldırıldığını belirttiler.

Güçlükonak'ta vahşet

KURD-HA (Şırnak): Şırnak ili Güçlükonak ilçesine bağlı Bana (Ormaniçi) köyü, TC güçleri ve korucular tarafından yakıldı. Köylüler işkenceden geçirildi. Üç yaşından bir çocuk öldürüldü. Köydeki evler ateşe verildi ve hayvanlar öldürüldü. 46 köylü gözaltına alındı.

Güçlükonak ilçesine bağlı Ormaniçi köyüne 20.02.1993 tarihinde sabah saat 04.00 sularından baskın düzenleyen TC güçleri ve çevre köylerin korucuları, 21.02.1993 günü öğle saatlerine kadar köyü abluka altına alarak, köyde taş üstüne taş bırakmadılar.

Güçlükonak, Fındık ve Akdizgin köyü korucuları ile TC güçlerinin 20.02.1993 öğlen

saatlerine kadar devam eden baskında; bütün köy halkının işkence ve falakalardan geçirilerek, boşaltmaları istendi. Köylülerin köyü boşaltmak istememesi üzerine ateş açıldığı, açılan ateş sırasında Abide Ekin'in (3) öldüğü ve Mahmut Güler, Ali Erbek, Şehabettin Erbek, Abdullah Ekin, Halime Ekin, M. Nuri Özkan adlı köylülerin de yaralandığı öğrenildi.

timleri tarafından durdurularak kimlik kontrolü yapıldığı ve daha sonra yanlarında hazır bulundurdukları benzin bidonlarındaki benzini araçların üzerine döküp ve araç kapılarını kilitleyerek araçları yaktıkları belirtildi. Vahşihanece yakılan 3 Kürt vatandaşının cenazeleri kalabalık bir kitle eşliğinde Cizre mezarlığına gömüldüler.

merkezinde rastgele bir operasyona giriştiği ve çok sayıda yurtseverin gözaltına alındığı bildirildi.

Elazığ (KURD-HA): Demokratik kitle örgütlerinin ve partilerin üyelerine saldırılar yoğunlaşırken, Elazığ İHD Başkanı Avukat Metin Can ve arkadaşı Hasan Kaya'nın kontra elemanlarınca kaçırıldığı öğrenildi. ÖZDEP Erzincan İl Başkanı Cemal Akar'ın da aynı şekilde kaçırılıp katledilidiğini belirten demokratik kitle örgütleri temsilcileri, bu olayların devlet tarafından bilinçlice planlandığını ifade ettiler. Metin Can ve Hasan Kaya'nın işkence edilerek parçalanmış cesetleri Dersim'de bulundu.

gerillarca kullanıldığı belirtilen bir eve, ARGK gerillalarınca silahlı saldırı düzenlendi. Evde bulunan iki kişinin öldüğü, bunun üzerine TC güçlerinin 30 kişiyi gözaltına aldığı belirtildi.

Mardin'in Nusaybin ilçesinde gece operasyonlarının devam ettiği ve çok sayıda yurtseverin gözaltına alındığı bildirildi.

Özel timler ve askerler gecenin geç saatlerinde evlere baskın düzenlenip, evlerde üst araması yapıldığı öğrenildi. İlçe sakinleri baskınların askeri aracın taranmasından sonra başladığını ve şu anda da köylerde birçok insanın Kürtçe kaset bulundurduğu için gözaltına alındığı belirtiler.

Köydeki bütün evlerin ateşe verildiği, bütün hayvanların öldürüldüğü ve 40 hanelik köyde sağlam bir tek ev kalmadığı da belirtiliyor. Köylülerden aldığımız bilgiye göre yaralılarla birlikte gözaltına alınanların sayısı 46'dır. İsimlerini öğrenebildiklerimiz şunlar: Osman Ekin, Resül Aslan, Mehmet Aslan, Cemal Sezgin, Mehmet Sezgin, Hacı Ekin, Şerif Ekin, Mahmut Ekin, Abdullah Ekin, Halime Ekin, Mehmet Yıldırım, Hüseyin Yıldırım, İbrahim Özkan, Mehmet Özkan, Mahmut Özkan, Fahrettin Özkan, Ahmet Çetin, Ahmet Çetin, M. Tahir Çetin, Abdullah Ayçiçek, Salih Demir, A. Selam Demir ve A. Hamit Demir.

Gözaltına alınanların bir kısmının Şırnak'a, diğer kısmının ise Güçlükonak ilçesine götürüldüğü, geriye kalan köylülerin ise komşu köylere ve mağaralara sığındığı gelen haberler arasında. Olayla ilgili olarak Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nden yapılan açıklamada ise, olay: "Şırnak ili Güçlükonak ilçesi Ormaniçi köyünde 20 Şubat 1993 günü arama yapan güvenlik kuvvetlerine teröristler tarafından ateş açılması üzerine çıkan çatışmada, biri yaralı 10 terörist, teröristlere yardım-yataklık yapan 33 sanık gözaltına alındı" şeklinde kamuoyuna aktarıldı.

Öte yandan Bana (Ormaniçi) köyüne yapılan baskından 1-2 saat önce, Güçlükonak'a bağlı Hêtma (Boyuncuk) köyünün de TC güçleri tarafından basıldığı, baskın sırasında Mehmet Sevilgen adlı köylünün öldürüldüğü, M. Ali Erdem, Sait Erdem ve ismini öğrenemediğimiz bir köylünün de gözaltına alındığı öğrenildi.

Aynı gün Cizre ilçe merkezi Cudi Mahallesi'ne baskın düzenleyen, TC güçleri Mehmet Erdem'in evini de basarak, Mehmet Erdem ve evinde misafir olan Jiyan isimli bayanı gözaltına aldığı ve bayanın yaralı olduğu belirtildi.

Vahşet halkası genişletiliyor

Cizre (KURD-HA): Cizre-Şırnak Karayolu'nun Qesrık (Kasrik) boğazı ile Kumçatı (Dergul) köyü arasında, Cizreli 2 esnaf ve 1 içşi Kumçatı köyü korucuları ve özel timleri tarafından özel otoları içinde benzin dökülerek diri diri yakılarak katledildiler. Muhabirlerimiz olayla ilgi ayrıntılı bilgi elde edemezlerken, özel otoların içinde diri diri benzin dökülerek yakılan Kürt vatandaşlarının Osman Acar (35) işçi Lokman Güven (40) ve esnaf Cemal Bozkurt oldukları saptadı. 3 Kürt vatandaşının işleri için Şırnak'a gitmekte oldukları ve yolda Kumçatı köyü korucuları ve özel

Silvan (KURD-HA): Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde dün saat 09.00 sularında Mescit Mahallesi Yatılı Bölge Okulu yakınlarında bulunan evlerinden iş yerlerine gitmekte olan Sabri Zengin ve oğulları Abdülhadi, Fikret ve Abdulhaki adlı kişiler gerillaların silahlı saldırısına uğradılar. Otomatik silahların kullanıldığı bildirilen saldırıda, aynı aileden baba Sabri Zengin ile oğulları Abdülhaki ve Fikret Zengin olay yerinde ölürken, Abdülbahri Zengin de vücudunun çeşitli yerlerinden aldığı kurşun darbeleriyle ağır yaralandığı bildirildi. Ağır yaralanan Abdülbahri Zengin'in Silvan Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındığı öğrenildi. Silahlı saldırı sonucu ölen ve yaralanan baba ve oğulların Silvan'da kontra yanlıları ve tetikçileri oldukları belirtilmektedir.

Mardin (KURD-HA): Mardin'in Kızıltepe ilçesinin Atatürk Mahallesi'nde oturan Hüseyin Çetin ve oğlu Tarık Çetin'e silahlı saldırı düzenlendiği bildirildi. Saldırı sonucu Hüseyin Çetin olay yerinde ölürken, oğlu Tarık Çetin ise yaralı olarak tedavi altına alındığı belirtilmektedir. Olayın kimler tarafından yapıldığı ise henüz anlaşılamadı. Öte yandan Mardin'in Saraçoğlu Mahallesi'nde bir polisin evine bomba atıldı. Bombanın evin balkonunda patlamasıyla evde maddi zararın meydana geldiği bildirilirken, olay sonrası polisin kent

Cenaze törenine saldırı

KURD-HA (Mardin): Mardin'in Derik ilçesinde yapılan cenaze törenine TC güçlerince saldırıldı.

25.02.1993 tarihinde ARGK gerillası Remzi Çetinkaya'nın cenaze törenine 600 kişinin katıldığı bildirildi. Cenaze törenine katılanların TC güçleri tarafından taciz ateşine tutuldukları, daha sonra da aralarında IHD Derik İlçe Başkanı Mehmet Gökalp'ın da bulunduğu 150 civarında kişinin gözaltına alındığı öğrenildi. Gözaltına alınanların Mardin tabur komutanlığına ve Derik polis karakollarına götürüldükleri ifade edildi.

Öte yandan Mardin'in Kızıltepe ilçesinde ARGK gerillalarınca bir eve ateş açıldığı bildirildi.

24.02.1993 günü saat 23.00 sularında Kızıltepe ilçesinin Koşar Mahallesi'nde, kontr-

TC 6 köylüyü boğarak katletti

KURD-HA (Derik): Mardin'in Derik ilçesi Dumanlı (Xırar) köyünde ARGK gerillalarıyla TC güçleri arasında bir çatışma oldu. Çatışma sonrası TC güçleri, 6 köylüyü boğarak öldürdükleri anlaşıldı.

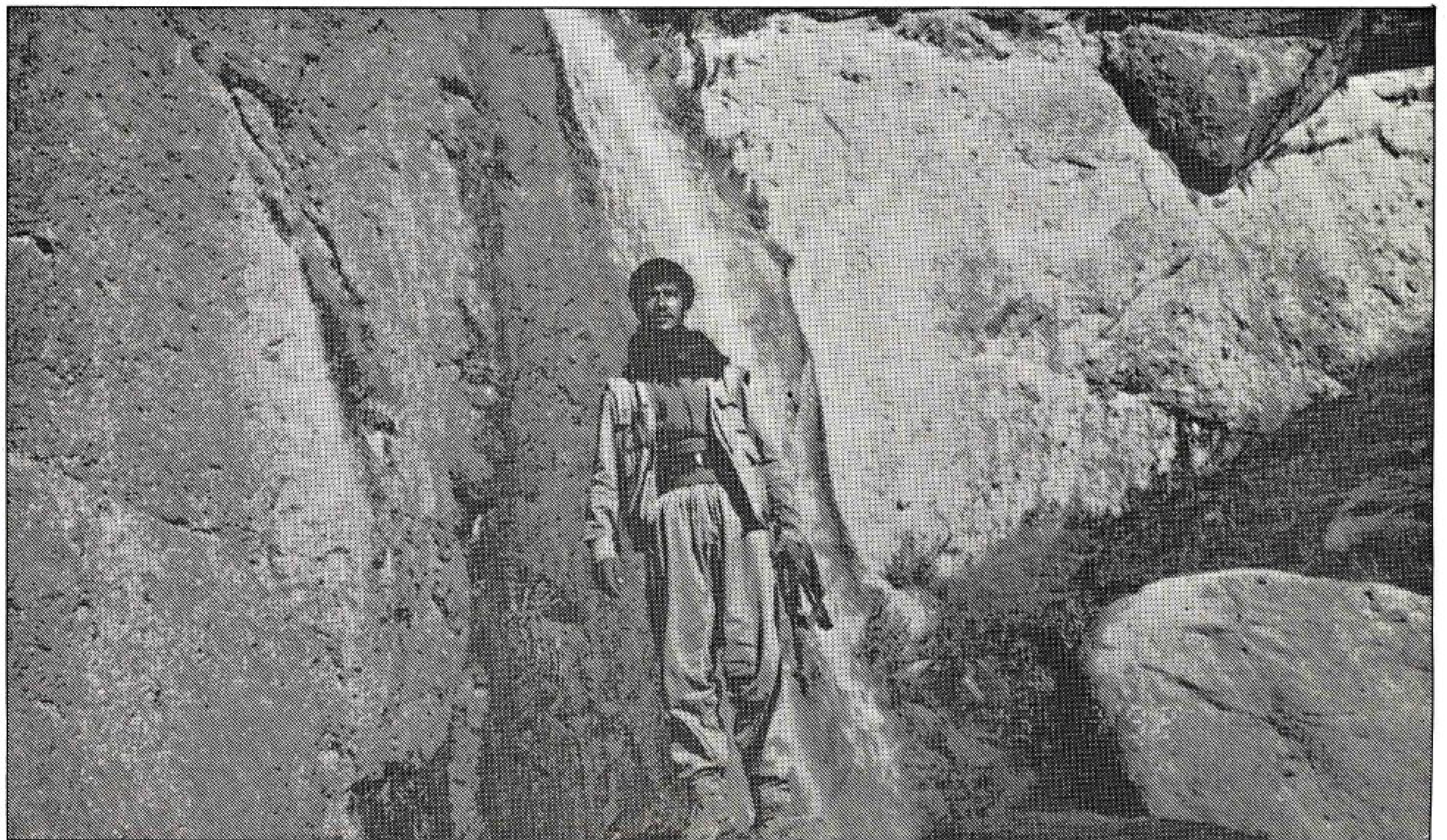
Olaydan sonra köylerini terk edip Derik'e yerleşen köylüler, olayları şöyle anlattılar: "Köyümüz, 16 Şubat sabah saatlerinde askerler ve Mensuri (Bozbayır), Bizmaro (Çivili), Sıpnat (Dumluca), Buğur (Derinsu), Zorova ve Belik köy korucuları tarafından basıldı. Genel arama yapılacağı gerekçesiyle bütün köy halkı köyden 700 metre uzaklaştırılarak yüzüstü yere yatırıldı. Saat 8.00 sularından köyden patlama ve silah sesleri geldi. Çatışma çıkmış. Çatışma ikindi vaktine kadar devam etti. Saat 14.30 sularında askerler ve korucular aramızda bulunan Seydo Çeviren (50), kızı Bahriye Çeviren (18), oğulları Ahmet ve Yusuf, Mehmet ve Necat Arızı bir de o gece köyümüzde misafir olan birini kaldırarak köyün içine götürdüler. Akşam saatlerinde bu köylülerin öldürüldüğünü öğrendik.

Ertesi gün bizler cenazeleri defnetmek için dini vecibeleri yaparken, arkadaşlarımızın vücutlarında kurşun izleri görmedik. Kol ve bacakları şişmiş vücutlarında morartılar vardı, boyunlarında ise şişlikler ve ip izleri vardı" dediler.

Çatışmadan sonra çok sayıda köylünün gözaltına alınarak Derik Jandarma Merkezi'ne götürüldükleri bildirildi. Gözaltına alınanlardan 15'nin daha sonra serbest bırakıldıkları, Abdullah Çeviren, Bube Çeviren, M. Emin Arız, Salahattin Arız, Sarhan Ecer adlı köylülerin hala gözaltında oldukları bildirildi.

Öte yandan Derik'in Siyamed köyünden 4 Şubat'ta gözaltına alınan Müslüm Vural (28) adlı köylüden, yakınları haber alamadıklarını bildirdiler.

Dumanlı köyüne yakın Eynslık ve Xırbe Arye mezralarının TC güçleri tarafından boşaltıldıkları bildirildi.

Mardin (KURD-HA): Mardin'in Kızıltepe ilçesine bağlı Gundeizer köyüne TC güçleri tarafından baskın düzenlendiği bildirildi.

10.03.1993 tarihinde Kızıltepe ilçesine

bağlı Gundeizer köyüne baskın düzenleyen TC güçlerinin, köyde ARGK gerillalarıyla çatışmaya girdikleri öğrenildi. Çatışmanın sabah saat 06.00 sularında başladığı belirtildi. Çatışmada 2'si bayan 3 gerilla yaşamlarını yitirdikleri öğrenildi. Bu arada Mehmet Aslan isimli köylünün yaralandığı, 1 askerin öldüğü, 1 askerin de yaralandığı bildirildi.

Olaydan sonra TC güçlerinin köyde 12 evi tamamen yaktıkları, Mehmet Aslan, Şerif Aslan ve Ali Aslan isimli köylülerin gözaltına alındıkları öğrenildi.

Hazro'da bir köy daha yakıldı

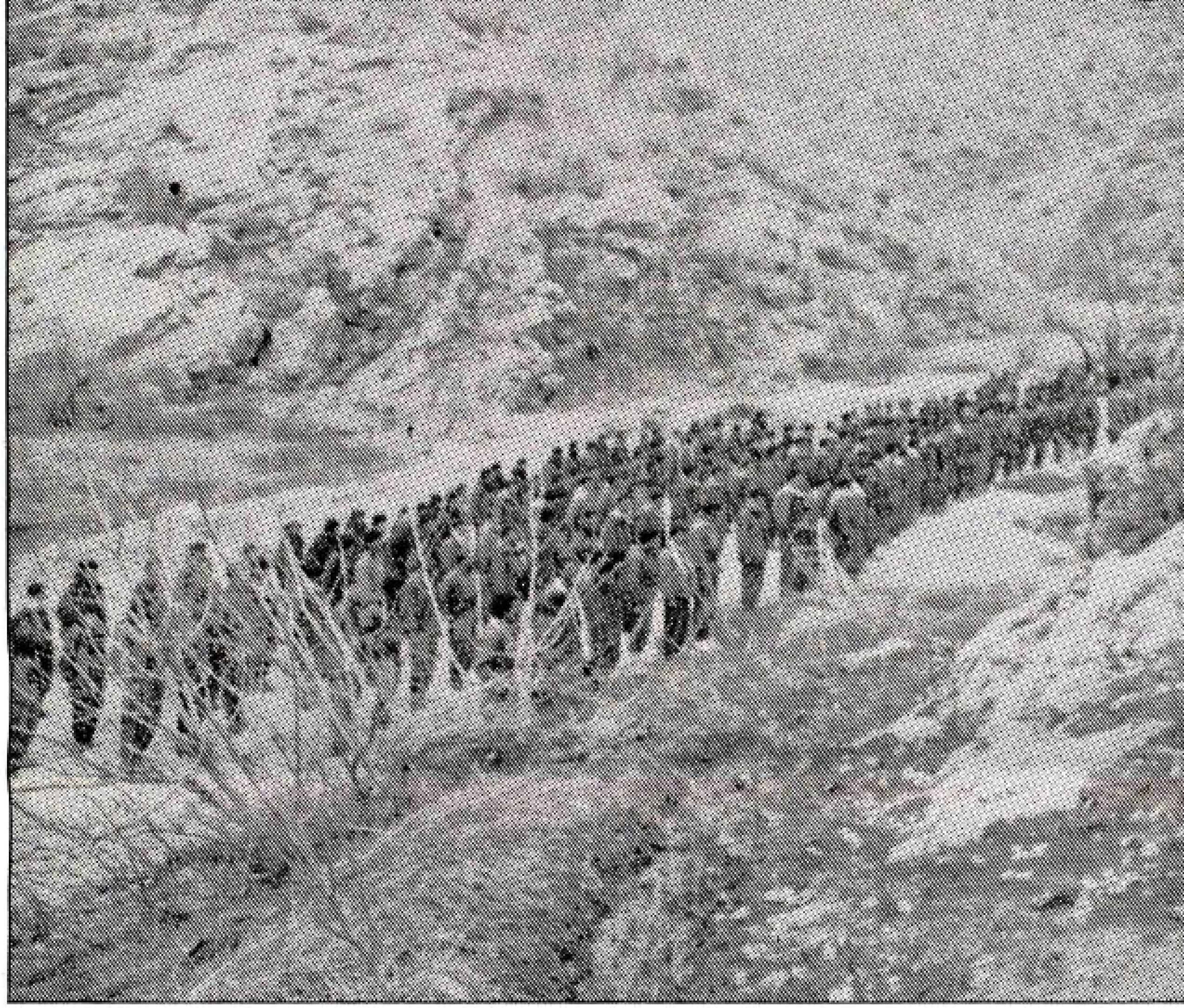
KURD-HA (Diyarbakır): Diyarbakır ili, Hazro ilçesine bağlı Cirnoki (Ağartı) köyü, TC güçleri tarafından basıldı.

8.3.1993 günü gündüz saatlerinde Hazro ilçesine bağlı Cirnoki köyünü basan TC güçlerinin, köydeki evlerin çoğunu yaktıkları, hayvanları öldürdükleri ve 10 civarında köylüyü gözaltına aldıkları bildirildi. Gündüz saatlerinde köyü basan TC güçlerinin, evleri arama bahanesiyle dağıttıkları, gıda maddelerini içiçe kattıkları ve köylülere hakaret ettikleri de gelen haberler arasında. Köylülerden Nimet Süleymanoğlu (40)'nu gözaltına alan TC güçlerine engel olmak isteyen iki köylünün de gözaltına alındığı, daha sonra bu iki köylünün serbest bırakıldığı belirtildi. Köylülerden aldığımız bilgiye göre; TC güçlerinin kendilerinden zorla silah istedikleri, kendilerinde silah olmadığını söylediklerinde ise hakarete maruz kaldıkları öğrenildi. İki gün boyunca köye girişçıkışların yasaklandığı belirtildi.

KURD-HA (Urfa): Bozova'da yargısız infaz: Urfa'nın Bozova ilçesinin Gölbaşı Mahallesi'nde bir eve baskın düzenleyen TC güçleri, evde bulunan bir genci öldürdüğü bildirildi.

8.3.1993 tarihinde, öğlen saatlerinde Gölbaşı Mahallesi'ne gelen TC güçleri bir evin kapısını kırarak, içeri girdikleri öğrenildi. Daha sonra, eve giren özel timlerin evde bulunan Mehmet Gül'ü öldürüldükleri bildirildi.

Olaydan sonra Urfa Valiliği'nin yaptığı açıklamada, "Mehmet Gül'ün polisle girdiği çatışmada öldüğünü" söylendi.

Bonn'da bir yurtsever katledildi

Almanya'nın Bonn kentinde Hatice Çimen isimli yurtsever bilinmeyen kişilerce katledildi. Yurtsever bir ailenin kızı olan Hatice, bundan bir yıl önce TC'nin yoğun baskıları sonucu Avrupa alanına gelmek zorunda kalmıştı. Avrupa'da kaldığı bir yıl içinde yurtsever faaliyetlerde bulundu. Halk tarafından sevilen, alçak gönüllü dürüst ve fedakarlığıyla Kürdistan halkı içinde büyük bir sevgi ve sempati uyandırmıştı. Hatice'nin ailesi yurtsever özelliklerinden dolayı devletin yoğun baskılarıyla karşılaşıyordu. TC, şehit düşen ve zindanda bulunan ağabeylerini bahane ederek defalarca gözaltına almıştı Hatice'yi. Ağabeyi Bayram Çimen bir çatışmada kahramanca direnerek şehit düşmüştü, bir ağabeyide hala zindanda bulunmaktadır.

Olayın oluşumu hakkında net bilgiler olmamasına rağmen, yurtseverler ve yakınlarının cenazeyi almak için polis yetkililerine başvurmaları sonuçsuz kaldı. Cenazenin verilmeyişine yurtseverler ve aile çevresi bir anlam veremiyor. Olayın üzerinde çok gün geçmesine rağmen halen aydınlığa kavuşmayışı da Kürdistan halkı tarafından kaygı ile karşılanmaktadır. Son bir yıl içinde Almanya'da yabancı düşmanlığı yapan grupların saldırısına uğrayan çok sayıda insan yaşamını yitirmişti. Hatice Çimen'inde böyle bir saldırı sonucu katledilmiş olabileceğide çeşitli çevrelerce de dile getirilmektedir. Olay Kürdistan halkında derin üzüntülere neden olurken Alman polis yetkililerinin cenazeyi vermeyişleri ise yurtsever Kürt halkı içinde tepki ile karşılanmaktadır.

Yurtsever bir insanımızın kimliği tespit edilemeyen kişilerce katledilmesini kınıyoruz ve polisin bir an önce olayı aydınlatmasını diliyor ve halkımızın başı sağ olsun diyoruz.

PKK:

"Türkiye'deki tüm turizm sahalarına karşı eylem kararı aldık"

KURD-HA (Ortadoğu Temsilciliği): PKK Merkez Komitesi yetkililerinin Ortadoğu temsilciliğimize yaptıkları açıklamada:

"PKK öncülüğünde özgürlüğü için kıyasıya bir mücadele veren Kürt halkına karşı, bütün dünyanın gözleri önünde, çok kuralsız ve çok gözükara bir özel savaş yürütülmektedir.

Bütün tarihi boyunca halklara ve kendi halkına, ölümden, işkenceden, baskı ve acıdan başka bir şey vermeyen; en küçük özgürlük talebini, en küçük insani bir hak talebini kanla bastıran, insanlık değerlerini tanımayan binleri zindanlara dolduran, çocuk kadın demeden şehirleri yakıp yıkan, köyleri bombalayan, her gün günahsız insanları, kontrgerilla eylemleri ve Hizbikontra adıyla katleden sömürgeci Türk devleti, özgürlüğüne tarihinde ilk defa bu kadar yaklaşan Kürt halkına tam bir imhayı dayatmaktadır. Bu insanlık dışı uygulamaların sahibi Türk diktatörlüğü dünyanın sessizliğinden de yararlanarak bu uygulamalarını çılgın bir tarzda sürdürmektedir.

Hiç kuşkusuz bir varolma-yokolma sürecinde, kendi geleceğini özgürce belirlemek isteyen Kürt halkı, partisi PKK'nin önücülüğünde kendini savunmak için elinden geleni yapmak durumundadır.

Yürütülen çok kapsamlı savaş tüm Kürdistan'ı ve tüm Türkiye'yi sarmış durumdadır. Özellikle 1993 senesi savaşın görülmemiş boyutlarda tırmanacağı bir yıl olmak durumundadır. Çünkü imhayı dayatan böylesi kanlı bir diktatörlükten kurtularak özgürlüğe ulaşmanın başkaca bir yolu yoktur. Çünkü çeşitli Avrupa devletlerinden ve kurumlarından gelen ateşkes ve siyasi çözüm önerileri PKK tarafından olumlu karşılanmışken TC bunları reddetmekte ve çözümü sadece askeri zorda bulmaktadır. O halde PKK için her meşru savunma aracını kullanmak bir hak olmaktadır.

Halkımızın tüm varlığını hedef alan, canını hedef olarak önüne koyan Türk devletinin ekonomik hedeflerine yönelme konusunda, partimiz PKK bu yıl bütün olanaklarını kullanacaktır.

Bu ekonomik hedefler içinde, halkımıza karşı yürütülen özel savaşın esas finansmanı anlamına gelen **turizme** yönelmekte, taktik açıdan bu yılın en kapsamlı olarak ele alınacak yönlerin başında gelmektedir.

Partimiz, Ege, Akdeniz, Marmara ve Kürdistan'daki tüm turistik girişimlere karşı, silahlı mücadele ve eylem kararı almıştır. Bütün turistik alanlar, oteller, plajlar ve diğer sahalar bu eylem alanımız içindedir. Bu nedenle özellikle Avrupa'dan ve dünyanın daha değişik yörelerinden turistik gezi için Türkiye'ye gelecek her insanın hayatı tehlikededir. Türk devleti ve bazı turizm acentaları bunu gizlemek için büyük bir propaganda başlatacaklardır. Ancak insanların yaşamının söz konusu olduğu böylesi bir durumu, ticari çıkar için kullanmaya çalışacak acentaları ve Türkiye gibi savaşın yaşandığı bir yere turist olarak seyahat etmek isteyenleri şimdiden uyarmak zorundayız.

Bu sene Türkiye'nin turizm faaliyetine karşı geliştirilecek her türlü bombalı saldırı, yakma ve imha etme eylemlerinde ortaya çıkacak insan kaybından PKK sorumlu olmayacaktır" denildi.

Gever direniş şehitlerini

Yükselen mücadelemizle selamlıyoruz

Ülkemizin güzel gülleri Abuzeyt Kazan (Baran), Emrah İke (Tekoşer), Bilal Aydın (Rüstem), Erdal Karay (Bılıng), Şemsettin Özcaner (Cotkar), Fehmi Mete (Diyar), Mehmet Kaya (Cihat) ve Ufuktan Ataman (Bager) zafer güneşinin ışıltıları arasında özgürlük gününe yürüyen ölümsüz kahramanlarımız, ulusal birlik ve direniş günü '93 Newroz'unda sizinleyiz. Sizin direnişçi temsiliniz '93 Newroz'unda halkımızın şahsında bir kez daha dile gelecektir.

Yüksekova'dan bir grup yurtsever

İsyan, direniş ve kazanımlarla dopdolu geçecek

'93 NEWROZ'UNA MERHABA

■ ■ ■ 1992 yılı mücadelemiz açısında kazanılmış bir mücadele yılı oldu. 1992 yılı kan-emek pahasına ateş içinde yüzlerce şehit verme pahasına kazanılan bir yıl oldu. Şu kesin söylenebilir, yüzyıllardır tarihin dışında yaşamaya mahkum edilmiş Kürt halkı için ilk defa tarihin kapıları özgürlük aydınlığıyla açıldı □ □ □

1992 yılı hem mücadelemiz açısından hem de düşman açısından oldukça önemli bir yıldı. Düşman açısından 1992 artık çözülmenin doruk noktasının yaşandığı, düşmanın çöküşe doğru hızla gittiği bir yıl olma özelliğini taşıyor. Bizim açımızdan da mücadelenin artık sonuç aşamasına geldiği, sonuç alacağı, kesin sonuç dayatacağı bir dönemin kapısını araladı. Bu anlamda denilebilir ki, özellikle TC açısından 1992'yi kaybetmemek ve 1993'e yenilgiyle girmemek, kendini biraz daha ayakta tutabilmek, nefes alabilmek için her olanağını kullandığı, yani Amerika'nın direkt desteğinden Avrupa'nın destek ve sessizlik biçimindeki onayından tutalım, Hizbullah adına ve Hizbullah ile beraber yapılan yurtsever katliamları, Güney Kürdistan'da iç ihanetin bizzat kendi eliyle örgütlendirilip harekete geçirilmesi, köy bombalamadan tutalım kontrgerilla adeta köy köy, şehir şehir insan avına çıkması, yurtseverlerin katledilmesi biçiminde Kürdistan'da tam bir terörün estirilmesi, işte son savaşta da görüldüğü gibi bütün tekniğini, bütün ordusunu, bütün olanağını her şeyini kullanması, koruculuğu yeniden dayatması, koruculuğu kabul etmeyen köyleri yıkması, bombalaması, boşaltması şeklinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini imha etmeyi önüne koyarak yöneldi. Denilebilir ki artık bitişe giden, çözülmeye doğru hızla giden TC, Avrupa'dan aldığı kredi ile tarihine yaraşır bir biçimde, şanına yaraşır bir biçimde adeta çılgınlaşarak, çok gözükara bir biçimde mücadelemize yöneldi, 1992'de bitmeyen, bitirilemeyen, boğulamayan bir PKK hareketine 1993'te hem ülke zemininde, hem Türkiye içinde hem uluslararası alanda kendisine nasıl bir yıl yaşatacağını çok iyi kestiriyordu TC. özel savaş çok iyi imhacı bir tarzda, her şeyi ile '92'ye yöneldi ve bu konuda elden gelen her şey yapıldı.Tüm sağ ve sol kesimlerle milli mutabakat sağlandı. Yalnız bunlarla da yetinilmedi tabii. Kürdistan'da kendi deyimiyle "PKK teröristtir" bu imajı kabulettirebilmek için çırpındı, farklı çevreleri de devreye koymaya çalıştı. İradesini tamamen düşmanın emrine, veren hain kesimler de harekete geçirildi. Özellikle İsveç'te konuklanan hainlerle bu konuda çok iyi bir diyalog geliştirildi. HEP'e yönelindi, basına yönelindi, bir parça ilerici çıkış yapmaya çalışan Özgür Gündem' ve Yeni Ülke'nin muhabirlerini katletti. Hatta 16 yaşındaki gazete dağıtıcılarını arabaları içinde benzin dökülerek yakıldı. Yani dünyada eşine ender rastlanan en vahşi, en gözükara, en kontralaşmış yüzünü her yönüyle gösterdi. Hain kesimler ise özel savaşın emrine daha değişik bir cepheden, sözde reform cephesinden girmeye başladılar. Aslında Kürdistan'da gelişen savaş hangi sınıf ve tabakadan olursa olsun herkesi yurtseverlik çizgisine çektiği için, Kürdistan'da reformistlerin de maddi temeli olmadığından dolayı Avrupa çıkışlı, İstanbul çıkışlı, Ankara çıkışlı bir TC destekçiliğine soyundular bu hainler. Örneğin Ankara ve Stockholm'dan finanse edilen bir günlük gazete hazırlığı var. Bu konuda hainlere 8 milyara yakın bir destek sunulduğu da bilinmektedir. Yine Kürt realitesi adı altında adeta TC'nin 1993'te sıkışacağını hesap ederek, TC'ye arkadan destek vermeyi çok açık ve hiçbir şeye kuşku bırakmayacak bir şekilde yapmaya çalışıyorlar. Bu yapılacağı söylenen Kürt realitesini tanıma veya tanıtma sempozyomu için verilen çabalar TC'nin Kürdistan'da PKK'ye, genelde devrime ve halka yönelik terörüne en açık bir destek hareketidir. Bu haince bir harekettir ve çok kötü bir işbirlikçiliktir. Bu böyle değerlendirilmelidir. Neyin realitesidir? Kürdün realitesi Kürdistan'dadır, Kürt realitesi tanınmıyor, Kürt realitesi yaratılıyor, Kürt realitesinin gerçeği nerdeyse ondan yana olunur, ondan yana tavır konulur. Halkının yanında yer almayıp, TC'nin yanında yer alarak Kürt realitesinden söz etmek hainliğin ifadesidir. Kürt realitesinden sözeden, Kürdün yanında olur. Bu hainler yakılıp yıkılan Şırnak'ın yanında değil, Ankara'nın yanında oldukları halde Kürt realitesinden söz ediyorlar. TC bu hainleri de hesaba katarak, devreye sokarak '92'yi kurtarmaya çalıştı. Yani kısaca şu söylenebilinir, '92 PKK açısında gerçekten çok zorlu bir mücadele yılı biçiminde geçti. 1992 yılı mücadelemiz açısında kazanılmış bir mücadele yılı oldu. 1992 yılı kan-emek pahasına ateş içinde yüzlerce şehit verme pahasına kazanılan bir yıl oldu. Şu kesin söylenebilir, yüzyıllardır tarihin dışında yaşamaya mahkum edilmiş Kürt halkı için ilk defa tarihin kapıları özgürlük aydınlığıyla açıldı. 1993'e giriş ya da 1992'nin kapatılması mücadelemiz açısından aslında biraz böyledir. 1992 yılı her cepheden çok zorlu ve çok zahmetli geçen ama, kesin kazanılan bir yıl olduğu, TC açısından bütün olanaklarını son kertesine kadar kullandığı ve bunları da artık tükettiği, geriye çıplak terörü dışında hiçbir şey bırakmadığı bir yıl biçiminde geçti. Hem mücadelemiz, hem de TC, 1993 yılına biraz böyle giriyor. Tabii 1992 sonlarının yada '93 başının ayrı bir özelliğide var. Ulusal kurtuluş mücadelemiz giderek kurumlaşıyor, gerilla ordulaşıyor, halkın iradesini ve kararını ortaya çıkaracak Ulusal Meclis kurumlaşıyor, siyasal gücü giderek uluslararası alanda kendisini kabullendiriyor. İç ihanet giderek çözülmeye, teslim olmaya başlıyor. Bunların hepsi TC için ölüm çanlarıdır. 1992 her cephede PKK açısından kazanılmış, TC açısından bütün kredisini, bütün olanaklarını, tüm savaş gücünü bütün ekonomik gücünü seferber ederek kullandığı ve tükettiği yenilgiyle kapattığı bir yıl oldu.

1992 Newroz'u TC'nin korkusunun Newroz'da dile gelmesidir, kalleşliğinin dile gelmesidir, katliamlarla yoğrulmuş tarihinin dile gelmesidir. TC'nin ikiyüzlülüğünün, komplocu karakterinin, provokasyoncu özelliklerinin dile gelmesidir. Geçen sene serbest Newroz'dan sözeden, halkın bayramını, kutlayabileceğinden sözeden ve arkasından çok kötü bir provokasyonla halka yönelen, TC'nin kendisidir. Katliamlara rağmen halkımız 92 Newroz'unda yüzlere varan şehit vermiştir. 92 Newroz'u şehitler Newroz'una dönüşmüştür.Tüm bu katliamlara rağmen halkımız 92 Newroz'unda yiğitçe direnmesini bilmiştir, kan vermiştir, kan pahasına, can pahasına yiğitçe direnmesini bilmiştir.

TC'nin o zafer çığlıkları yenilgiyi gizleme bağırtılarından başka bir şey olarak değerlendirilemez.1992 yılının ağır kış koşullarından yararlanarak bazı gerilla birimlerimize yönelik imha saldırılarına girişen TC amacına ulaşamadı. Sınırlı kayıplarımiz oldu. Tabii bu kayıplar gerillanın ne kırdaki mücadelesini, ne şehirlerdeki mücadelesini olumsuz yönden ciddi bir biçimde etkilemedi. Bu yıl görüldüğü gibi gerillaya fiske bile vuramadı. Bütün kış boyunca Kuzey Botan'daki bütün karakollarını da boşaltarak, bombalamalara yöneldi. Bugüne kadar bu bombalamalardan bir tek gerillanın burnu bile kanamadığı biliniyor. Zaten bu yüzden biraz da öfkesini halktan alıyor. Köyleri bombalıyor, yurtsever halkımıza yöneliyor, katlediyor. Bu faili belli cinayetler her gün her yerde işleniyor. Düşmanın tüm bu yönelimlerinden gerilla hem tecrübe çıkardı, hem de ders çıkardı. Gerilla enine, derinliğine bütün ülkeye yayıldı, gücünü katladı; hem nicelik, hem de nitelik olarak gücünü katladı ve 93 yılana geçen yıla göre çok daha güçlü bir giriş yaptı. TC'den 93 Newroz'unda da her türlü provokasyonu beklemek olasıdır, mümkündür. TC'nin o kalleş özel savaş yüzünü göstermesi beklenmelidir. Biliniyor Özel Vali Ünal Erkan bir MİT ajanıdır, eski bir işkencecidir. Eski bir işkencecinin özel vali olarak görevlendirilmesinin nedenleri de çok açıkça anlaşılıyor. Bu yılda bu tür provokasyonlar geliştirebilir, yapabilir. Ama hem gerilla hem halkımız geçen yılki Newroz'da ders çıkarak, bu yılki Newroz'a çok güçlü bir giriş yapacaktır. Kan akabilir bunu kesin belirtmek gerekir. Zaten Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi aynı zamanda bir kan mücadelesidir, tabii yılların birikmiş intikamını alabilmek, yılların köleliğini, yılların zülmünün intikamının alınması için, önderliğinin, partisinin, ordusunun emrinde çok sağlam bir duruş göstermek artık tüm halkımız için bir zorunluluktur. Gerillamız halkı koruyacaktır. Kaldı ki halkımız Newroz'u çok daha yoğun, çok daha disiplinli, örgütlü ve gelebilecek saldırıları bertaraf edecek konuma gelmiştir. Bu Avrupa cephesinden de böyle olacaktır, Avrupa cephesinde de gerçekten bu yıl her yurtsever bütün hücrelerini harekete geçirecek, bütün dinamiklerini seferber ederek mücadeleye sarılacaktır. Salonda olsun, yolda ve sokakta olsun her tarafta ve her yerde düşmanın teşhirini ve tecritini hızlandıracak bir biçimde Newroz'a yaklaşacaktır. Bu parti emridir, tarih emridir. Parti ve tarih emri "düşman bize böyle yönelecek ya da şöyle yönelecek" diye bir tarafa itilemez ve görmezlikten gelinemez. Çeşitli çevreler bilmem "Zonguldak Botan el ele" diye slogan atıp ama elini bir türlü getirip katliam alanında birleştiremeyenler, ya da reformistler yaygara koparabilirler. Bunları şöyle değerlendirmek gerekir. PKK'nin yenilgisi bunların mutluluğu, düşmanın yenilgisi ise bunların yenilgisi olarak görülmelidir. Bunlar düşmana o kadar bağlıdır ve iç içedir. Bunların bağırtıları da hiç kimseyi olumsuz etkilememelidir. Halkımız 1993 sürecine, 1993 Newroz'una ruhta yenilenme, yeniden dirilme, yeniden PKK'lileşme, yeniden mücadelede seferber olma, ayağa kalkma, yürüme, kesin vurma, kesin kazanma kararlılığıyla girip, 1993'ü çözümün dayatılacağı bir yıl

olmanın bilinciyle hareket edecektir. Yalnız Kürdistan'ın şehirlerinde değil, metropolde her tarafta bütün olanaklar seferber edilerek Newroz her alanda kutlanacaktır. TC özel savaşının teşhiri tüm olanaklar kullanılarak yapılacaktır. 1993 yılı TC açısından gerçekten mevcut konumundan çok daha kötü yenilgiyi bütün hücrelerinde yaşayarak çöküşe gideceği, çökeceği bir yıl olarak mücadelemiz açısında artık zaferin yakalanacağı, özgürlüğe ulaşılacak en güçlü adımların atılacağı, çözümün kesin dayatılacağı, bu meşru mücadelenin, bu haklı mücadelenin uluslararası alanda da gerekli ilgiyi, değeri göreceği, gerçek yerini alacağı bir yıl olacaktır.

TC '93 Newroz'unun psikolojik etkisiyle hem bir tavır netliği hem de bir belirsizlik yaşamaktadır. Şimdi denilecek ki, netsizlik ve belirsizlik bir arada olur mu, olur. TC gibi kötürüm duruma düşmüş bir devlet, bunu yaşaması doğaldır. Netlik şu açıdadır: Elinde özel savaşın, imhanın, katletmenin dışında kullanacağı hiçbir araç kalmamıştır. Reform diyor, Kürdistan'da reformların da maddi temeli yoktur. Kürdistan'da reformlara maddi temellik yapacak bütün sınıflar savaşın emrine girmiştir. Siyasi partilerin Milli Güvenlik Kurulunun emrinde, özel savaşın emrinde bir işbölümü gereği olarak Kürdistan'a yolladıkları heyetler değişik görüntülerin ifadesi ve TC'nin Newroz korkusuyla içine düştüğü belirsizliktir ve özel savaş, imhacı tavrı aslında kendisini imha edeceğini çok iyi biliyor. Bu karar ve tehditleri ekonomik açıdan sıkıntıya girdiğinin yansımasıdır, siyasal ve askeri açıdan girdiği sıkıntının yansımasıdır. Hele son dönemlerde İnönü gibi devlet koruyucularını, bazı siyasi parti heyetlerini Avrupa'ya seferber etmekteler. Bu aynı zamanda diplomatik alandaki durumunu da ortaya koyuyor. Şimdi bütün bu çıkmazları beraber yaşadığı için Newroz sürecini kendi lehine daha çok reformize ederek, militan özünden boşaltarak, nasıl kullanabileceğini hatta mümkünse kendi yörüngesine nasıl sokacağını, kendi denetimine nasıl alacağının çarelerini de arayacaktır. Şimdi yapacakları program şu. "Newroz'a evet" , "Halk Newroz'unu kullansın" diyecekler. Halk Newroz'unu kutladığında da kurşunlarını, panzerlerini geçen seneki gibi çalıştıracaklar ondan sonra gerekçe hazır. Diyecekler, "biz ne yapalım işte halka kutlayın dedik ama ayaklanmaya dönüştürdüler bastırmak zorunda kaldık". Arkasından o diğer -şarlatan hain kesim de "vay devlet hazırlıklıydı, PKK oyuna geldi. PKK onu mecbur etti" biçiminde bir çıkış yapacaklar. Biraz belirsizlik burada ortaya çıkıyor. Bunu da biraz sürece göre ayarlamaya çalışacaklar. Ama artık Kürdistan'da, Şırnak örneğinde olduğu gibi, yıkılan-yakılan Şırnak'tan çıkarak dağlara yerleşen, dere boylarına yerleşen 70 yaşındaki bir insan "Şırnak'a geri dön" denildiğinde "Şırnak sizin olsun benim dağım var" diyebiliyorsa, bunların hiçbiri para etmeyecektir. İster basında, isterse meclis içinde iş bölümü yapmış siyasi partiler heyetlerini Kürdistan'a göndersin, ister ekonomik paket biçiminde hazırlıklar yapsınlar bunların hiçbiri bu gerçeği gizleyemez, asıl gerçek Diyarbakır'da Milli Güvenlik Kurulu toplantısında aldıkları kararlardır. Bunların hepsi de o kararların hayata geçirilmesinin araçlarıdır, ona ancak hizmet ederler, bunun dışındaki her şey bir kandırmacadan, yalandan ibaret olur. Her şeye rağmen bu sene Newroz Kürt halkı açısından yeniden çıkış anlamına gelecektir ve çok görkemli geçecektir.

Avrupa devletlerinin Kürdistan konusunda artık öyle sessiz yaklaşımlar gösterecekleri itimali oldukça zayıftır. Çünkü Avrupa kamuoyu oldukça duyarlılaştı. Ulusal Meclis üyelerimizin öncülüğünde geliştirilen son Brüksel Açlık Grevi'nde de bu duyarlılık görüldü. Pekçok Avrupa ülkesi, parlamenteri ve hatta Avrupa Konseyi Başkanı'nın konuya yaklaşımı çok sayıda parlamenterin, çeşitli ülkelerin devlet adamlarının hem ziyaretleri, hem mesajlarıyla çok yoğun bir ilgi gösterdikleri görüldü. Bu sene pek çok ülkeden ateşkes çağrıları yapıldı ve PKK bu ateşkes çağrılarına olumlu cevaplar verdi. Avrupa TC'nin bu vahşi, bu uzlaşmaz, terörün dışında hiçbir yöntemi kabul etmeyen, en meşru, en insani hakları bile görmezlikten gelen, kanla bastıran tavrını, daha çok sırtlarında taşımaya razı olmayacaklarını; hem kendi çıkarları, hem prestijleri, hem kendi halklarının yaklaşımı, hem Kürt halkına yaklaşımları açısından daha doğru değerlendirecekleri beklenebilinir. Aslında bu yıl bütün Avrupa ülkelerinden Kürt halkının bu meşru, haklı mücadelesine kesinlikle savunulması gereken özgürlük çıkışına destek verecekleri eğilimi görülmektedir.

■ ■ ■ *'93 Newroz arefesinde korkarak HEP'ten ayrılan iki milletvekili partilerine dönmelidirler, bir parti tam kapatılırken ayrılma korkaklıkla ifade edilir. Devletin tam yöneldiği anda hem de keskin bir çıkışla HEP'ten istifa etmek bizim halkımızın deyimiyle kalleşçe bir yaklaşımdır* □ □ □

'93 Newroz arefesinde korkarak HEP'ten ayrılan iki milletvekili partilerine dönmelidirler, bir parti tam kapatılırken ayrılma korkaklıkla ifade edilir. Devletin tam yöneldiği anda hem de keskin bir çıkışla HEP'ten istifa etmek bizim halkımızın deyimiyle kalleşçe bir yaklaşımdır. TC'nin HEP'e yaklaşımı ise çok daha farklıdır. TC, legal partiye aslında ihtiyaç duyuyor. Ama HEP'i bir türlü, devlet kontrolüne alamadığı için, HEP dışında bir legal parti düşünüyor. Sanıyoruz istifalar bununla bağlantılıdır. Bazı işbirlikçi, hain kesimler biraraya gelerek ve adeta HEP'in kapatılmasını bekleyerek bir legal parti hazırlığı içindeler. Bunun bir parça Malatya kökeni var. Böyle bir çabanın devletle birlikte sürdürüldüğü oldukça açıktır. Sanıyoruz şunu yapmak istiyorlar. Legal partiye evet ama bu legal parti yüzde yüz Özel Savaşın denetiminde olmalı, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı çıkmalıdır. HEP bunu yapmadı, bu nedenle büyük rahatsızlıklar duyuyorlar. Tabii HEP'i kapatırlarsa tepki de çok büyük olacaktır. Bu Kürt realitesi sempozyomunu hazırlayanlara bir göz kırpma olarak da değerlendirilmelidir. HEP istediğimiz gibi davranmadı, MİT partisi olmadı, kullanamadık, gelip bizim dediğimiz gibi bir parti olacaksanız bu fırsatı size tanırız çağrısının da ifadesidir. Ve HEP'i kapatması artık neyi etkileyecektir, Kürt halkının mücadelesini artık hiçbir şey etkileyemez. Kürt halkı Ulusal Meclisi'ni kuruyor bu anlamda da kurumlaşıyor. Şu söylenebilir belki de TC, kullanabileceği bir ateşkes ağacını buduyor. HEP'i kapatması artık bu aşamadan sonra o kadar önemli değildir, bundan zarar görecek olan TC'nin kendisi olacak.

Kapatılan bir HEP, belki de açık HEP'ten çok daha önemli bir rol oynar HEP milletvekilleri tavırlarını çok radikal ve gerçekten kendilerine yapılana denk düşecek biçimde cevaplamalıdırlar.

TC'nin imhacı politikasından diretmesi karşısında bundan sonra Kürt halkının, her tepkisi meşrudur. Kuşkusuz halkımızın insani değerlere zarar verecek tepkiler göstermeyecektir. Çünkü ulusal kurtuluş mücadelesi yıllardır bu kadar kan vermesine rağmen titizlikle işin insani boyutunu hep ön planda tuttu. Bu yüzden de mücadelemiz bir ulusal hareket olmaktan öteye bir insanlık hareketidir. Metropoldeki Kürt halkı buna özen gösterecektir ama, eğer bir kere öfkelendi mi ve ayağa kalktı mı onu önlemek de tabii ki zordur. TC'nin bu insanlıkdışı uygulamalarına karşı halkın öfkeleneceği, ayağa kalkacağı ve her türlü katliam girişimine karşı her türlü protestoda bulunacağı da ortadadır. Zaten bunu yapmak onun en doğal hakkıdır da. Ne demek yani, bir Türk askeri Şırnak'ta öldürüldüğü zaman, Kayseri'de 50 bin kişilik mitingler yapıyorlar da yine bir İstanbul'daki Şırnaklılar, Cizreliler kendi kardeşleri, anaları, babaları öldüğünde neden seslerini çıkarmasınlar. Bu insanlar ağaç kovuğunda çıkmamışlardır. Türkün anası ağlıyor da, Kürdün anası ağlamıyor mu? Kürdün anası ağladığı zaman tepki göstermesin mi? Hem anası ağlasın hem kendisi mi oturup ağlasın. Halkımız kendisi artık oturup ağlamamalı ve Kürt halkı metropollerde ağlamaz, o mendilini de cebine koyar, gözyaşı dökme yerine, kalkar öfkesini sokaklarda devlete karşı eylemlerle ortaya koyar. Bu da onun doğal hakkıdır ve beklemek de gerekir.

■ ■ ■ *Kürdistan halkı Newroz'u mücadele tarihine yaraşır bir biçimde en yüksek bağlılık gücü olan önderliğe ve şehitlere bağlılığın gereği olarak karşılaması gerekiyor. Şehitlerine, zindanda-dağda direnen ve savaşan evlatlarına bağlılık gereği olarak karşılaması gerekiyor. Kardeş Türkiye halkının da bu coşkuya katılması, güç vermesi, omuz vermesi gerekiyor* □ □ □

Bu yıl PKK'nin bir turizm atağı da vardır. Bu açıklanmıştır. Bu konuda da oldukça yoğun yönelimler olacaktır. İlle gerilla gelip turizm alanlarında eylem yapsın diye Kürt halkı artık beklemeyecek. Halkımız Türk turizmini baltalamak için ellerinden ne geliyorsa yapacaklar. Bir kundaklamaysa kundaklama yapacaklar, bir benzin dökmekse benzin dökecekler, bir kibrit çakma ise onu da yapacaklar ve bir arabayı çizmekse onu da yapacaklar. Yani ne gerekiyorsa onu ortaya koyacaklar ve bu haklarıdır. Çünkü dökülen kan onların kanıdır. Bu kanın sahiplerine kimse sessiz kal diyebilir mi? Tabii o gazete köşelerinde boy gösterenler ve Avrupa'da kümelenmiş hainler bunun yaygarasını koparacaklardır. Çünkü kopan bacak, kopan kol, çıkan göz, parçalanan yürek onların değil ki, bu halkındır ve metropollerdeki halkın bir parçasıdır. O, parçalanan yüreğin gerçek parçası tepkisini dile getirecektir ve bu belirmelidir de. Halkın öfkesinin kabarması da, kabartılmasının da sorumlusu kesinlikle TC'dir, buna zemin hazırlayan TC'dir. Bunun sorumlusu TC olacak ve bunu şimdiden belirtmekte yarar vardır. Bazı kesimler bu söylediklerimizi çarpıtacaklardır. Bu kesimler böyle her şeyi kendi işlerine geldiği gibi çarpıtma uzmanıdırlar. Yani bunların dili Stockholm'den, Ankara'ya kadar uzundur. Çarpıtmaya da bunlar bire birdir, ustadır. PKK şimdi halka ayağa kalk demiyor ki, PKK, savaş başladığından beri halka ayağa kalk diyor ve halk zaten ayağa kalkmış durumdadır. İşlerine geldiği gibi yorumluyorlar. Bu çevrelerin durumlarına dikkat etmek gerekir. Hangisinin programına bakarsan, hangisinin teorik sözlerine bakarsan, hangisinin bilmem o yaptıkları o sahte kongre, konferans kararlarına bakılırsa, hepsinin ortak noktası şudur. "Kürdistan Sömürgedir". Yani hepsinin genel bir belirlemesi var. Dünyanın her yerinde sömürgecilik ancak silahlı mücadeleyle uzaklaştırılabilir. Ama her ne hikmetse, Kürtler sömürgeciliği silahlı mücadeleyle uzaklaştırdığında bunun ismi terörizm oluyor, provokasyon oluyor, halkı oyuna getirmek oluyor. Angola'da sömürgeciliğin silahlı mücadeleyle uzaklaştırılması doğru ama her ne hikmetse Kürdistan'da yanlış oluyor. Bir ülkenin lideri yakalanıp cezaevine konulmuş, 80 tane toplantı gerçekleştirdiler, yakılıp yıkılan Şırnak için 10 tane toplantı geliştirmeye bile yanaşmadılar. Elbette bunun sebepleri vardır. Bunlar düzen sınırları içine çekildikleri, ehlileştirildikleri biliniyor.PKK Kemalizmin ideolojik temelini boşa çıkardığından, otoritesini yok ettiğinden dolayı ve bunlar da kemalizmden beslendiklerinden ötürü PKK'ye karşı kin duymaları oldukça normaldır. Eğer PKK mevcut mücadelesini bir Afrika ülkesinde verseydi hepsi bunu alkışlayacaktı. Ama Kürdistan'da verdiği için, bunların işbirlikçi çıkarlarını zedelediği için, her ne hikmetse PKK terörist oluyor. Provokasyoncu oluyor. PKK'nin silahlı mücadelesi erken oluyor, acele edilmiş diye değerlendiriliyor. Halkımız acele etmesin de ne yapsın? Halkımız kadar acaba acelesi olan başka halk var mı? Kuşkusuz acele edecek. Bunların yaygaraları düzeni koruma çabalarıdır. Düzenle çok kötü bir işbirliğinin sol kılıfla dile getirilmesi olarak değerlendirilmelidir. PKK'nin verdiği ulusal kurtuluş mücadelesi, Türk halkının kurtuluş mücadelesidir. Türk halkının yıllardır başından defedemediği mevcut diktatörlüğü gerçekten ölüm döşeğine yatıran PKK önderlikli ulusal kurtuluş mücadelesi Türk emekçisinin, proletaryasının, halkının kurtuluş mücadelesidir. Türk halkının Kürt halkının mücadelesine destek vermesi gerekir, çocuklarını askere göndermemesi gerekir. Botan'daki kardeşlerini öldürmek gerçekten Türk halkının çocuklarına onur vermez. Türk halkının bu sene özellikle duyarlı olması gerekir, tepkisini dile getirmesi gerekir, üzerinde uygulanan şovenizm dalgasının altında kalmaması gerekir. Eğer dünyada her insanın hakkı varsa Kürdün de hakkı vardır, Kürdün hakkına saygı göstermesi gerekir. Terörizm, bölücülük vb. yaygaralarına kulak asmamaları gerekir. Halkımız Türk halkını en yakın müttefiği, en yakın dostu olarak görmektedir ve bir parçası olarak değerlendirmektedir. Kopma, bölücülük vb. şeyler TC'nin propagandasıdır. Birlikte yaşamanın yollarını ama özgürce yaşamanın yollarını Türk halkının özgürlüğü kadar Kürt halkının da özgürlüğünün kabul edildiği bir yaşamı arzuluyor halkımız ve bunun mücadelesini veriyor.

Türkiye'deki sol güçler, demokratik güçler, dünyada en çok Kürt halkının mücadelesine dost olması gereken, müttefik olması gerekenlerdir. Olmazsa olmaz kabilinden bunu savunması gerekenler Türkiye ilericileridir, Türkiye demokrat hareketidir. Kürt halkının beklentisi kardeş Türkiye halkından böyledir. Türkiye halkı TC'nin gece-gündüz kontra basını, televizyonu ile yaptığı

Devamı 31. sayfada

ARGK Ana Karargah komutanlarından

Cuma yoldaşın Avrupa'daki halkımıza Newroz mesajı:

Gerçekten bu Newroz'la birlikte, yeni bir atılım ruhuyla, çok derin ve kapsamlı hazırlıklar yapılarak yıla girildi. 1992'-de yaşanan Güney Savaşı dahil, zorlu mücadeleler bizi daha da yetkinleştirerek, derinleştirerek yeni sürece yöneltiyor. Yeni süreç; düşmanın siyasi, askeri, ekonomik ve diplomasi alanında hem moral ve hem de güç olarak tam bir çöküşü yaşadığı bir süreçtir.

Bizim açımızdan ise süreç, kazanmaya en çok yakın olduğumuz tarihi fırsatların en çok yakalandığı bir dönemdir. 1993 yılının bu ilk ayları, tüm örgütümüz açısından yoğun bir eğitim dönemi, Parti Önderliğimiz etrafında ve O'nun talimatlarını ölümüne bir bağlılıkla yerine getirme ve kenetlenme dönemi olacaktır. Halkımız, partimiz, gerillamız ve cephemiz 1993'ü zafer yılı yapmakta her zamankinden daha çok kararlı ve her zamankinden daha çok bunu başaracak güçtedir.

Aynı ruhla Başkan APO'ya bağlılığı en zirvede yaşayarak siz Avrupa'daki halkımız da, örgütümüz ile çok güçlü bir birlik içinde bu yılı görkemli bir çıkış yılı yapabilirsiniz, yapmalısınız.

Büyük bir korkuyu ve çürümeyi yaşayan düşman cephesi, moralmen çöküntü içindedir. Düşmanın yalanlarına, demagojilerine ve provokasyonlarına karşı uyanık olmalı ve güçlü çıkışımızı bu Newroz'da tüm olanaklarımızı seferber ederek gerçekleştirmelisiniz.

Büyük emek ve fedakarlıklarla her türlü desteği sunarak güçlendirdiğimiz, mücadelemiz ve öncümüz, bu yılı çok kapsamlı karşılamaya, Başkan APO'da ifadesini bulan büyük irade, büyük azim ve kararlılık artık düşmanı hareket edemez bir konuma düşürmüştür.

Böyle bir dönemde coşkuyla kutladığınız direniş geleneğimiz Newroz'umuzu aynı coşkuyla kutluyoruz. Özgürlüğe bu kadar yaklaşan halkımızla birlikte özgür Kürdistan'da kutlayacağımız Newroz heyecanı ile hepinizi selamlıyor ve saygılarımı sunuyorum.

Avrupa'da yapılacak

NEWROZ

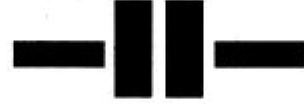
GECELERİNE KATILIN!

20–03–1993	**Sidney-Avusturalya**
28–03–1993	Melborn-Avusturalya
20–03–1993	**Kanada**
30–03–1993	Atina-Yunanistan
20–03–1993	**Kıbrıs**
19–03–1993	İsveç
20–03–1993	**İsveç**
20–03–1993	**Berlin-Almanya**
20–03–1993	Frankfurt-Almanya
20–03–1993	**İngiltere**
21–03–1993	**İngiltere**
27–03–1993	Stuttgart-Almanya
27–03–1993	**Danimarka**
28–03–1993	Köln-Almanya
02–04–1993	**Norveç**
03–04–1993	**Norveç**
03–04–1993	Hannover-Almanya
10–04–1993	**Paris-Fransa**
10–04–1993	Freiburg-Almanya
10–04–1993	**İsviçre**
11–04–1993	Hamburg-Almanya

Gecelere katılacak olan ozanlar şunlar:

Seyîdxan, Zozan, Xemgîn, Şiyar, Tirêj, Diyar, Peyman, Sefkan, Serhad, Eylem, Besê, Dilgeş, Zemanî, Aram, Comert, Şahin, Seyîd Yusuf, Beşîr Botanî

Yoğunlaştırılan sömürgeci psikolojik savaş ve devrimci mücadele görevlerimiz

"...İnsanları ve toplumu adeta sarhoşa çeviriyor. 'Dinle sarhoş olana din, müzikle sarhoş olana müzik, sporla sarhoş olana spor, cinsellikle sarhoş olana cinsellik! Herkesi, artık hangi konuda ve hangi yöntemle sarhoş olmak istiyorsa, onunla sarhoş et!.."

"...Tabii daha da ileri gidiyor. Terörden anlayana terör, işkenceden anlayana işkence, katliamdan anlayana katliam uyguluyor. Herkesi, ya sarhoş ederek, ya korkuyla sindirerek, ya da aldatarak etkisiz hale getirmeyi veya peşine takmayı esas alıyor..."

TC nin Kürdistan'da yürüttüğü savaş bir özel savaştır. Bu özel savaşın psikolojik boyutu, dünyada görülen örnekleriyle kıyaslanmayacak kadar yoğundur. Bu da, Kürdistan üzerindeki Türk sömürgeciliğinin genel özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Türk sömürgeciliği, Kürdistan üzerinde sadece siyasal ve askeri bir egemenlik olmayı değil, bundan da öteye Kürt ulusunu Türkleştirerek tarihten silmeyi amaçlayan bir sömürgeciliktir. Bu nedenle, sömürgeci psikolojik savaş, insanların ruhlarını, bilinçlerini, kimliklerini değiştirmeyi amaçlayan ve bu çerçevede örgütlenip yürütülen bir savaştır. Bu özelliğiyle, insanlığın tanıdığı en çirkin gericilik olmaktadır.

TC, yürüttüğü psikolojik savaşı şöyle tanımlıyor; "Psikolojik harp, düşman kuvvetleri, yerli halk, tarafsız veya dost birliklerinin his, davranış ve hareketlerini milli gaye ve hadeflerin tahakkukunu destekleyecek şekilde etkilemek için planlanıp icra edilen faaliyetlerdir." (İç güvenlik harekat konsepti.)

Bu tanım, TC'nin yürüttüğü psikolojik savaşın amaçlarını ve hedeflediği güçleri önemli ölçüde veriyor. TC'nin sıkı bir denetim altında tuttuğu toplumsal yaşamın bütün alanları bu temelde planlanıyor ve yürütülüyor. Örneğin, eğitim tamamen bu temeldedir. Spor, müzik, edebiyat, basın, vs. hepsi bu temeldedir. Devlet kurumları zaten bu temelde sıkı bir denetim altındadır. Yani TC egemenliği altında doğan bir çocuk, kendi iradesi dışında ruh, bilinç, davranış ve yaşam itibariyle böyle şekillendiriliyor, "milli gaye ve hedeflerin tahakkukunu destekleyecek şekilde" yetiştiriliyor. Bu nedenle, Türkiye'deki aydınların, yazarların, gazetecilerin, sendikacıların, vs. hepsinin, Kürdistan'a karşı birer devlet yöneticisi gibi, birer MİT görevlisi gibi düşünmelerine ve davranmalarına şaşmamak gerekiyor. Sosyalizm adına nasıl şovenistlik yapıldığına şaşmamak gerekiyor. Bu durum, sadece onların nasıl bir psikolojik savaş sistemi içinde yetiştirildiklerini ve TC'nin psikolojik savaşının onlar üzerinde ne denli başarılı olduğunu gösteriyor.

TC'nin psikolojik savaşı, insanların hislerini, duygularını kazanmayı amaçlıyor ve böyle planlanıp yürütülüyor. İnsanlar nasıl duyarlarsa öyle düşünürler ve nasıl düşünürlerse de öyle davranırlar. Bunun Kürt halkına karşı uygulanması olayını ele alalım. Açıkça Kürtlerin Türk milli gaye ve hedefleri doğrultusunda duyma ve davranmalarının, dolayısıyla Türkleştirilmelerinin amaçlandığı görülür. Zaten yetmiş yıllık TC pratiği ve Kürdistan'da yolaçtığı sonuçlar ortadadır.

1992 yılında iyice yoğunlaştırılarak uygulanan ve tamamen açığa çıkan psikolojik savaş hangi güçleri hedefliyor? Besbelliki birinci sırada, "düşman kuvvet" diye tanımlanan PKK ve onun Önderliği var. PKK Önderliği ve ileri komuta kademesine yönelik psikolojik savaş, yoğun psikolojik baskı ve tahriklerle onları doğru düşünemez, gerekli karar ve planları oluşturamaz ve etkin eylemliliği yönetemez hale getirmeyi amaçlıyor. Bu konuda onbeş yıldan beri her şey yapılmış, yapılmayan baskı, tahrik, provokasyon ve söylenmedik söz kalmamıştır. TC, en son dağıttığı ilanlarda, "Cahil adam cesaretlidir, APO'nun cesareti cahilliğinden kaynaklanıyor" diyor. Bir yandan sözde cahillikle aşağılamak istiyor ama, öte yandan da cesaretliliğini kabul etmiş oluyor. Süren direniş karşısında özel savaşın çaresizliği işte burada. PKK militanlarına ve gerilla kuvvetlerine yönelik olarak psikolojik savaş, onların morallerini bozmayı, onları aldatmayı, korkutmayı, gerici ve yoz burjuva yaşama özendirmeyi, böylece örgüt içinde karışıklıklar yaratmayı, eylem güçlerini ve keskinliklerini kırmayı, giderek kaçırtmayı, teslim almayı ve devrimci kuvvetleri ve örgütü dağıtmayı amaçlıyor. Bu konuda da onbeş yıldır yapılmadık şey kalmamıştır. En son "PKK'nin çok büyük güç kaybına uğradığı ve büyük ölçüde dağıldığı, örgüt içinde büyük hesaplaşma olduğu" yalanlarını yaymaya çalışıyor.

TC'nin psikolojik savaşının diğer temel bir hedefi, başta PKK sempatizan ve taraftarları olmak üzere, bir avuç hain-işbirlikçi dışındaki tüm yurtsever Kürdistan halkıdır. Bu güçlere yönelik psikolojik savaş, onların kurtuluş umutlarını, yurtseverlik bilinçlerini, partiye ve önderliğe olan güvenlerini kırmayı, onları korkutmayı, panik içine sokmayı, çaresiz bırakmayı, böylece ulusal kurtuluş mücadelesini desteklemek ve ona katılmaktan uzaklaştırmayı, Kürdistan'dan uzaklaştırıp sürgün etmeyi, tüm gelecek umutlarından yoksun kılarak tamamen teslim ve egemenlik altına almayı amaçlıyor. Bu konuda 1992 yılında görülen sömürgeci faaliyet, dünyada eşi ender görülür bir düzeye ulaşmıştır.

TC'nin psikolojik savaşı, sadece Kürdistan'da değil, aslında ondan daha fazla Türkiye'de uygulanıyor. Ancak, değil bu savaşı kırmak, ona karşı doğru düşünsel tavır alış bile yeterince gösterilemediği için, Türkiye'deki psikolojik savaş gizli kalıyor, açığa çıkmıyor, açıkça görülemiyor. Bu alandaki psikolojik savaşın baş hedefi Türk askeri oluyor. Dillerden düşmeyen "kahraman mehmetçik" edebiyatı biliniyor. Şimdi buna bir de "kahraman Türk polisi" edebiyatı eklendi. İşi yardım kampanyaları düzenlenmeye ve mehmetçiği basına kadar, her alana yaymaya vardırdılar. Bu güçlere yönelik psikolojik savaş, onların duygu ve düşüncelerini şartlandırmayı ve morallerini yükseltmeyi, istedikleri yönde kullanmaya teşvik etmeyi, böylece savaş güçlerini artırıp istedikleri gibi savaştırmayı amaçlıyor. Çocukluktan beri verilen eğitim, en katı ve despotik disiplin ve maddi teşvikler bunu önemli ölçüde de sağlıyor. Benzer durum devletin sivil kurumlarında çalışanlar ve özellikle de Kürdistan'dakiler için de geçerli oluyor. Bu konuda işi özel teşvikler, zamlar vermeye kadar vardırdıkları biliniyor.

Türkiye'de uygulanan psikolojik savaşın önemli bir hedefi de aydınlar ve sol güçler oluyor. Bu güçlere yönelik psikolojik savaş, onları korkutmayı, kazanmayı, devlete ciddi bir biçimde karşı çıkmaz ve zarar vermez hale getirmeyi, giderek "milli mutabakat" adı altında devlete hizmet eder bir çizgiye çekmeyi, sağcılık da solculuk da yapsalar bu çerçeve içinde yapar hale getirmeyi, böylece PKK'ye karşı, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine muhalif, Türkiye halkının kurtuluş mücadelesine önderlik etmekten uzak, bu mücadeleyi çarpıtan ve engelleyen bir konuma çekmeyi amaçlıyor. Bu konuda TC'nin oldukça başarılı olduğu ve epeyce destek gördüğü gözleniyor. Bununla birlikte Türkiye halkına yönelik yürütülen çok yoğun bir psikolojik savaş da var. Bu güçlere yönelik psikolojik savaş, onları ırkçı, şoven, milliyetçi düşüncelerle ve devlete tapınma anlayışıyla, kısaca resmi ideolojiyle şartlandırmayı, böylece çıkarlarını göremez, hak arayamaz, örgütlenemez ve mücadele edemez hale getirmeyi, toplumu iyice güçten düşürüp teslim alarak egemenliğini tam sağlamayı ve yürüttüğü faşist-sömürgeci politikalara desteklerini sağlamayı amaçlıyor. TC, Ermeni ve Rum düşmanlığı temelinde Türk uluslaşmasını yaratmaya çalıştı. Şimdi de Kürt düşmanlığı temelinde köhnemiş düzeninin ömrünü uzatmayı hesap ettiği anlaşılıyor.

TC'nin yürüttüğü psikolojik savaşın bir de uluslararası kapsamı var. Bu çerçevede hem devletlere ve hem de kamuoyuna yönelik bir psikolojik savaş yürütüyor. Diplomatik faaliyetlerini tamamen bu çerçeveye oturtmuş bulunuyor. Bu alana yönelik psikolojik savaş, Kürdistan'da yaşanan savaş gerçekleri konusunda kamuoyunu yanıltmayı ve onları Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini desteklemekten alıkoymayı, uluslararası alanda PKK'nin ilişki ve siyasal çalışmalarını engellemeyi, PKK'yi dünyadan tecrit etmeyi, bölge ve dünya devletlerinin ekonomik, politik ve askeri yardım ve desteklerini sağlamayı amaçlıyor. Özellikle NATO üyesi olmasını ve ABD ile ilişkilerini kullanarak, bu alandan ömrünü uzatacak önemli destekleri sağladığı görülüyor.

TC'nin yürüttüğü psikolojik savaşın amacı ve hedeflediği güçler konusunda çok daha ayrıntılı izahlar yapılabilir. Ancak kısaca belirtmeye çalıştığımız bu temel çerçeve, genel plan bunu ortaya koyucu niteliktedir.

TC'nin psikolojik savaşının yöntem ve araçları

Garip ama Türkiye'de hala kontrgerillanın olup olmadığı tartışılıyor. Sivil-asker özel savaş yöneticileri, yemin billah ederek "kontrgerilla adında bir örgütün bulunmadığını" söylüyorlar. Bu söylenen doğru olabilir, Türkiye'de kontrgerilla adında bir örgüt bulunmayabilir. Zaten gerilla adında bir örgüt de bulunmuyor. Gerilla, bir örgüt adını değil, bir savaş ve mücadele tarzını ifade ediyor. Bu tarzda savaşan kişilere gerillacı, örgütlere ise gerilla örgütü deniyor. Kontrgerilla için de durum aynıdır. Kontragerilla bir örgütün değil, bir savaş tarzının adıdır. Buna özel savaş da deniyor.

Türk ordusunda bir Özel Harp Dairesi (şimdi Özel Kuvvetler Komutanlığı oldu) var. Bu daireye bağlı özel tim vb. kuvvetler bulunuyor. Ayrıca bu dairenin sivil elemanları, çeşitli bölgelerde yöneticileri, eğiticileri, örgütleyicileri ve eylem yaptırıcıları da bulunuyor. Bunlar özel savaşın çekirdek güçlerini oluşturuyor. Ancak kontrgerilla veya özel savaş güçleri sadece bunlarla sınırlı değil. Özel savaş, stratejik bir savaş biçimi. Bir devlet böyle bir savaşa girdi mi, diğer savaşlarda olduğundan çok daha fazla olarak tüm güçlerini bu savaşa göre düzenlemek ve savaşa seferber etmek zorundadır. Böyle yapmazsa başarı kazanması imkansızdır. Bu bir politikadır ve politikayı da bir devlet tüm güçlerini seferber ederek hayata geçirir. Bu nedenle, Türkiye'de özel savaşı yürüten güçler, devlet güçlerinin tümüdür. Bundan da öteye, devletin denetim altına aldığı, duygu, düşünce ve davranış olarak, psikolojik olarak şekillendirdiği kişi ve kurumların tümüdür. TC, özel savaşı topyekün hale getirdiğini ilan etmiş bulunuyor. Demirel, "Kürtlerin 29. isyanını da bastıracağız" diyor. İsyan bastırmayı, ayaklanma bastırmayı bizzat kendileri, "askeri, siyasi, ekonomik, psikolojik, sosyal faaliyetler"in toplamı olarak ifade ediyorlar. Bu durum, Türkiye'deki tüm yaşamın özel savaşa göre düzenlendiğini, bunun dışındakilerin yasaklandığını ortaya koyuyor. Özel savaşa karşı mücadele etmeyen tüm kişi ve kurumların, bilerek veya bilmeyerek de olsa, isteyerek veya istemeyerek de olsa özel savaşa hizmet ettiğini gösteriyor. Bu durumda Türkiye'deki çok az kişi ve kurum dışında herkesin, her kurumun, cumhurbaşkanı, başbakan, bakanlar, genelkurmay, ordu komutanları, yani sivil-askeri tüm devlet aygıtının, partilerin, sendikaların, derneklerin, dini kuruluşların, basının, aydınların, sanatçıların, tasfiyeci solun, Kürt işbirlikçilerinin ve emperyalistlerin, yani özel savaşa karşı savaşmayan herkesin özel savaşın hizmetinde olduğu şu ya da bu oranda kontrgerillacılık yaptığı ortaya çıkıyor. Ve gerçek durum da budur. Acı bir durum ama, bir kez daha gerçeğin acı olduğunu görüyoruz. Bu güçlerin çok büyük çoğunluğu da kuşkusuz psikolojik savaşa katılıyorlar ve ona hizmet ediyorlar.

TC, yürüttüğü psikolojik savaşta, yalan, demagoji, çarpıtma, karalama, komplo ve provokasyona dayalı sözlü ve yazılı propagandayı, terörü, işkenceyi, katliamı, sanatı, edebiyatı, eğitimi, dini, sporu, cinselliği, ekonomiyi, hukuku, siyaseti, kısaca

yaşamın her alanını kullanıyor; akla gelecek, kendine hizmet ettiğine inandığı her yöntemi uyguluyor. Bu konuda hiçbir kural tanımıyor. Bildiri, ilan, basın, radyo, televizyon, sinema, müzik, kısaca insana hitap eden ve etki altına alan her aracı devreye sokuyor. Toplumu denetim altına alabilmek ve egemenliği altında tutabilmek için, herkes neden anlıyorsa onunla karşılık veriyor. İnsanları ve toplumu adeta sarhoşa çeviriyor. "Dinle sarhoş olana din, müzikle sarhoş olana müzik, sporla sarhoş olana spor, cinsellikle sarhoş olana cinsellik! Herkesi, artık hangi konuda ve hangi yöntemle sarhoş olmak istiyorsa, onunla sarhoş et!" (A. Öcalan, Şeçme Yazıları cilt-V, s.335) Bunu uyguluyor. Tabii daha da ileri gidiyor. Terörden anlayana terör, işkenceden anlayana işkence, katliamdan anlayana katliam uyguluyor. Herkesi, ya sarhoş ederek, ya korkuyla sindirerek, ya da aldatarak etkisiz hale getirmeyi veya peşine takmayı esas alıyor.

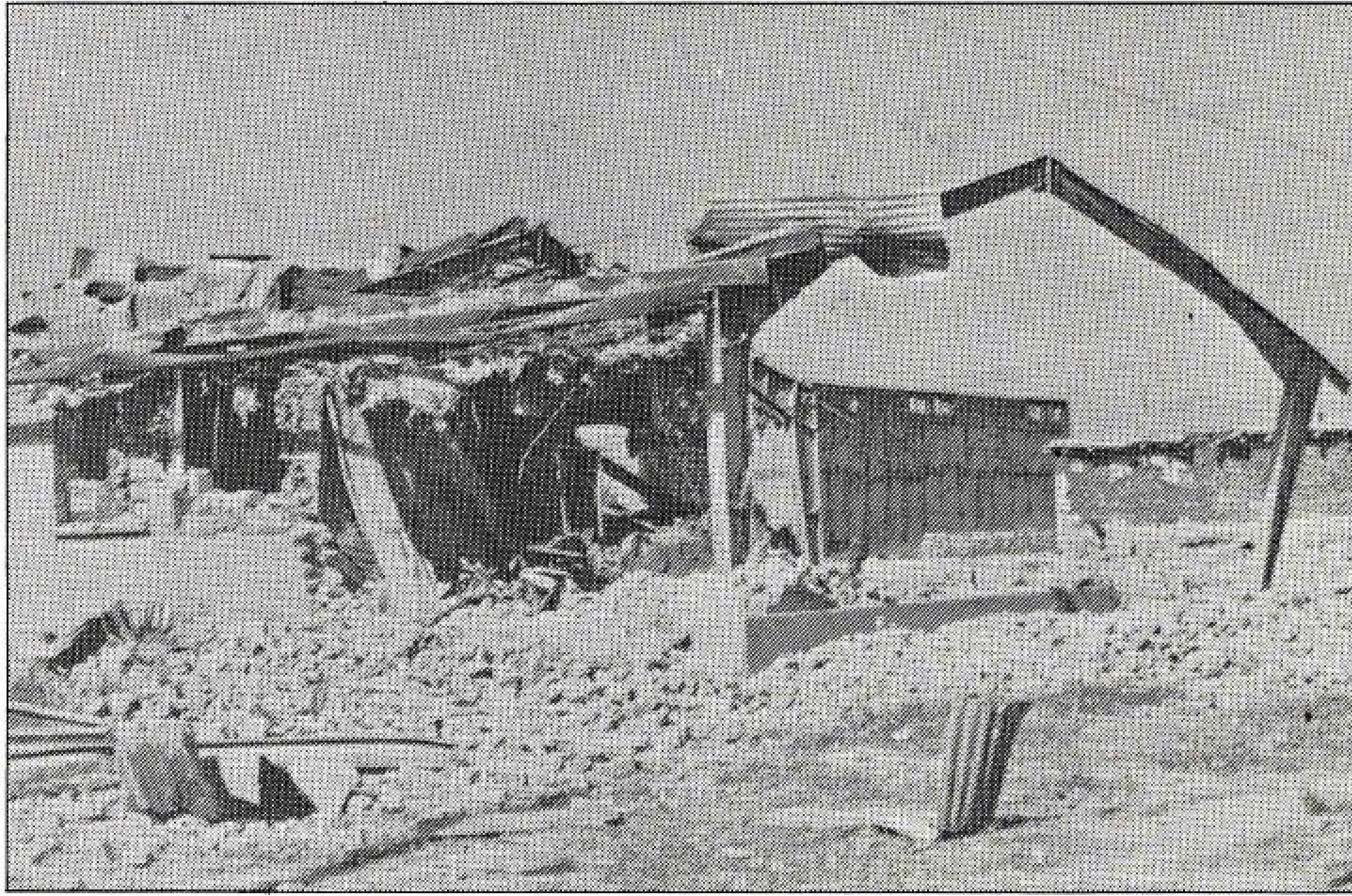
Burada bütün bunları örnekleriyle izah edecek değiliz. Ancak 1992 yılında yoğun olarak yaşanan bazı uygulamalara yer vereceğiz. Örneğin, sivil-asker devlet yöneticileri tarafından sık sık yapılan açıklamalar var. Cumhurbaşkanı, "baharda oralar yerle bir edilecek, göçün oralardan" diyor. Genelkurmay başkanı, "mehmetçiği tutamıyoruz, bilmem ne kadar PKK'li öldürdük" veya "tarihe bakın, nasıl çözeceğimizi görürsünüz" diye açıklamalar yapıyor. Başbakan, sürekli "kök kazımaktan", "isyan bastırmaktan" sözediyor; büyük bir demagoji ve çarpıtma ustası olarak gerçekleri tersyüz etmeye çalışıyor. Bu tür şeylerin hepsi psikolojik savaşın bir gereği olarak yapılıyor. Kürt halkını korkutmayı, Türk halkını ise aldatmayı amaçlıyor. Ayrıca bir içişleri bakanı var ki, yüzü bile kızarmadan her türlü yalanı rahatlıkla söyleyebiliyor. Adam tam bir palavracı, yalan ve çarpıtmalarla gerçeği gizlemeye çalışıyor. Ağzından sözler çıkarken, söylediklerinin doğru olmadığını bilmiyor mu? Tersine çok iyi biliyor. Fakat psikolojik savaş gereği, kendini bunları söylemek zorunda görüyor. Bu konuda hiçbir kural tanımamaları onları tam bir ahlak düşkünü haline getiriyor.

Örneğin başka bir yöntem komploculuk. 1985 yılından beri TC bu yöntemi çok yoğun bir tarzda uyguluyor. Kadınları dağa kaçırıyor. "PKK yaptı" diye açıklama yapıyor. İnsanları katlediyor, köylerde ve yollarda katliam düzenliyor, köyleri yakıyor ve göçertiyor, ardından "PKK yaptı" diyerek açıklama yapıyor. Kürdistan'dan dışarıya haber sızmasını bütün gücüyle engelleyerek, her türlü haberin kendi açıklamaları olmasını istiyor. Bunu, gerçekleri bu biçimde çarpıtabilmek için yapıyor. Böyle sayısız olay ve katliam yaşandı.

Örneğin, özel tim veya korucular Midyat'ta, Bitlis'te, Uludere'de, Derik'te, her tarafta katliam düzenlediler ve resmi açıklamalarla, basın ve radyo-televizyon araçılığıyla bunları PKK'nin yaptığı yalanını Türkiye ve dünya kamuoyuna yaymaya çalıştılar. Geçmişte Kürt halkını aldatmak için de bu tür yöntemlere başvuruyorlardı. Fakat artık Kürt halkını bu tür yöntemlerle aldatmak mümkün olmuyor; ama Türkiye ve dünya kamuoyunu aldatmada, TC'nin barbar yüzünü gizleme ve PKK aleyhinde ortam oluşturmada bunların önemli bir etkisi oluyor. Kaldı ki TC bu tür komplolara Türkiye ve Kürdistan dışında da başvuruyor. Emperyalist devletlerin istihbarat örgütleriyle ortak olarak uluslararası suikastlere katılıyor ve bunları PKK aleyhine, genel olarak devrimci muhalefet aleyhine kullanmaya çalışıyor. Papa ve Palme olayları gibi bir dizi olay var bu konuda. Yine MİT ajanları tarafından tezgahlanan bir dizi olay bulunuyor. Avrupa'ya yönelik uyuşturucu ticaretini, kaçak insan göçünü bu ajanların yönlendirdiği çeteler yürütüyor ve bütün bunlar özel savaşın hizmetindeki basın tarafından PKK'yi karalamada propaganda malzemesi yapılıyor.

TC, yürüttüğü psikolojik savaşta terör, işkence ve katliam yöntemlerini çok yoğun olarak kullanıyor. Başka bir deyişle, çok yoğun olarak uyguladığı terör, işkence ve katliamlar, esas olarak yarattıkları korku ve dehşet, yani psikolojik etki ön planda tutularak düzenleniyor. Nasıl ki devrimci güçler silahlı mücadeleyi siyasal propagandanın bir aracı olarak uyguluyorlarsa, sömürgeci özel savaş da bunu tersinden uygulamaya çalışıyor; silah aracını, sömürgeci psikolojik savaşın çok etkin bir aracı olarak kullanmak istiyor. Örneğin, Vedat Aydın'ın katledilmesi olayı. Aslında olay, Vedat Aydın'ı yoketmekten çok, geride kalanlar üzerinde müthiş bir psikolojik etki bırakacak, büyük bir korku ve panik yaratacak şekilde düzenleniyor. Yoksa katlettikleri insanı bir yere gömerlerdi ve hiç kimsenin haberi bile olmazdı. Ama böyle yapmadılar, gören ve duyanlar üzerinde dehşet yaratması için açığa bıraktılar. Ve arkasından cenaze törenindeki katliam geldi. Çok açık ki, planlanmış olan senaryonun tümü, çok kapsamlı bir psikolojik savaş uygulaması oluyor. Daha sonra "Hizbullah" adı altında geliştirilen terör de, birincil planda aynı amaca yönelik bir uygulama oluyor ve psikolojik savaş kapsamında yürütülüyor. Her gün sıradan yurtsever insanlar cadde ortasında katlediliyor. 1992 yılı içinde bu tür katliam olayının sayısı 300'ü geçmiş bulunuyor. Günlük olarak sürdürülen bu tür olaylarla, hedeflenen insanların yokedilmesi değil, yurtsever Kürt halkının dehşete ve can derdine düşürülmesi, korku ve panik içine sokulması, böylece ulusal kurtuluş mücadelesinden uzaklaştırılması, bundan da öteye yaratılan korku ve dehşetle bir daha asla başkaldıramayacak bir duruma getirilmesi hedefleniyor.

Köylerin yakılıp yıkılmasının, çeşitli kent ve kasabalarda katliam düzenlenmesinin birincil plandaki amaçlarından birisi de bu oluyor. Dikkat edilirse, mücadelenin geliştiği her alanda bir veya birkaç kent ve kasabada bu tür katliamlar düzenlenmiş bulunuyor. Bunlar, yeriyle ve insan yapısıyla çevreye örnek olacak şekilde seçiliyor, yani iyi bir biçimde planlanmış olarak yapılıyor. Örneğin, 18-20 Ağustos tarihindeki Şırnak katliamını ele alalım. İyice incelenirse, insanları öldürmekten çok, yapılanlarla Şırnak ve tüm Kürdistan halkına büyük bir korku, dehşet ve acı yaşatılmak, onları sindirmek istendiği açıkça görülüyor. Yani olayın yaratacağı psikolojik etki ön planda tutularak ve iyice hesaplanarak gerçekleştirilen bir katliam oluyor. Diğer bütün katliam uygulamaları esasında böyleydi. Yine katledilen gerilla cesetleri üzerinde, gören ve duyan herkesi dehşete düşürecek her türlü uygulama yapılıyor. Kürdistan'daki savaş hakkında doğru hiçbir şey yazmayan basın ve yine radyo-televizyon, katledilen gerillaların cesetlerini boy boy yayınlamaktan hiç de geri kalmıyor. Bu yayınlar, Türk ve Kürt halklarını korkutmak, mücadeleden uzaklaştırmak ve çocuklarını mücadeleden alıkoymalarını sağlamak amacıyla ve bir psikolojik savaş uygulaması olarak yapılıyor. TC, Kuzey ve Güney Kürdistan'da dağları savaş uçaklarıyla bol bol bombalıyor. Bir yabancı devlet büyükelçisinin dediği gibi, "gerillaya karşı savaş uçaklarının kullanılmasının ilk örneğini TC veriyor." TC'nin özel savaşının özünü bilmeyenler, yapılan bu uygulamalara hayret ediyorlar, bunlar karşısında şaşırıyorlar. Türk ordusunun savaş bilmediğini sanıyorlar. Oysa gerçek farklı. Türk generalleri de, savaş uçaklarıyla gerillaya fazla bir darbe vuramayacaklarını, bunun astarının yüzünden daha pahalı olacağını çok iyi biliyorlar. Ama o uçak bombardımanının gerilla güçleri ve halk kitleleri üzerinde yaratacağı psikolojik etkiyi hesap ediyorlar ve bir korku ve panik yaratma yöntemi olarak bunu sürekli uyguluyorlar. Yani psikolojik savaş aracı olarak bunu yapıyorlar. Çok iyi biliyoruz ki, gerillaya yönelik olarak sürekli "teslim ol" çağrıları yapıyorlar, bildiriler dağıtıyorlar, tehdit ile çeşitli vaadleri bir arada sıralıyorlar, hatta başta pişmanlık yasası olmak üzere bu konuda bir yığın kanun ve kararname çıkarmış bulunuyorlar. Bunların hepsi, psikolojik savaş kapsamında yapılan şeyler oluyor.

1991 ve 92 yıllarında Dev-Sol ve benzer örgütlere yönelik olarak İstanbul gibi büyük kentlerde düzenlenen "operasyonlar" var. Bunlar da dikkatle incelenmeye değer olaylardır. Dikkat edilirse, sürekli bir operasyon yapılmıyor, aylarca bekleniyor ve kendileri açısından uygun gördükleri bir zamanda beş-on yerde birden yapılıyor, her seferinde ononbeş devrimci birden katlediliyor. Devrimcilerin kaldıkları yerlerin hepsini aynı anda mı tesbit ediyorlar? Hayır, önceden biliyorlar ve böyle bir operasyon için bekletiyorlar. Ve büyük bir gürültüyle saldırılarını gerçekleştiriyorlar. Çok açık ki, psikolojik etkisi fazla olsun diye böyle yapıyorlar. Yani olayı psikolojik savaş kapsamında düşünüyor ve planlıyorlar. Böyle yaparak, Türkiye'deki sol örgütler ve halk kitleleri üzerinde derin bir psikolojik etki, korku dehşet yaratmak istiyorlar. Yani "devlete karşı gelenin sonu bu olur" psikolojisini herkese göstermek istiyorlar. Bir yandan Türkiye halkını ve ilerici güçlerini böyle tehdit ederken, öte yandan şoven milliyetçi düşünceleri alabildiğine yaymaya çalışıyorlar. Bunların ikisi, birbirini tamamlayan şeyler oluyor, bir madalyonun iki yüzü gibi. 1992 yılında Kürdistan'daki savaşta ölen askerler için düzenlenen devlet törenlerini, bu cenaze törenlerinde geliştirilen ırkçı-şoven kampanyaları ve bu temelde yaygınlaştırılmaya çalışılan Kürt düşmanlığını açıkça ve çok sayıdaki örneğiyle gördük. Türkiye halkına yönelik psikolojik savaş da işte böyle düzenleniyor. Bunun temel yöntemi "terörle korkut, şoven milliyetçilikle peşine tak" oluyor.

TC'nin yürüttüğü psikolojik savaşta Türkiye'deki burjuva basını ve radyo-televizyonun nasıl işlev gördüğü hakkında fazla bir şey yazmaya gerek yok. Bunlar zaten psikolojik savaşın temel araçları olarak çalışıyorlar. Özel savaş yönetimi tarafından açıkça yönlendiriliyorlar. Fakat yönlendirilmelerine de zaten fazla gerek bulunmuyor. Çalışanlarının hepsi, doğuştan itibaren TC'nin özel savaş sistemi ve onun psikolojik boyutu içinde eğitilmiş ve yetiştirilmiş bulunuyor ve hepsi de bir devlet yöneticisi gibi, hatta ondan daha fazla devletin resmi ideolojisini, faşizmi ve sömürgeciliği yürekten benimsiyor. Kimisi bunu sağdan ve açıkça yapıyor, kimisi de sol maske altında, sosyal şoven ve sosyal faşist olarak yapıyor. Tabii hepsinin özü ve amacı aynı. Görevleri, gerçekleri gizlemek, halkı aldatmak, yani ya sarhoş haline getirmek ya da devlete ve düzene tapar kılmak, halkın değil, "milli çıkar" veya "bölünmez birlik ve bütünlük" adı altında devletin çıkarlarını ve varlığını savunmak oluyor. Kısaca kemalist ırkçı-şoven düşünceleri, faşist ve sömürgeci zehiri her gün insanların beynine sokmaya çalışmak oluyor. Ordudan daha fazla PKK düşmanlığı yapmak ve PKK'ye karşı savaşmak bunların temel güdüsü durumunda. Bu konuda her türlü yalanı, demagojiyi, çarpıtmayı, karalamayı yapmaktan asla sıkılmıyorlar. Özel savaş yönetimi nasıl öngörüyorsa öyle yapıyorlar. Karalama kampanyası başlatılsın" deniyor, bunlar her türlü yalanı rahatlıkla kusuyorlar. "Hiç haber verilmesin" deniyor. Bunlar binbir türlü saptırıcı şey icat ediyorlar. Bu konuda Ekim 1992'den sonraki durum gerçekten ibret verici, Güney savaşından sonraki dönemde basının incelenmesi gerçekten öğretici. Güney'deki işbirlikçilerle TC ordusunun gerillaya karşı ortak saldırısı sırasında, saldırıyı yapan bu güçler ciddi bir başarı kazanamadılar ama, özel savaş basını zafer üzerine zafer kazandı! Bütün gazetelerin sayfalarına bakınca insan dehşete düşüyor, bu kadar yalanı nasıl yazabiliyorlar diye. Bu dönemde ne yazmadılar ki! Önce "peşmerge zaferleri" ile işe başladılar, sonra Türk ordusununkilerle, her türlü ahlak sınırını aştılar. Neden böyle yaptılar? Çünkü, özel savaş yönetimi böyle istiyordu, başarısızlıkları ve yenilgileri gizleyebilmek için büyük bir psikolojik kampanyaya ihtiyaç vardı. Sonra savaş bitti ve gerçekler ortaya çıkmaya başladı. Bölgenin ve dünyanın basın-yayın organları savaş üzerindeki sis perdelerini aralamaya ve olup bitenleri kamuoyuna ulaştırmaya çalışırken, Türk basını sanki böyle bir olay olmamış gibi yayınını birden bire kesti, olaya hiç değinmemeye başladı. Bu sırada "ansiklopedi savaşı" denen bir şey ortaya atıldı ve ortalık bununla adeta tozdumana katıldı. Daha sonra, altı yıl önce meydana gelmiş olan "radyasyon olayı" aynı şekilde gazetelerin tümünü kaplar oldu. Tabii bu arada Bosna-Hersek olayı da basında sürekli ayyuka çıkarıldı. Peki bur-

Devamı 31. sayfada

KÜRDİSTAN'DA

ATEŞKES ve REFERANDUM

● PKK'nin ateşkes çağrıları ve referandumdan yana olan tavrını, kendine güvenen ve oldukça emin görünen dinamik, güçlü bir hareketin siyasal tavrı olarak değerlendirmek gerekiyor.

Berxwedan Ortadoğu Servisi

Ülkemizde son tabloya ve özel savaş rejiminin içerisinde bulunduğu duruma baktığımızda, ufukta siyasal çözüme dair somut belirtiler belirginleşip ortaya çıkmamıştır. Haliyle iyimser bir havadan bahsetmek doğru olmamaktadır. Her iki tarafı -Devlet ve PKK- henüz "barış" masasına oturtabilecek koşullar olgunlaşmamıştır. Bu aşamaya varmak için anlaşılan savaşın daha da kızgınlaşıp, boyutlanması gerekecek. Uygulanmaya sokulacak şiddet ve zor, beraberinde birçok sorun da kaynaklık edecek. Haksız konumda olan taraf, maddi ve manevi alanda yıkıma ve kayba uğrayacaktır. Haklı tarafın, yani binlerce yıl ezilen halkın ise kaybedecek bir şeyi kalmadığından, her gün yeni kazanımlarla kendine güveni artacaktır. Bunu şimdiden söylemek için kahin olmak gerekmiyor. Mevcut gelişmeler ve gelinen aşama bu düşünceleri çok açık ve belirğin olarak doğrulamaktadır.

Tabii ki, Kürdistan sorunu er veya geç görüşme safhasını da yaşayacaktır. Ateşkes ve barış üzerine çok şeyler söylenecektir. Bu kavramlar şimdiye kadar kolay kolay telafuz edilmiyordu. Şimdi ise rejimin en üst yetkili mercilerinin gündemini oluşturan temel sorun özelliğine kavuşmuştur. Devletin en üst kademesinde sorunun çözümüne ilişkin mutabakatın sağlanması için Cumhurbaşkanı sıkça gezi turları düzenlemek zorunda kalmaktadır. Şimdilik üzerinde yoğunlaştıkları nokta gerçekten ne bir barış sorunu, ne de ateşkes gibi yeni hedeflerdir. Daha çok, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı özel savaş çerçevesinde düşünülen yeni tedbirle ulusal başkaldırışı ezmeye yöneliktir. Bu koşullarda, çözüm vurgusuna başka anlamlar yüklemek, ülke ve savaş gerçekliğimize uygun düşmemektedir. Devletin en üst kademesinde başlayan çözüm arayışları geliştirilen katliamlarla aynı paralelde seyretmektedir. Yoğunlaşan provokasyon ve kontra eylemleri de bir o kadar hız kazanmaktadır.

Görüşmelerin ve tasarlanan düşüncelerin ekseninde hala ulusal kurtuluş mücadelesini ezmek ve tasfiyeye uğratmak bulunmaktadır. Son Milli Güvenlik Kurulu toplantısında alınan kararlar bu yönde olup, hızla uygulamaya sokulmuştur. Rejim Kürdistan sorununa karşı geleneksel yaklaşımından kurtulmadığını, hükümetin icraatlarıyla bolca sergilemektedir. Türkiye Cumhuriyeti'nin üniter bir devlet olarak bölünmez bütün olduğu, Kürt sorununun ancak bir takım dil ve kültürel sorunun çözümünden ibaret olduğunu vurgularken dahi, gözdağı ve tehditlerden vazgeçmemektedir.

Her şeyden önce, çözüm; silahların işlevini gördükten sonra gündeme gelecektir. Yıllarca sürdürülen savaşın bil fiil olarak durması anlamına geliyor bu.

O halde öncellikle ateşkes veya referandum olguların ne olup olmadıkları izahatıyla konumuzu biraz daha açalım:

Siyasal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinde diyalog denildiğinde, savaşan taraflar arasında sürdürülen ilişki ve temas akla gelir. Belli noktalarda mutabakatlık sağlansın diye... Yine savaşan güçler görüşme arenasında kimi yetenek güç ve üstün yanlarını elinden geldiğince son kertesine kadar kullanırlar. Bu her yerde ve her dönemde olagelmiştir. Ateşkeste savaşan taraflar, silahları bırakıp, soruna çözüm bulmak için soluklanmalara gereksinim duyarlar. Giderek siyasal çözüme zemin hazırlanarak, ciddi adımlar atılabilir, böylece...

Evet PKK önderliği görüşmeler yoluyla bir aşamaya varmak için çaba sarf ediyor. Sarfedilen çaba, silahlı mücadelenin yarattığı siyasal sonuçlardan sadece bir tanesidir. Muhatab alınması gereken taraflardan biri olarak, konumunu güçlendirmenin ifadesidir de... Karşı taraftan sergilenecek Her dürüst ve inandırıcı yaklaşımların olumlu karşılanacağı, iyi niyetli adımların istismar edilmeyeceği, sorunun siyasal kanalda çözmeye doğru atılacak adımlarla yanıtlanacağına dair resmi açıklamalarda bulunuyor. Buna karşın tüm ihtiyatı elden bırakmak istemiyor: Kendi varlıklarına yönelik her saldırının karşılık bulacağını, kendilerini savunmaya devam edeceklerini de vurgulamaktadır.

"... yaptığımız kapsamlı hazırlıklarla, en derli toplu karşı koymaları ve boşa çıkarmaları bundan sonra yapacağız. Hiçbir dönem bu kadar kendimize güvenmiyor ve bu kadar atılım içinde bulunmuyorduk". (A. ÖCALAN)

Bu aşamada her iki tarafın silahları bırakması ne anlama gelmektedir ve daha çok hangi tarafın yararına olacaktır? Silahların bırakılmasıyla olgunlaşan süreç yeni değişikliklere gebe kalacaktır. Bazı dönüşümlerin sağlanacağı kaçınılmaz olacaktır. Halkın bil fiil olarak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin içinde olması, PKK'yi diyalog sürecinin başından beri daha güçlü konumu getireceği doğal bir sonuç olacaktır. Halkı tümüyle kaybeden devlet ise tamamen sosyal dayanaktan yoksun, işgalci güç görünümüyle yıpranmış, suçlu ve güçsüz psikozundan kurtulamayacaktır. Sonuçta güçlenecek olan ulusal kurtuluş mücadelesi ve önderi PKK olacaktır.

Bunun içindir ki devlet bu tür çağrılara kulak tıkamakta, bilinen üniter, despotik yapısını korumadan yana tercihini yapmaktadır. Bu da reformlara kapalı olmayı gerektiriyor. Reformlar salt Kürdistan'la da sınırlı kalmayacak, Türkiye'de demokrasi güçlerinin hareketlenmesini sağlayacak ve ülkede demokratik gelişmeye yol açacaktır. Olası bir takım değişiklik ve yeniliğin, devlet yapısında önemli gediklere yol açacağı öngörüsüyle çağrılar karşısında geleneksel tavrından bir türlü vazgeçmemektedir. PKK'nin baştan beri tercihlerinin, siyasal mücadele yöntemleriyle sonuca gitmek olduğunu, ateşkes ve barış için görüşme çağrılarını yinelediğini, elverişli koşullar dahilinde yapılacak bir referandumdan yana olduğunu vurgulamaktadır. Bu çağrı bugün değil, kitleselleşen halk hareketinin varlığını kabul ettirdiğinden bu yana yapılmaktadır. Ancak Türkiye rejiminin bu tür çözüm yollarından yana olmadığı, kendi resmi açıklamalarıyla her defasında ortaya çıkmıştır.

PKK'nin görüşme istemi çok ciddi çalışmaların ardından gerçekleşecek bir olaydır. Serbest çalışma zemininin sağlanması, serbest örgütlenme ve silahların sustuğu koşullar içerisinde yaşam bulacaktır. Tabii tüm bu değişiklikler sürdürülen savaşın rotasını da değiştirebilecek, köklü ve ciddi değişiklikler niteliğindedir. Kürt halkının kimliğinin tanınmasından tutalım, her alanda sağlanacak demokratikleşmeye kadar birçok alanı kapsamaktadır. Halk da kendi iradesini ortaya koyarak seçimini baskısız ve rahat ortamda yapma olanağına kendisini ortaya koyarak seçimini baskısız ve rahat ortamda yapma olanağına kavuşacaktır. Burada sözü edilen referandum ve ateşkes önerisi basit bir sandık oylaması derekesine indirgenmemeli. Yapılacak oylama sembolik değil, bizzat Kürt halkının kendi kaderini tayin etmede iradesini ortaya koyma eylemi olarak anlaşılmalıdır. Bağımsız ve özgür yaşama doğrultusundaki kararlılık düzeyini anlaşılır hale getiren siyasal bir eylem niteliğinde olacaktır.

PKK bu çağrıları yapacak güce birdenbire ulaşmadı. Geçmişte içerisinde bulunduğu muazzam güç koşullar ve dengesizliğe rağmen, gösterdigi inanılmaz çabalar sonucu, tek seçeneği olan direnişi yükseltebildi. Ortaya çıkardığı değerlerle ayakları üstüne durmasını başarabildi. Artık geriye dönüşün olmadığı bir aşamayı katetmiş oldu. Mücadeleyi kitleselleştirerek kurumlaşmasında önemli mevziler kazandı. Siyasal ve askeri alanda kazandığı başarılar, salt Kuzey kesimiyle sınırlı kalmayarak, Kürdistan'ın genelinde de varlığını pekiştirdi. Halkın kucakladığı, biricik kurtuluş umudu durumuna geldi.

Olası başlatılacak görüşmelerde, PKK'nin sahip olduğu mücadele anlayışından amaçladığı hedeflerden taviz verildiği anlamına gelir mi? Veyahut Latin Amerika ülkelerindeki örneklerde görüldüğü gibi, PKK'nin yürüttüğü Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin sıcak savaşımı soğumaya, giderek küllenmeye yüz tutar mı?

Şimdiden bazı çevreler bu yönlü düşünmüyor değil. Kaygı ve endişelerini yayın organlarında açıkça sergilemekten geri kalmıyorlar. PKK'nin yaptığı çağrılar "Kürt halk hareketinde gerileme" veya "mücadelenin tasfiyesine yönelik düzenle uzlaşma çabaları" olarak değerlendirilmektedir. Sol'un bir kısmı da benzer değerlendirmeleri, "Marksizm ve Leninizm" teorisi ışığında, bazı şablonlara ve formüllasyonlara sığınarak yapmaktadırlar. Bu yaklaşımla Kürdistan'daki gelişmeleri değerlendirme de ne denli bağımsız bir kafa ve bakış açısından yoksun olduğunu göstermektedir.

Sol'un bu yanılgısını salt "Özel Savaş"ın yürüttüğü psikolojik savaş etkilerine bağlamak yeterli bir gerekçe değildir. Yanılgılı yaklaşım, bu çevrelerin soruna kendi ideolojik kalıpları içinde bakmalarıdır. Kürdistan gerçeğini keşfedememeden kaynaklanmaktadır.

Siyasal çözüm önerisi, PKK'nin amaçlarına ulaşması önünde bir engel oluşturmuyor. Tüm kurallarıyla uygulandığında ortaya muazzam olanaklar çıkaracak sarsıcı etkileriyle rejimi tanınmaz hale getirecektir. Yıllardan beri pervasızca kullandığı kozlarından mahrum etme gündeme gelecektir. TC açısından çağrının kabul edilmemesi ise başlı başına bir açmaz oluşturuyor. Dünya kamuoyu nezdinde kirli savaşın tek sorumlusu olarak TC anılmaya başlanacaktır.

Yeni sorunlarla tanışacak Türkiye; birçok zorluklarla karşılaşacak, eski güçlü imajından hızla uzaklaşmış olacaktır. Yıllarca işlediği ve yararını gördüğü terör ve şiddet silahından mahrum bırakılan Türkiye, uluslararası alanda da prestij kaybına uğramaktan kurtulamaycaktır. Dünya halklarına anlatacak ve kendini savunacak son sermayesini yittirecektir. Bunun karşısında bir o kadarda kendisini güçlendiren ve gelişen bir ulusal kurtuluş mücadelesinin gücünü görecektir.

Dışa karşı maskesi düşen eğemen sömürgeci yönetim içte de istenilen düzeyde rahat olamayacağı açıktır. Türk halkının köklü değişimlerden etkilenmemesi düşünülemez. Kirli savaşın yakıcı, kendi yaşamı üzerinde sarsıcı etkisini ergeç görecek ve bilinçlenecektir. Kürdistan ulusal hareketinin Türk halkına yönelik yapacağı etkili siyasal çalışmalar bu sürecin hızlanmasına hizmet edecektir. Sorunun iç boyutu en azından dış boyutu kadar önem kazanmaktadır.

Kendine güvenen bir ulusal kurtuluş hareketinin bu çağrılarında illa başka şeyler aramak hangi mantığın ürünü olabilir? Kaldı ki genç Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin bir yıpranmışlığı olmadığı gibi giderek daha da güçlenen ve mücadelesini her yıl üst boyutlara tırmandıran bir karekteri vardır. Bırakalım mücadelede herhangi bir tıkanıklıktan bahsetmeyi, zaman geçtikçe önü açılan, bütün toplumu sarmalayan bir geleceği vardır.

Giderek zengin bir mücadele programıyla tüm halkı kucaklayan PKK'nin böylesi bir kaygısı olamaz. Dayandığı toplumsal temeller gün geçtikçe daha genişliyor ve güçleniyor.

Elverişsiz uluslararası koşullar beklendiği gibi, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi üzerinde fazla olumsuz etkide bulunamıyor. Bölgenin içerisinde bulunduğu siyasal konjüktürel durum buna fazla elvermiyor. Çeşitli güçler arasındaki çelişkiler ve bazı

Devamı 30. sayfada

VATAN DEDİĞİN NEDİR Kİ –II–

PERÇEK NAN Û SÊNÎKEK TIRŞIK E

"...KDP 1. bölgesine bağlı bir pikap, para dolusu 8-10 çuvalla KDP karargahının maliye kısmına gelir. Bu sırada maliye sorumlularının da tanımadığı fakat gerek korumalarında gerekse de bellerindeki tabancalardan anlaşıldığı kadarıyla önemli adamlar oldukları belli olan bazı şahıslara çok özel makbuzlar verilir. Şahıslar aldıkları bu özel makbuzlarla maliye kısmına girerek paraları aralarında bölüşüp, özel arabalarıyla bilinmeyen yönlere gidiyorlar. Aynı şekilde Kürdistani Cephe'nin karargahına gittiğimde de aynı manzaraya tanık oldum..."

Sat vatanı al rutbeyi

-Fadıl Mutni'nin ismi PKK ile yaptığınız savaşta çok geçti, kimdir bu Fadıl Mutni?

-Fadıl, Türkiye istihbaratıyla uzun yıllardır çalışıyor. Türkiye ile olan ilişkilerde uzman olarak kabul ediliyor. Türkiye ile olan sıcak ilişkilerinden dolayı KDP içinde büyük ayrıcalıklara sahiptir. Fadıl'ın ilişkileri çok karışıktır, herkesle ilişki kurmuştur. KDP'nin politbüro üyesi, Kürdistani Cephe'nin Duhok sorumlusu ve "federe hükümetin" iç işleri bakanıdır. Türk devletinin üst düzey yetkilileriyle sık sık görüşür. Karanlık işler yapar, kadına çok düşkün biridir. Yaptığı hırsızlıkların hadi hesabı yoktur. Duhok'taki iş makinaları ve arabaları, değişik eşyaları ve hava savunmasında kullanılan silahları, Saddam'ın işbirlikçisi olarak tanınan Abdurrezak Germani yardımı ile İran'a götürüp satıyor. Abdurrezak Germani'ye Haydar Ezbendar ve Ebu Bazi adlı kişiler de ortaklık etmekteler. Fadıl, Duhok'ta ağaçlandırma kurumuna ait 4 adet greyderi Ebu Ceşit adlı kişi aracılığıyla İran'a gönderip sattı.

-Bunlar bu hırsızlıktan aldıkları paralarla dışarıda ne gibi işler yapıyorlar, bildiğiniz var mı?

-Bildiğim kadarıyla ABD ve Kanada'da bazı şirketlerin oluşudur. Bir de Berzani'nin Almanya'daki Mercedes şirketinde hissesinin olduğudur. Berzani'nin yeğenleri Amerika'dadır işlere onlar bakıyorlar.

-Peki yine Fadıl'a geçelim.

-Fadıl Avaşa bölgesine ait 2 adet kamyon ve 1 adet su tankerini yine Abdurrezak Germani'nin aracılığıyla Zaxo'ya götürüp sattı. Skrin-Sersing bölgesine ait bir vinç aracını İslam Balta adlı Hewlêr'deki bir tüccara sattı. Bamerni Havaalanı'na ait 3 adet buldozeri, akrabası Şahab Miran'ın yardımıyla sattı. Yine Şahab Miran'ın aracılığıyla İran'a mal götürüp satmak istyenlere verdiği mal geçiş izin belgesi karşılığında 1 milyon dinar gelir elde etti. Avrupa ve Türkiye'den mal alarak Zaxo-Musul üzerinden Bağdat'ta mal götüren Arap asıllı Ahmet Dilemi adındaki şahısla ortaklığı vardır. Fadıl Mutni'nin temsilcilerinden birisi Güney Kürdistan'daki halka verilmek üzere İstanbul'da İnsan Hakları Derneği'nden aldığı 1 milyon adet giyecek eşyası, yine İstanbul Taksim Caddesi 13-209 nolu yerden satılarak para cebe indirilmiştir. Serihildan döneminde halkımızdan yana tavır alan, Arap asıllı polis şefinin evini enişţesi Nizar'a 25.000 dinara zorla satın aldı, evin parasının 10.000 dinarı peşin, 15.000 dinarı da Türkiye'ye geçmesi için izin belgesini vererek tamamladı. İlişkide olduğu kadınların isimlerini size söyleyeceğim ancak yayınlamasanız çok iyi olur. (Yine Kanada'daki kızının yaşantısı ile ilgili bölümüde yayınlamıyoruz). Fadıl'ın kurduğu bir şebeke vardır. Bu şebeke halka kan kusturuyor. Bu adamlarını zaman zaman evlendiriyor. Her evlilikte çok para harcanıyor. Bunlardan bazılarının ismini söyleyeyim. Neçirvan Ahmet Mesiri, (1. Bölge sorumlusu) Fehim Abdullah Hamo, Rızgar Ahmet ve Necip Bervari. Bu saydıklarıma yaptırdığı son evliliklere 200.000 dinar para harcadı. Fadıl, Fışhapur bölgesindeki yurtsever ve her dönemde Irak rejimine karşı savaşan Yezidi aşiretini yerlerinden sürerek, bunların yerine KDP yanlısı, Aşair Seb'a bölgesinde yerleşik olan ve her dönemde Saddam'a destek veren Merani aşiretini yerleştirmek istedi. Yezidi aşiretinin sorumlusu Hayri Bey, Kürdistani Cephe'ye durumu şikayet etti. Bunun gerçekleşmesi durumunda Saddam'ı desteklemek zorunda kalacaklarını söyledi. Ancak Kürdistani Cephe Hayri Bey'i başlarından savmanın yolunu buldular. Durum hala sürmektedir. Mehemede Hasan 25 yıldır peşmergedir. 1991 serihildanının bastırılmasıyla birlikte ailesiyle İran'a kaçtı ve orada da öldü. Daha sonra çocuklarıyla geri dönen karısı, geride bıraktığı evinin Fadıl tarafından satıldığını gördü. Ev, Şevket Abidin Abdal El Mezuru adlı eski bir Baasçıya satılmıştı. Bu şahıs halka karşı binlerce suç işleyen biridir. Botan gazetesinde (Halk Partisi'nin yayın organıdır) hakkında yapılan bazı açıklamalar yer almıştı. Kadın evini geri alamadı. Türkiye'de olduğu gibi bizde de partiler arası transferler oluyor. Tabii şantajla, rüşvetle oluyor. Fadıl KYB içinde yer alan Avukat Meki Eli Amadi'yi KDP'ye getirmek için epey uğraştı. Sonunda Avukata 150.000 dinara bir araba hediye ederek KDP'ye transfer etti. Fadıl'ın

Barzani, Kissinger'e yalvarmasına rağmen hiçbir destek alamadı

İan BLACK ve Benni MORRİ adlı yazarların İSRAİL'İN GİZLİ SAVAŞLARI adlı kitabında alınmıştır.

Ortadoğu ilişkiler masasında (OIM) çalışan bir diğer önemli ajan da Kürt hareketi Avrupa temsilcisi ve tanınmış Kürt tarihçisi-yazar Dr. Kamran Ali Bedirhan'dı. Temmuz 1948'in sonlarına doğru, (OIM) onu Ürdün, Suriye, Lübnan ve Mısır'a gönderdi. Mısır'da Yolande isminde biri ile (Başka bir ajan) ilişkide olan insanlarla görüşüp birinci elden bilgi toplayacaktı. Geri dönüğünde beraberinde kral Abdullah'ın görüşme şartlarını ve Suriye'nin Fransa'dan askeri ve politik destek sağlamak amacıyla yaptığı girişimi içeren bir rapor getirdi.

Bedirhan'ın en önemli önerilerinden biri Suriye ve Lübnan'daki azınlıkları örgütleyip ayaklandırarak hoşnutsuzluk yaratmaktı. Bu konuda Durziler ve Marniler seçilmişti. Dr. Bedirhan ve İsrailli destekleyiciler bu ayaklanmaların başarılı olması durumunda, bu ükelerin savaş dışı kalacağını ve Kürt hareketinin de bundan dolaylı faydalanacağını tartışıyorlardı. Dışişleri bakanlığı Yolande Harmer ve Bedirhan gibi ajanlar vasıtasıyla Kahire'de Kral Faruk'tan, Amman'da Kral Abdullah'tan çok önemli politik bilgileri alabiliyorlardı.

Sonbaharda yine Kürtlerin Avrupa temsilcisi Bedirhan, İsrail gizli servisinden, Suriye'den muhtemel bir Dürzi-Kürt-Çerkez İsyanı tartışmasını başlattı. Fakat bunun gücü konusundaki kuşkular İsrail yardımını almayı sağlayamadı.

MOSSAD, SAVAK'ın çalışmalarına yardımcı oluyordu ve Irak'taki Kürtleri destekliyordu. Irak 1948 savaşından sonra Yahudilerle ateşkes imzalamayan tek Arap ülkesiydi. 1963'te General Kasım iktidarını deviren yeni rejim, Nasır'ın Mısır'ıyla sıcak ilişkiler kurdu. İran Şah'ı Irak'ı içten çökertmeyi kendine büyük hedef olarak seçmişti. Ülkenin Kürtlerine yardımcı olmak (ki bunlar mücadeleye 1961'de tekrar başlamışlardı) en kolay yoldu.

İsrail'in Iraklı Kürtlerle ilişkileri 1964'te başladı. Bu sürede MOSSAD'ın Başkanı Meir Amiddi, hedefteki Araplara karşı saldırılarını yoğunlaştırdı. Savunma bakan yardımcısı Şimon Perez gizlice Kamuran Ali Bedirhan'la görüştü.

Bedirhan 1940-50'ler arası İsrail için ajanlık yapmıştı.

Peşmergelere ilk eğitim dersi Ağustos 1965'te verilmeye başlandı. (Marvad-Halı kod adıyla) Bu eğitim 3 ay sürdü. Gelecek yaz (1966) Levi Eshkol ve Amit İşçi Partisi'nin Çalışma, Sanayi ve Kalkınma Bakanı Yardımcısı "Lyova".

Eliav'nın Irak Kürdistan'ına gidip gezmesini ve Barzani ile görüşmesini istediler.

Haim Levokan İsrail'in yardımlardan sorumlu kişi idi. Askeri olmayan ilk yardımlardan biri de çadır hastanelerdi. Eshkol kendisi Haziran 1966'da Tahran'ı ziyaret etti. Yılın sonuna doğru da Dışişleri Bakanının kendisi Tahran'ı ziyaret etti. Haziran 1966'daki Irak saldırısının geri püskürtülmesi sırasında Barzani İsrail'den sürekli yardım görüyordu.

Bu gizli ilişkiye Kudüs hükümeti son derece önem veriyordu. Fakat İsrail'in Ortadoğu uzmanları bu ilişkiden fazla umutlu değildi. Ezra, Denin bu istihbarat işlerinde artık çalışmıyordu. Fakat Dış işleri Bakanlığı adına 1950-60 arası İran'da tarım ve su ürünleri üzerinde çalışıyordu.

Denin bir mektubunda Kürtlere verilen askeri yardımı bir ölü yatırım olarak belirtiyordu. "Benim için şurası çok açık ki Iraklı Kürtlere verdiğimiz yardım Kürtlerin trajedisini kendi çıkarlarımız anlamına gelmez. Verdiğimiz yardım göstermelik olmasına rağmen İsrail ordusuna büyük avantaj sağlanmış bu yardım Irak ordusunun büyük bir kısmının Kürdistan'daki bu sorunla ilgilenmek zorunda bırakılmıştır."

Kürtlere verilen bu yardım aynı zamanda İsrail gizli servisine Irak ordusu hakkında birinci elden bilgi veriyordu. 1967 savaşından önce MOSSAD'ın en iyi planlanmış darbelerden biri Ağustos 1966'da Kürtlerin verdiği bilgilerle bir Irak pilotunun Mig uçağıyla birlikte İsrail'e kaçmasıydı. Bu süreçten sonra MOSSAD'ın SAVAK üzerindeki etkisi CIA'nın etkisinden daha fazla oldu.

1979 İran Devrimi'nden sonra Şahın yıkılmasıyla İsrail ile İran ilişkilerinde talihsiz Kürtlerin yeri yoktu. 1967 savaşından sonra İsrail'in Kürt peşmergelere verdiği yardım büyük oranda arttırıldı. Bu ilişki Ortadoğu'da gizli tutulması gerekirken, herkes tarafından bilinen bir ilişkiydi. KDP lideri M. Mustafa Barzani Eylül 1967'de İsrail'i ziyaret etti ve Moşe Dayan'a işlemeli bir Kürt hançerini hediye etti.

1969'da Kerkük Petrol rafinerlerine düzenlenen havantopu saldırısını İsraillilerin yaptığına inanılıyordu.

Mısırlı muhabir M.H. Hakelin aldığı bilgiye göre Kürdistan'daki İsrailli subaylar

her hareketi bir olaydır. Duhok Postahane binasını Ebu Cenid isimli şahısa 170.000 dinara sattı. Ebu Cenid binayı parçalayarak, Said Dırali Doski, Pavıl Mehemet Halit ve Abdullah Zekri adlı şahıslara satarak 500.000 milyon dinar para aldı. Fadıl Mutni, tüketici kooperatifi konutlarını, ilişki içinde olduğu kadının babası Ebu Cenid'e sattı. Konut sahiplerinin itirazına rağmen, hak sahiplerinin Baaşla ilişkisinin olduğunu iddia ederek hepsini kapı dışarı etti. Fadıl'ın öylesine kirli işleri var ki, kardeşinin karısını kendi karısı gibi kullanarak. Hamile bırakmıştır. Kardeşine eğer kimseye söylersen mezarını hazırla demiş. Serihildan döneminde evini tarlasını bırakarak kaçan halk geri döndüğünde her şeylerinin başkalarına satıldığını gördüler. Şeyh Mahmut serihildan döneminde ektiği tarlalarını Fadıl'ın sattığını görünce diğer şeyhlerden borç aldığı paralarla iki mercedes araba alarak Fadıl'a rüşvet olarak gönderdi. Fadıl Şeyh'in tarlalarını geri vermedi. Rüşvet ortaya çıkmasın diye de Şeyhi öldürttü. Şeyh onun için tehlikeli olabilirdi diye.

Şehit ailelerine karşı ahlaksızlık had safhada

Evet yıllardır cephede savaşıp şehit düşen peşmergelerin dul kalan kadınlarına ve kızlarına karşı her türlü ahlaksızlık yapılmaktadır. Özellikle Fadıl bu işin başını çekiyor. Gidiyor kocan öldü hep dul kalacak değilsin, benimle yatmanı istiyorum. Zorla birçok şehit ailesine sahip olduğunu duydum.

-Bu kadar halk düşmanı olan birini nasıl kabul edebiliyorsunuz?

-Dedim ya, devletlerin istihbarat servisleriyle olan ilişkileri, Türkiye ile olan ilişkileri ona her tür hareket etme olanağını tanıyor. Kimse sesini çıkaramıyor. Herkes birbirini kolluyor. Kim karşı çıkacak ki. Bir birlerine şantaj yapıyorlar. Bir grup KDP üst düzey yetkilisi aylıklarının az olduğundan dolayı KDP'den

ayrılıp KYB'ye geçeceklerini söylediler. Fadıl her birine bir araba alarak memnun etti. İşte böyle yürütülüyor işler. Araba hediye edilenlerin isimlerini de belirteyim. Şehy Ebu Geli (1971 yılında Duhok'ta Baas istihbarat sorumlusuydu) Hahd Bani, Cemal Eymanki, Hüseyin Ebu, Yunus Mam Zuveyni, Nasır Bey 100.000 dinar karşılığı islami harekete transfer oldu. Daha sonra KYB'den 700.000 dinar alarak KYB'ye geçti, Fadıl kendisine Landeroset marka araba alarak KDP'ye getirdi. Tabii ki, onun verecekleri daha Değerlidir. Yani epeyce iş yapan biri olduğu için ona bu kadar para veriliyor. Tabii hem islami hareket, hem de KYB paralarını geri istediler, sorun hala devam ediyor. Yine Fadıl, KYB'den olan Muzaffer Feci Yinis adındaki şahsa Landeroser marka bir araba alarak KDP'ye transfer etti. Fadıl bu transfer işlerinde uzmandır. Transfer ettiği Muzafferi Şeyhan Mahali sorumlusu yaptı. Yalnız bunlar mı yapılıyor? Hayır. Kürdistan'da ne varsa talan ediliyor. Duhok Müzesi'nde çok değerli tarihi eserler Fadıl tarafından çalınarak Amerika'da 500.000 dolara satılmış. Söz konusu eserler içinde Musul kazılarında çıkan çok ilginç bir kuş heykeli de bulunmaktadır. KDP'nin "Rojhat" isimli parti binasına, amcasının kızının girdiğini gören genç, binaya girer ve görevliye amcasının kızını sorar. Görevli buraya böyle kimsenin girmediğini söyler. Genç ısrar edince dayaktan geçirirler ve kapıdan dışarı atarlar. Genç durumu kızın babasına söyler, evine dönen genç kızı babası kötü bir şekilde döver. Kız Fadıl Mutni'ye pezevenklik eden Aşti Koçere bildirir. Aşti hem kızın babasını hem de genci çok feci şekilde dövdü ve ölümle tehdit etti. Mesele kapatıldı. Kız Fadıl'ın dostudur. Aşti Koçer ve Yunus Pedavi adındaki kişilerin başlarında bulunduklari bir çete vardır. Kendilerini istihbarat görevlileri olarak tanıtıyorlar. Her türlü davranışı yapıyorlar, kimse kendilerine karışamıyor. Kesin rakam belli olmamakla birlikte çok sayıda insanın kanına girmişlerdir. Fadıl'a her gün yeni bir kadın bulmak işlerinin arasındadır.

Bizde işler tereyağından kıl çeker gibi yürüyor

-Uluslararası kurum ve kuruluşların nakit para olarak halka yaptığı yardımlar halka gerçekten ulaşıyor mu? Yaptığınız açıklamalar sonrası bu konuda ciddi kuşkular oluşmaktadır insanda?

-Evet haklısınız. Hiçbir yardım halka ulaşmıyor. Her ayın orta ve sonlarında, KDP 1. bölgesine bağlı bir pikap, para dolusu 8-10 çuvalla KDP karargahının maliye kısmına gelir. Bu sırada maliye sorumlularının da tanımadığı fakat gerek korumalarında gerekse de bellerindeki tabancalardan anlaşıldığı kadarıyla önemli adamlar oldukları belli olan bazı şahıslara çok özel makbuzlar verilir. Şahıslar aldıkları bu özel makbuzlarla maliye kısmına girerek paraları aralarında bölüşüp, özel arabalarıyla bilinmeyen yönlere gidiyorlar. Aynı şekilde Kürdistani Cephe'nin karargahına gittiğimde de aynı manzaraya tanık oldum. Ganım Kaso, El Yezidi adlı şahıs tanımadığım bazı adamlara büyük miktarda para dağıtır. Bu paranın kaynağı belli olmamakla beraber hangi amaçlarla kullanıldığını da bilmiyorum. Bu durum yalnızca KDP için geçerli değil, diğer partiler için de geçerlidir. Amediye ve Duhok'a iki kez yolculuk yaptım. Gördüğüm tüm modern binaları parti karargahlarına çevirmişlerdi. Her binanın tepesine partinin bayrağını asmışlar. Bu binalarda büyük paralar harcanmaktadır. Bilindiği gibi bu halka yapılan yardım paralarıdır. Yalnızca Duhok merkezinde 80 yakın parti karargahı vardır. Duhok-Zaxo yolu üzerinde yerleşim birimlerinde 40'a yakın karargah vardır. Zaxo şehrinde 58 adet parti binası vardır. Aynı manzara diğer tüm yerleşim alanlarında da görülüyor.

-Sohbetimizde yardım kurumlarında gelen yardımların dağıtımını yapan bir kurumda çalışmış olduğunuzu belirttiniz. Orada tanık olduğunuz başka olaylar oldu mu?

-Tabii tanık olduğum olaylar burada da oldu. Bir yıldan uzun bir süre sosyal kurumda denetleyici görevini yürüttüm. Her dönemde onlarca araba halka dağıtılmak üzere insani yardım geldi. Fakat halk yardımın geldiğini bile duymaz. Gelen yardımlar biraz önce ismini belirttiğim parti binalarında görev yapanların modern arabalarına malları doldurarak evlerine götürürler. Fazlasını da çok yüksek fiyattan ve bir de iyilik yapmak istedikleri için bu fiyatlardan sattıklarını söylüyerek halkıda kendilerine karşı borçlu bırakırlar. Bunları yapanlar Habi Reşit El Rekani'dir. Bu şahıs Baas'ın bölge istihbarat sorumlularındandı. İrak parlamentosunda bir dönem milletvekilliği yapmıştır. Habi Reşit sürekli Baas partisindeki eski arkadaşlarından yiyecek ve diğer yardım malzemelerini alır. Arkadaşlarından birinin ismi Celil Bako'dur. Celil Bako oğlu Zeyd aracılığıyla ve bazı kadınları kullanarak yardımı Habi Reşide ulaştırıyor. Bu kadınlardan birisi Duhok'ta gençlik yurdu binasında ikamet eder. Yüksek İstatistik Malta Rektörü Abdulaziz Mehemedin karsıdır. Halid Bervari, gelen yardımları aşiretinin ileri gelenlerine dağıttıktan sonra geri kalanını da, kendisi için satmaktadır. El Cemiiye Mahallesi'nde Hasan adındaki dükkancı da malı perakende satar. İslam adındaki şahısta buna ortaklık etmektedir. Bu şahıs da Baas üyesidir.

sürekli İsraille telsiz bağlantısı kurup ve Irak içindeki casusluk olaylarınını bizzat bu subaylar yönetiyordu. Irak basını sürekli bu varlıktan bahsediyordu.

Şah Irak'ı içten zayıflatma politikasını devam ettiriyordu. Nisan 1972'de Irak Sovyetler'le dostluk anlaşmasını imzaladı. Bu ara güçlü bir dost kazanmıştı. Bir ay sonra İran Şahı gizlice Nikson ve Dışişleri Bakanı Kisinger'le buluşup Kürtlere büyük miktarda askeri ve ekonomik yardım kararı aldı. Böylece bölgede Irak ordusu etkisiz kılınmak istenmişti. Bundan sonraki 3 sene zarfında CIA bütçesinden Kürtlere 16 milyon Amerikan doları yardım gönderildi.

Amerikan kaynakları muhtemelen devlet bakanlığından görevli kaynaklar bu uygulamaya karşı çıkıyorlardı. Daha sonraki raporlarda belirtildiğine göre İsrailliler bu uygulamada aracı roluyle ayda 50 bin dolar alıyorlardı. Zvi Zamir zamanın MOSSAD başkanı da bir ziyarette bulunmuştu.

Daha sonra temsilciler meclisine sunulan pike Riportta belirtildiğine göre bu program çok soğukça hazırlanmıştı.

Başkan Dr. Kissenger Dışişleri Bakanlığının umutları bu savaşta Kürtlerin galip (Irak'a karşı) gelme yerine sadece ayaklanmayı uygun bir seviyede tutturup devam ettirmekti. Bu politika müttefiğimiz Kürtlere söylenemezdi. Onlar savaşı devam ettirmeye ikna edilmişti. Bizimkisi kirli bir girişimdi. Aynı şey İsrail ve İran için de geçerlidir. Ki bunlar Kürtlere yaptığı yardımı 1972'de büyük oranda arttırmışlardı. Golda Meir Şahla Nikson ve Kissenger'den önce görüşmüş Ağustos 1972'de ise Kürdistan'da yine olaylar başlamıştı. 1967'de ele geçirilen büyük ölçüde Sovyet silahlı Kürtlere aktarıldı. Bu silahlar İsrail'in, Tahran'daki etkili ateşesi Yakaov Mimrad aracılığıyla gönderilmişti. Anlatılan bir hikayeye göre Barzani'nin Doğu bloku silahını almaya alışık olduğunu bir defasında yanlışlıkla İsrail havan topunun onlara gitmesiyle şaşırmış bu silahtan daha fazla talep etmiş. Güvenilir kaynaklara göre Barzani İsrail'in etkinliğini abartıp İsraille beraber hareket ederek İsrail'in Suriye'yi, kendisinin de Irak'ı fethetmeye göz dikmişti. Bütün bu derin ilişkilere rağmen İsrailli subaylar göze batmamaya çalışıyordu. Yine de sırada peşmergelerin kendilerinin kim olduklarını bildiklerinden şüpheleniyorlardı. Bazan İsrail subayları İran ordusunun uniformalarını giyip Farsça bilmemesine rağmen peşmergeler arasında dolaşıyorlardı.

İsrail İranla ilişkilerinin gerçek karakteri konusunda hayalci değildi. 1974-75 başlarında zorluklar kendini göstermeye başladı. İran Irak'ı zorlamak istiyordu. Fakat daha fazla ileri gitmek istemiyordu. Çünkü her zaman kendi sınırları içinde yaşayan 5 milyon Kürdün varlığını biliyordu.

Bazı kaynaklara göre İsrail Ekim 1973'te Golan cephesindeki Suriye ordusuna destek amacıyla hareket eden Irak ordusunu engellemek amacıyla Barzani'ye Irak'a karşı yeni bir saldırı başlatılması önerisinde bulundu.

CIA ve Kissenger planını veto ettiler. Aynı zamanda Şah Irak'a söz vererek Irak'ın Golan'a askeri güç göndermesinden faydalanmayacağını bildirmişti. (60 uçak 400 tank, 30 bin asker) Iraklılar Golan'da hezimete uğrayınca (21 uçak düştü 80 tank tahrip oldu 125 asker öldü). Bu, Şahın hoşuna gitmişti.

1970 yılının Mart ayında Bağdat hükümeti ile Barzani 15 maddelik bir barış planını imzaladı.

Bu plan 4 yıllık bir geçiş döneminden sonra 1974'te uygulanacaktı.

Irak'taki Kürt meselesinin çözümü İran, ABD ve İsrail'in verdiği ortak destek dolayısıyla tehlikeye girdi. Çünkü bu destek sayesinde Barzani savaşı sürdürebiliyordu. Peşmerge liderleri taleplerini artırarak Kürt bölgesine Kerkük'ü ve petrol kuyularını dahil etmek Kürtlerin kendi ordusunu oluşturmak ve bağımsız dış ilişkiler istiyorlardı. Pratikte Kürt savaşçıları Mart 1974'te silahlarını bırakmayı ve savaşı durdurmayı red ettiler.

Irak ordusu çoğalan Sovyet askeri desteğiyle kısa zamanda askeri alanda başarı sağladı. 1974 Mart ayında İran Şatul Arap konusunda aldığı tavizlerle Irak'a karşı Kürtleri desteklemekten vazgeçti.

Kürtlerin ayaklanması birden bire çöktü ve Barzani Kissinger'e yalvarmasına rağmen hiçbir destek alamadı. Durumu Villi Colby (CIA Başkanı) Kissinger'e sorunca Kissinger açık olarak gizli faaliyetlerin misyoner bir çalışma olmadığını belirtip yardım edemeyeceğini söyledi.

İsrail'in Kürtlere yaptığı yardım yaygın olarak bilinmesine rağmen hassasiyetini koruyordu.

İsrail Başbakanı Begin 1980'de Körfez savaşının başlamasından sonra bu konuda açıkça ve övünerek bahsedince ilişkiyi ilk sağlayan kişilerden olan Mair Amit tarafından eleştirilmişti.

ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZ VE DİPLOMASİ

Berxwedan Haber Merkezi

Ulusal kurtuluş mücadelemizi tüm dünya kamuoyuna tanıtmamız kaçınılmaz bir zorunluluktur. Devrimimizin uluslararası bağlantılarını sağlama ve devrimimizin uluslararası etkisini iyi değerlendirelim ve devrimimize uluslararası destek sağlayalım ilkesiyle hareket etmek ve tüm bunları sonuç alıcı şekilde yapmak en önemli görevlerimizden biridir, fakat bugünkü dünya siyasal konjonktöründe diplomasinin güç dengeleri ve çıkar ilişkileri üzerinde vücut bulduğunu insan hakları, demokrasi ve özgürlük gibi değer yargılarının pek ciddiye alınmadığını unutmayalım. Günümüzde kim güçlüyse diplomasi kapıları ona açıktır ve "haklı" da odur. Böyle bir ortamda diplomaside başarılı olmaktan başka çaremiz yoktur. Eğer emperyalist ve sömürgeci güçlere rağmen devrimi geliştiriyorsak, şimdi olmasa bile ilerde diplomaside de büyük başarıların bizi beklediği kesindir. Hatta kimileri ayağımıza kadar gelmek zorunda kalacaklardır. Şu anda kimi güçler devrimimizi kendi çıkarları için bir tehdit olarak gördükleri kimi güçler de devrimimizin sonuçlarını kendi çıkarları açısından kestiremedikleri için mücadelemizle diplomatik ilişki geliştirmekten çekinmektedirler. Fakat öte yandan faydacı anlayışın yanısıra dostça yaklaşan kimi güçler de vardır. Mevcut olumsuz durum mücadelemizin değil, ülkemizin ve halkımızın içinde bulunduğu sömürge statükonun ve bu statükoyu yaratan ve yaşatan sömürgeci ve emperyalist güçlerin çıkar ve egemen ilişkilerinin bir sonucudur. Bu durum bizleri asla korkutmamalı ve yıldırmamalıdır. Biz devrimde olduğu gibi diplomaside de ısrarlı olacağız fakat onun bir güç sorunu olduğu ve tamamen devrime dayanılarak ve devrimde ısrar edilerek geliştirileceğini unutmayacağız.

Bizim bu aşamadaki diplomasi çalışmalarımız daha çok kamuoyu yaratmaya yönelik olmalıdır. Fakat en duyarlı ve en ilişkiye yatkın olduğu söylenen Avrupa kamuoyu bile son tahlilde devletin çıkarlarına bağlı ve onun politikası tarafından yönlendirilmektedir. Devlet kurduğu çeşitli kuruluşlar aracılığıyla ve uyguladığı çok yönlü yöntemlerle bu kamuoyunu denetlemekte ve yönlendirmektedir. Devletin çıkarları ve politikası gereği bu kamuoyu ileri sürülerek aktifleştirilir ve geri çekilerek edilgenleştirilir. Biraz da olsa devlet denetimi dışında olan gruplar ise yereldirler ve kamuoyu nezdinde fazla etkili değildirler. İlişkiye geçen kimi etkin güçlerin ise birer misyoner olduklarını, çift taraflı çalışan bir pozisyonda bulunduklarını, genellikle tasfiyeci ve oyalamacı bir yaklaşım içinde olduklarını, belli bir sondaj çalışması yaptıklarını ve son tahlilde devletlerinin çıkarlarını gözettiklerini, tasfiye edemezlerse bile denetleyerek etkilemek ve kullanmak istediklerini bilmeliyiz. Ancak biz her zaman eşit ve özgür temelde ve karşılıklı saygıya ve yarara dayanan ilişkilere yaklaşan ve değer veren herkesle ilişkiye geçmeye açık olacağız, gücümüze ve politikamıza güveneceğiz ve sonuç almakta ısrarlı olacağız.

Avrupa'da yapılan diplomaside hemen önemli sonuçlar alınması beklenilmemelidir. Ancak kamuoyunun etkilenmesinde kısa sürede etkili sonuçlar almak mümkündür. Avrupa'da diplomasi ve kamuoyu çalışmasında bize en fazla Almanya karşı koyacaktır. Öyle anlaşılıyor ki, Kürt sorununda Almanya TC'yi sonuna kadar destekleyecektir. Bu konuda ABD'den daha gözükara bir politika izleyeceği her geçen gün daha da kesinleşmektedir. Ortadoğu'da ABD, diğer emperyalist güçlere göre önde ve egemen konumdadır ve TC'nin dışında dayanacağı daha başka ülkeler vardır, fakat Almanya için aynı durum söz konusu değildir. Şu anda ABD'den sonra ikinci süper güç konumunda olan Almanya, bölgedeki konumunu güçlendirmede dünyanın diğer bölgelerinde ABD'yi karşısına almaktan çekinecektir. Bu durumda Almanya Kürt sorununda TC'yi daha fazla ve sonuna kadar destekleyerek, karşılığında da TC'ye dayanarak bölgede etkinliğini geliştirmeye çalışacaktır. Fakat Almanya'da yoğun bir Kürt nüfusunun yaşaması ve giderek yurtseverleşen bu nüfusun Alman kamuoyunu daha fazla meşgul ve etkilemeye başlaması, bir yandan Almanya'yı zor durumda bırakmakta ve oyunlarını bozarken öte yandan Almanya giderek ulusal kurtuluş mücadelemize karşı olan tutumunda daha da sertleşme gereğini duymakta ve o da bu şekilde davranarak kamuoyunu etkilemeye çalışmaktadır. Almanya engelini aşmak için de birinci derecede kamuoyu oluşturmak zorunluluğu doğmaktadır. Böylelikle Almanya'nın Kürt diplomasisi önündeki engel durumu zorlanarak aşılabilinir. Ancak bunun da bir süreç sorunu olduğunu bilmek gerekmektedir. Yine ülkede ulaşacağımız sonuca bağlı olacağı ve gücümüz oranında etkinliğimizin gelişeceğini ve sonuçlar alabileceğimizi unutmamalıyız.

Diplomasi konusunda TC'nin fazla etkili olmadığı veya etkisi dışında kalan alanlara uzanırsak daha önemli sonuçlar kısa sürede alınabilinir. Örneğin ortaya çıkmış yeni birçok devlete ulaşmalıyız. Özellikle eski Sovyet cumhuriyetlerinde bunu yoğunlaştırmalıyız. Burada yaşayan Kürt nüfusundan da önemli oranda yararlanabiliriz. Yine Asya'da kamuoyu, Asya ve Afrika'da diplomasi formülünü yoğun bir şekilde uygularsak elle tutulur sonuçlar alınabilinir.

■ ■ ■ *Ancak biz her zaman eşit ve özgür temelde ve karşılıklı saygıya ve yarara dayanan ilişkilere yaklaşan ve değer veren herkesle ilişkiye geçmeye açık olacağız, gücümüze ve politikamıza güveneceğiz ve sonuç almakta ısrarlı olacağız* □ □ □

Diplomaside diplomat olmak

Diplomasinin 2000 yıllık gibi uzun bir tarihi vardır. Bu tarih incelendiğinde geçirmiş olduğu evreler görülecektir. Diplomasi, sorunların siyasal temelde masalarda çözülmesi olayının toplamıdır. Kendine has kuralları vardır. Kendine has dili, geleneği ve davranış tarzı vardır. Bu kurallar bilinmeden diplomasi yapılamadığında sorunların çözümü değil, aksine derinleşmesi sağlanır. Diplomasinin kendine has kurallarının olduğunu belirtmiştik, şimdi bunları biraz açalım. Her şeyden önce diplomasi kültürünü, dilini, davranış şekillerini, giyimini, hitap ve vurgulama özelliklerini bilmek gerekir. Nasıl ki toplumda sivil halkın kendine has konuşma ve hitap şekli varsa, askerlerin kendine has üsluplarının varsa diplomatlarında kendilerine has davranış şekilleri vardır. Sovyet Bilimler Akademisi'nin Diplomasi Tarihi üzerine yayınladığı 4 ciltlik "Diplomasi Tarihi" biraz incelenirse, diplomaside çok önemli inceliklerin olduğu görülecektir. Diplomasi bir halkın sorunlarını siyasal temelde bir başka ülkeye anlatma ve tanıtma, var olan bir hoşnutsuz durumu şiddete başvurmadan çözme ve bir pazarlık sanatı olarak da görülebilir. Diplomasiyi yürüten kişi ise bu kuralları hayata geçirmekle mükelleftir. Benim tarzım, bizim tarzımız böyledir adı altında kurallar ihlal edilirse sonuç alamayacağı gibi, temsil ettiği, ülkeyi veya halkı da istenilmeyen durumlarla karşı karşıya getirebilir. Diplomat her şeyden önce önemli bir kültür ve siyasal birikime sahip olmalıdır. Neyi ne zaman cevaplayacağı, neyi nasıl yanıtlayacağını, kime nasıl anlatacağını çok iyi bilmelidir. En ufak bir ihmalkarlık önemli denilecek tahribatlara yol açacaktır. Algılama ve yorumlama konusunda bir kabiliyete sahip olmak gerekmektedir. Dünya sorunlarından habersiz, ülkesi gerçeğinden habersiz, sorunun nasılını, niçinini bilmeyen diplomat, diplomat olmaktan uzak olur. Diplomaside giyim de önemli bir yer tutmaktadır. "Haydi canım kıravat mı takmak, ütülü elbise mi giymek bizim neyimize" mantığı, diplomasiye uzak olan bir mantık olmaktadır. Diplomasi yürütüyoruz denilerek, diplomasinin hiçbir kuralına uyulmadığında yapılan çalışmalar olumlu olmaktan çok, olumsuz sonuçlara yol açacaktır. Diplomasi ilişkisi sağlanan ülkeler, örgütler vb. bir halkı, bir örgütü veya bir mücadeleyi, diplomatik alanda tanıtan kişinin şahsında tanıyacaktır. O halde bizi temsil eden diplomatın göstereceği olumlu veya olumsuz tavırlar da bir halkı, bir örgütü, bir mücadeleyi tanıtıyorsa ve karşı taraf bizi temsil eden diplomatımız şahsında bizi değerlendiriyorsa, tüm bunların bilincinde olarak yükümlülüğümüzü yerine getirmemiz önemli bir zorunluluk haline geliyor. Diplomaside anlatım ve tanıtım çok önemlidir. Diplomat anlatacağı sorunu veya halk olarak verdikleri mücadeleyi tanıtmak istiyorsa, en canalıcı noktaları en özlü ve en sade şekilde karşısındakine aktarmalı ve güven vermelidir. Çok konuşmak, sorunu çok kavratmak değildir. Aksine diplomaside çok konuşmak sürekli dezavantajdır. Çünkü her iki taraf da birbirlerinin nabzını yoklamakta, bazı önemli konularda nasıl düşündüklerini öğrenmek istemekte ve öğrenilmemesi gereken konuları konuşmalar arasında alabilme pususuna yatarlar. Diplomaside diplomatın en büyük özelliklerinden biri de taktik sahibi olabilmesidir. Eğer bir konu hakkında diplomasi yapılıyorsa o konu hakkında gelebilecek her türlü soru yanıtsız bırakılmamalıdır. Elbette yukarda da belirttiğimiz gibi, her iki taraf da birbirinden bir şeyler kapmaya çalışacaktır ancak yanıtsız bırakma yerine işine geldiği şekilde ve karşı tarafı kırmayacak şekilde cevaplamak esas alınmalıdır. Diplomaside, savaş içinde olduğun bir ülke ile aynı masada oturmak zorunda kalabilirsin, işte burada diplomasi dili önem kazanmaktadır, kendi bireysel hissine kapılarak hiç uygun olmayan sözcükler ifade etmek ne denli haklı olursan ol, seni haksız bir konuma sokar. Şiddet yolunu dayatmakla eleştirilere hedef olduğun gibi, masada hakem statüsünde bulunan diplomatları da mevcut soruna karşı olumsuz bir tavır içine iter. Ayrıca diplomasi bir soğuk savaş olarak da tanımlanabilir.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde ise diplomasi bu süreçte birlikte çok daha yoğun bir şekilde başvurulması gereken bir yöntem olmaktadır. Elbetteki bizim diplomasi çalışmalarımızın kendine has bazı koşulları olduğu bir gerçek, ancak bu şu anlama da gelmiyor, kendimize has sorunlarımız var, biz de o zaman diplomasiyi kendimize göre yürütelim. Bu olmaz. Ancak bizde diplomasi, ülke zemininde verilen savaşa göbekten bağlıdır. Yukarda da belirttiğimiz gibi kim güçlü ise o "haklıdır" koşulu burada ortaya daha belirgin bir şekilde çıkıyor. Diplomasiyi her şeyin önüne koyan ve en anlamsız şekilde savunmak bize yarar değil zarar verir. Hatta Güney işbirlikçiliğinin ilkelerine iter bizi. Bizim sorunumuz diplomasiyle çözülemez bir sorun olduğu ortadadır. Savaştığımız gücün tutumu ve yönelimi bellidir. İnkar etmeyi, yok etmeyi her gün yaşarken, kalkıp aman bu işi diplomasiyle halledelim veya diplomasiyi bu koşulda ön planda tutalım dersek, bu Talabanicilik olur. Kürt halkı savaştıkça ve savaşı ilerlettikçe diplomasi gerekli olmaya başlar. Dayatılan imha saldırıları karşısında bizim yapmamız gereken, savaşı bir üst seviyeye getirmek olacaktır.

Diplomasi yalnızca yabancı bir dil bilmekle de olmuyor. Dil bilmek iyidir, ancak dil bilmek diplomat olmak için bir gerekçe olmamalıdır. Diplomaside siyasallık, taktikçilik, olgunluk temel ilkelerdir. Diplomasinin bir başka kuralı ise, yaş düzeyine dikkat edilmesidir. Genç yaştaki insanların diplomat olması, ender görülür. Bunun önemli nedenleri vardır. Kendine hakim olma, bir birikime sahip olma ve mevcut koşullar içinde pişmiş olma esas alınır. Genç yaştaki diplomatların çok çabuk sinirlendikleri, birçok şeye tahamül edemedikleri, olayların gidişatı ve nasıl sonuçlanacağı üzerine tecrübeleri olmadığı ise bir başka gerçek olmaktadır. Diplomasinin yürütülmesi esnasında çok görülen ve gerekçe olarak ileri sürülen bürokratlaşma ise tamamen diplomatın kişiliği ile bağlantılı bir durumdur. Kıravat takmak, ütülü elbise giymek, saçlarını güzelce taramak, üslubunu nazikleştirmek, bürokratlık anlamına gelmemektedir. Eğer iddia edildiği gibi olmuş olsaydı herkes bir kıravat ve bir takım elbiseyle diplomat olup çıkardı. Bürokratlık ise çok farklı tamamen kişilik özellikleri ile bağlantılı olan bir durumdur.

Diplomasinin kurallarına uymak gerekir, buna uymak ve kendi gerçeğimizi de dikkate alarak diplomasi yürütmek zorunluluğumuz vardır. Bir diplomatın giyimi hiçbir şekilde eleştiri konusu olamayacağı gibi diplomasiyi gereklerine göre yapmakta aykırı bir durum değil, sorunun tanınmasını sağlamak ve uluslararası boyuta taşırmak isteniliyorsa, bu gerekleri yerine getirmek gerekir.

Elbette bizim gibi inkar edilmiş halkların sorunları kendine has özellikler taşır, bu gerçeği de sürekli gözönünde bulundurmak gerekir. Bizim diplomatlar, gerektiğinde bir asker, bir komutan, bir doktor vb. olabilmelidir. Yani çok yönlü sorunların çözümleyicisi olarak kendilerini yetiştirmeliler. '93 yılına girdiğimiz bu süreçte Kürt halkının belirttiğimiz özelliklerde diplomatlara çok ihtiyacı olacağı kesin. Devrimimizin kazanımları mutlaka uluslararası siyasal arenaya taşırılmalıdır. Buna her zamankinden daha çok ihtiyacımızın olduğu da ortadadır. Ülkedeki savaş bu koşulları her gün biraz daha diplomatlarımıza açmaktadır.

Bundan birkaç yıl öncesine kadar etrafımızda oluşturulan diplomasi çemberi ülke zemininde gerillanın düşmana vurduğu güçlü darbelerle kırılmaya yüz tutma sürecine girmiş bulunmaktadır. Bundan böyle bu alanımızdaki faaliyetlilikte önemli bir gelişme zeminine girmiştir, yeter ki biz gerekli şekilde önemseyerek, gereklerini yerine getirerek sonuç almaya çalışalım. ■

KÜRDİSTAN DA KAZANACAK!

Selim Ferat

Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, Kürt halkının topyekün başkaldırısını örgütlemenin hazırlıklarını yapmaktadır. TC ise, 1992'de Güney Kürdistan'da başlattığı savaşta alamadığı sonuçları "iç harekat"ta almak için, askeri yığınağa başlamıştır.

Ancak, Kürdistan Ulusal Meclisi milletvekillerinin Brüksel'de başlattıkları eylemin Kürdistan'da da bir halk eylemine dönüşmesi, bu eylemin Avrupa'daki diplomatik kazanımları, Kürdistan'da TC'nin savaş stratejisine karşı koyuş, halkın geliştirdiği savunma ve mücadele taktikleri, şimdilik toplu bir iç harekatı durdurmuştur.

"İç Harekat" nedir?

"İç Harekat"; Kürt halkının tümüne yönelmektir, PKK'ye yöneliktir. TC, PKK'nin "tabanını kurutma"yı denemiş, başaramamış ve vazgeçmiştir. Bunu 1992'de yapmaya çalıştı, sonuç alamadı. 1992 Newroz'una kadar, halkı baskı ve tehditlerle yıldıramayan, böylece PKK'nin üzerinde yükseldiği temeli sarsamayan TC, "sınırlı" bir katliamla halkı demoralize ederek, kurtuluş mücadelesinin gerisine püskürtmeyi denedi. Kürt halkı yılmadı. TC, "Hizbullah" ve "köy korucuları"yla devrimci ve önder halk kadrolarına yöneldi. "Hizbullah" ve "köy korucuları"na karşı direnen halk, gerilla birliklerine katılımlarıyla topyekün bir ayaklanma için cesur adımlar attı.

1993, Kürdistan halkı açısından zaferi garantileme yılı olacaktır. Tüm gelişmeler bu yönü gösteriyor. TC ise, tarihinin en önemli kararlarından birini verme durumunda kalacaktır; ya Kürt halkının temsilcileriyle masaya oturarak, Kürdistan Ulusal Meclisi'ni resmen tanıyacak, ya da Kürt halkının mücadelesini katliamlarla bastırma planını uygulamaya koyacaktır.

70 yıllık politikası ve son gelişmeler, TC'nin büyük bir katliam hazırlığı yaptığını göstermektedir. Böyle olması, TC'nin yenilgisini kaçınılmaz kılmaktadır. TC'nin Ulusal Meclis'i kabulü ve Kürdistan halkının temsilcileriyle antlaşma masasına oturması ise Ortadoğu'da barış için atılacak en önemli adımlardan biri olacaktır.

Katliamlarla, Kürdistan halkının bağımsızlık mücadelesini yenmek mümkün değildir. TC, vaziyet ne olursa olsun, Kürt halkına imhayı ve inkarı dayatmıştır. Savaşıp, kazanmak dışında hiçbir seçeneğinin olmadığına, Kürt halkı ulusal kurtuluş savaşının tarihi boyunca şahit olmuştur. TC, halklar için barış getirecek politikadan yoksundur. Katliam ve inkar temelinde Kürdistan politikasını icra etmektedir. Ancak, Kürdistan halkının bağımsızlık savaşının başarısı Türkiye ve Kürdistan halklarına barışı getirecektir.

Dünya tarihinde Kürdistan'a çok yakın olması itibariyle, Vietnam Devrimi örneğinde olanlar ve Kürdistan'daki gelişmeler, bize zaferi müjdeliyor.

Vietnam'da Ho Chi Minh önderliğindeki bağımsızlık mücadelesi, tam 29 yıl sürmüştür (1946-1975). 6.3.1946'da Ho Chi Minh tarafından ilan edilen "Vietnam Demokratik Cumhuriyeti"ni kabul etmeyen Fransız sömürgecilerine karşı koymak mecburiyetinde kalan Vietminh güçleri, Kasım 1946'da Fransız ordusuna karşı, mücadeleyi başlatmışlardır. Vo Nguyen Giap önderliğinde oluşan Vietminh ordusu, büyük bir atılımla Kuzey Vietnam'da kurtarılmış alanlar yaratırken, Fransız sömürgecileri askeri yenilgiler sonucunda gerilemek mecburiyetinde kalmışlardır. Çin Halk Cumhuriyeti ve kısıtlı olsa da Sovyetlerden yardım alan Vietnam bağımsızlık mücadelesine karşı gerileyen Fransız sömürgecileri, ABD'yi yardıma çağırmışlardır. Büyük şehirler dışında tüm alanlarda hakimiyet kurmasına rağmen "Vietnam Demokratik Cumhuriyeti", Fransa ile antlaşma masasına oturmayı dayatmaktadır. Sovyetlerin "yumuşama politikası"na uygun, Çin Halk Cumhuriyeti'nin ise barış çabalarına denk düştüğü için, uluslararası diplomasiyi zorlamaları sonucu, 21.7.1954'te Cenevre'de barış konferansı toplanır. Fransa, İngiltere, ABD, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti, SSCB, Çin Halk Cumhuriyeti, Vietnam Devleti, Laos ve Kamboçya'nın katılımı sonucu, ateşkes antlaşması imzalanır. Bu antlaşmayla 1954'de Vietnam coğrafik ve geçici olarak ikiye bölünmüştür. Kuzeyde Ho Chi Minh başkanlığındaki cumhuriyete karşı, Güneyde Ngo Dinh Diem Hükümeti kurulur ve ABD tarafından desteklenir (1953-54 yıllarında Fransız sömürgecilerinin Vietminh ordusuna karşı yürüttükleri savaş giderlerinin üçte-ikisi ABD tarafından karşılanmıştır). Ancak, Cenevre görüşmeleri sırasında No Dinh Diem, ABD emperyalizmi tarafından yoğun ekonomik yardımla desteklenmiş ve kısa bir zamanda Güney-Vietnam'da Fransa yanlılarını yenik düşürmüştür. Böylece Vietnam, yabancı işgalci güçlerin savaş alanı haline gelmiştir. ABD'nin desteğine sahip olan Güney-Vietnam Hükümeti, sadece Kuzey-Vietnam'dan gelen mültecilere güven duymuş ve onlarla işbirliğine gitmiştir.

1957'den sonra Güney-Vietnam'da eyleme başlayan Vietminh yanlısı gruplar, 1960'ta FNL'yi (Ulusal Kurtuluş Cephesi) kurarlar. 1955-60 yıllarında Kuzey-Vietnam'daki Vietminh savaşçılarının yardımıyla 2000'e yakın Güney-Vietnam'lı kadronun geriye, Güney'e dönüşü sağlanır.

1964'te Vietminh savaşçılarının mücadelesi, o kadar büyük boyutlara ulaşmıştır ki, ABD desteğindeki Saygon Hükümeti, köylerin sadece Üçte-birini kontrol edebilmektedir.

1964'te ABD Vietminh'lerin bir saldırısını (bu hala karanlıkta kalmış bir olaydır) bahane ederek, dünyada "komünizmin yayılmasının önüne geçmek" iddiasıyla uzun menzilli silahlarla, Vietminh'e karşı savaş başlatır. Vietnam'a asker gönderilmesi ve Kuzey-Vietnam'ın bombalanması kararı ABD Kongresi tarafından alınmış, "Başkan Johnson"a savaş ile ilgili yetki verilmiştir.

Güney-Vietnam'da ABD askerlerinin sayısı 1969'da 543.000'e çıkar. Bu sayı

Devamı 31. sayfada

SPARTAKÜS, KAWA, NEWROZ...

Abdülkadir Konuk

Artur Köstler'nin yazdığı bir romanda Spartaküs'ü tanımak belki çok daha iyi. Spartaküs, köleci toplumun en önemli başkaldırılarından birini hazırlayan, bu başkaldırı sonunda yandaşlarıyla birlikte Romalı askerler tarafından idam edilen bir gladyatör-köle.

Spartaküs'ün sonunu hazırlayan şey neyi ne için yapması gerektiğini iyi bilememesi, eylemi iyi örgütleyememesi, birlikte mücadele ettiği kitleyi iyi tanıyamaması ve hedeflerini iyi belirleyememesidir.

Eski Roma'da kölelerden bazıları zenginleri eğlendirmek için arenalarda birbirlerini öldürmek için yetiştiriliyorlardı. Bunların toplumdaki adı Gladyatör'dü. Tek işleri vardı, kavgayı iyi öğrenmek ve birlikte yaşadıkları arkadaşlarını öldürerek yaşamlarını bir süre daha sürdürmek. Bunlardan bazıları da vahşi hayvanlarla dövüşerek yaşamlarını sürdürme çabasındaydılar. Bu çaba her zaman başarıyla sonuçlanmıyordu elbet. Gladyatör ya kendi arkadaşının kılıcıyla can veriyor ya da vahşi hayvanlardan birinin pençeleri altında kıvranarak ölüyordu.

Köleleri birleştiren bir tek şey vardı, özgür olmamaları. Çok değişik toplumlardan, çok değişik ülkelerden gelmişlerdi ve "Vatan" kavramı onlar için özgürlükten sonra gelmek zorundaydı. Kendilerine ait kötü de olsa bir yaşamları yoktu. Köle sahibi ne söylerse o oluyordu ve boyunlarında, ayak bileklerinde zincirleriyle yaşıyorlardı. Kurtulmaları gereken ilk olgu zincirleriydi.

Spartaküs ve arkadaşları zincirlerini kırıp kendilerini "Özgür" saydıkları anda bir kaosu da yaşamaya başlamışlardı. Başıboşluğun getirdiği hareketler ise onları eyleme çağırdıkları insanlar karşısında bile sevimsizleştirmişti. Yönetimde birlik sağlanmamış, zorlukların neden göğüslenmesi konusunda billurlaşmış bir düşünceye varılamamıştı. Talan, yağma, katliam giderek masum başlamış özgürlük mücadelesini karalayan etkenler olmuştu.

Spartaküs yine de özgürlüğü, köleliğe başkaldırıyı, insanca yaşamayı temsil ediyordu. Çünkü o insanı insan yerine koymayan bir toplumsal düzene karşı başkaldırmıştı.

Demirci Kawa Spartaküs'ten çok önceleri yaşamıştı. Günümüze her ikisi de efsane olarak ulaşmakla birlikte Kawa bir ulusun temsilcisi niteliğine ulaşmıştı. Bu Kawa'nın iradesi dışında şekillense de böyleydi. O da bir tirana karşı başkaldırmış, özgürlük mücadelesi vermiş, yandaşları da tiranın zulmüne uğrayanlardan oluşmuştu. Ama Kawa özgürlük mücadelesini yeni bir toplumun oluşumu ile bütünleştirebilmişti.

Spartaküs'ten sonra da kölelik devam etti. Kawa'dan sonra da zulüm. Ama köleler Spartaküs'ün başkaldırdığı günü kendileri için bayram ilan edemediler. Ona bu anlamda sahip çıkamadılar. Oysa Kawa'nın başkaldırdığı gün hala bir ulusun bayramı olarak kutlanmaktadır. Bu özgürlüğe ilk adımın atıldığı gün, Newroz'dur.

Newroz bu güne kadar hakim sınıflar, yöneticiler, ezenler, egemenler tarafından BAHAR BAYRAMI olarak sunulmaya çalışılmış, içi boşaltılmış bir eğlence gününe çevirilmek istenilmişti.

Gelişen Kürt ulusal mücadelesi Newroz'u yeniden kendi kimliğine kavuşturmuş ve Kürt ulusunun özgürleşmesinin ilk adımlarının atıldığı gün olarak kan ve can pahasına kutlanır hale getirmiştir.

Gelinen noktada egemenlerin bu günden korkmaları doğaldır. Çünkü Newroz kutlamalarında her defasında özgürlük tutkusu biraz daha güçlenmekte, mücadele biraz daha gelişmekte.

Egemenler bir ulusun en doğal birlik gününü bugün sanki hiç bilinmiyormuş gibi "BAYRAMLAŞTIRMA" çabası içindeler. Oysa bu gün zaten bayram ihtiyacı duyuyorlar. Ve Newroz'un "Birlik, kardeşlik bayramı" olarak kutlanması için uydurma yasa tasarıları hazırlayanlar da onların oyunlarına ortak oluyorlar.

Newroz kutlamalarında bu yıl da kan dökülecek, belli bu. Devletin yetkilileri daha Newroz gelmeden Newroz sendromuna yakalanıyorlar. Köyler boşaltılıyor, köyler yakılıyor, İnsanlar Dehhak döneminde olduğu gibi mağaralarda yaşamaya zorlanıyor. Beyinleri çıkarılıp Dehhak'ın yılanlarına yedirilmiyor ama etleri kesiliyor, cinsel organları koparılıyor, tecavüze uğruyorlar, işkencelerin en gelişmişleri uygulanıyor... ve birileri de kalkıp "Kardeşlik"ten dem vurabiliyor.

Özgürlük olmadan kardeşlik olmaz. Kardeşliği savunanlar özgürlüğü de savunmak zorundadırlar. Halkların kardeşliği elbette çok güzeldir, egemenleri rahatsız eder. Bu kardeşliğin gerçek boyutta kurulabilmesi ise egemenler düzenine son vermekle şekillenebilir.

Spartaküs'ün yapamadığını ondan önce Kawa yaptı. Bugün de Kawa'nın çocukları halkların gerçek kardeşliğini mutlaka kuracaklar. Ve o zaman Newroz çok daha coşkulu kutlanacak.

Dağlarda bomba çukurları kalsa da, insanlar sevdiklerinin acılarını yüreklerinde taşısalar da, savaş sakatları, uğruna mücadele ettikleri güzel ülkelerinden uzakta olsalar da Newroz hiç unutulmayacak.

Bahar geliyor. Newroz yeniden doğuşun adı olarak baharı da simgeliyor. Ulusların baharı ise özgür oldukları günde yaşanacak.

Kutlu olsun Newroz.

Kutlu olsun modern köleliğe karşı verilen özgürlük ve sınıf savaşımı.

KURD-HA Ortadoğu Temsilciliği, PKK G

■ Sayın Başkan, 1993 yılının 21 Mart'ında Kürtlerin geleneksel Newroz bayramı kutlanacak. 1992 yılı Newroz bayramında Kürdistan'da özellikle silahsız sivil insanlara yönelik katliamlar yapıldı. Bu yılda son aldığımız haberlere göre özellikle serîhildanların yaşandığı kent merkezlerine yoğun bir askeri yığınak yapılıyor. HEP milletvekilleri Newroz bayramında kan akıtılmaması için Demirel ile görüşüyorlar. Demirel, kendilerine "kanunlar çerçevesinde olduktan sonra, etrafa zarar verilmedikten sonra herkes Newroz'u istediği biçimde kutlayabilir" diyor. Geçen yıl da aynı şeyler söylendi ancak silahsız, savunmasız insanların üzerlerine ağır savaş silahlarıyla ateş edildi. HEP milletvekilleri Kürdistan'da Newroz kansız geçsin gezisine çıkıyorlar. Geçen yıl cereyan eden olayları da gözönüne aldığımızda bu yılki Newroz bayramı hakkında diyecekleriniz nelerdir? HEP milletvekillerinin geçen yıl da böyle bir girişimleri oldu. 21 Mart sabahı Demirel'e çiçek verdiler, ancak bu çiçeklere devletin güvenlik güçleri kurşunlarla cevap verdiler. Bu çerçevede HEP milletvekillerinin böyle bir geziye çıkmalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

□ **A. Öcalan:** 1993 Newroz'u halkımız açısından her bakımdan oldukça önemli bir yıldönümü olacaktır. Birkaç yıldır bağımsızlık, özgürlük yürüyüşü biçiminde serîhildanlarda büyüyen bu tutku daha da büyük bir gelişmeyle sadece dayattıkları düzenin sınırları içerisinde olsun, barışçıl geçsin, kardeşlik temelinde geçsin terimleri iyi temenniler olmakla birlikte, yine biliyoruz ki, kontrgerillanın her türlü provokasyonlarının kokusu burnumuza gelirken, partimizin ve gerillanın etkin koruması altında Newroz yürüyüşünü amacına uygun olarak geliştirmek için her türlü çabayı harcayacağız. Demirel'in söylediği işte herkes Newroz bayramını istediği biçimde kutlasın, yeter ki kan dökülmesin, etraf yıkılmasın biçimindeki temennileri geçen sene de aynı biçimde dile getirdi. Fakat nasıl vahşiyane saldırıldığını, Kürdistan kentlerinin önemli bir kısmında çocuk, kadın, ihtiyar yüzlerce kişinin şehit edildiğini, binlercesinin gözaltına alınıp işkence gördüğünü tüm dünya kamuoyunun bilgisinde olduğu gibi, bizim de bilgilerimiz arasındadır. Partimiz soğukkanlı davranmasaydı, nasıl bir katliam planının uygulanmak istendiğini biliyoruz. Buna fırsat vermemek için tedbirli davranmak zorunda kaldığımızı herkes bilmektedir.

Demirel'in sözleri bir temenniden öteye gidemez. Esas devrede olan kont-gerilladır. Kontr-gerilla ise halkımızın her türlü bağımsızlık ve özgürlük ve de demokratik taleplerinin düşmanı olduğu, sağlanan gelişmeleri yerle bir etmekle, yeni gelişmeleri boğmayı hedeflediği açıktır. Kaldı ki devletin oldukça parçalı görüntüsü söz konusudur. Devletin hangi gücünün nerede, nasıl davranacağı belli değildir. Özel tim bir türlü davranır, polis bir türlü davranır, ordu bir türlü devranır. Ve daha karışık güçler vardır. Bütün bu etkenleri gözönüne alarak Newroz kutlamalarını düşünmek gerekir. Yine HEP milletvekillerinin kan dökülmesin biçimindeki değerlendirmeleri temennidir. Katılmamak mümkün olmamakla birlikte, saydığım karışık güçlerin ne yapacağı belli olmadığından, Newroz'un gelişmelerini karşılamak gerektiği açıktır. Halkımızın özgürlük tutkuları gelişmiştir. İster sert bir baskı içinde olsun, ister izin verilsin mutlaka çeşitli gösterilerle kendini hissettirecek, kendi giysileri, renkleri, türküleri, çalgıları ile meydanları coşturacaktır. Milli bayram havası içerisinde karşılanacaktır Newroz ve mümkün olduğunca barışçıl bir biçimde geçirilmeye çalışılacaktır. Fakat üzerlerine gelindiğinde, çeşitli tertiplerle karşı karşıya kalındığında da kendisini savunacaktır, kolay kolay birbirlerini bırakmayacaklardır, dağılmayacaklardır, büyük kalabalık köy toplulukları halinde, kent toplulukları halinde biçimi görülmemiş milyonların dayanışması biçiminde tutum sergileyecekler, kutlamalar yapacaklar, çeşitli özgürlük taleplerini haykıracaklar, sömürge bir halktan başka türlü bir davranış biçimi beklenilmemelidir.

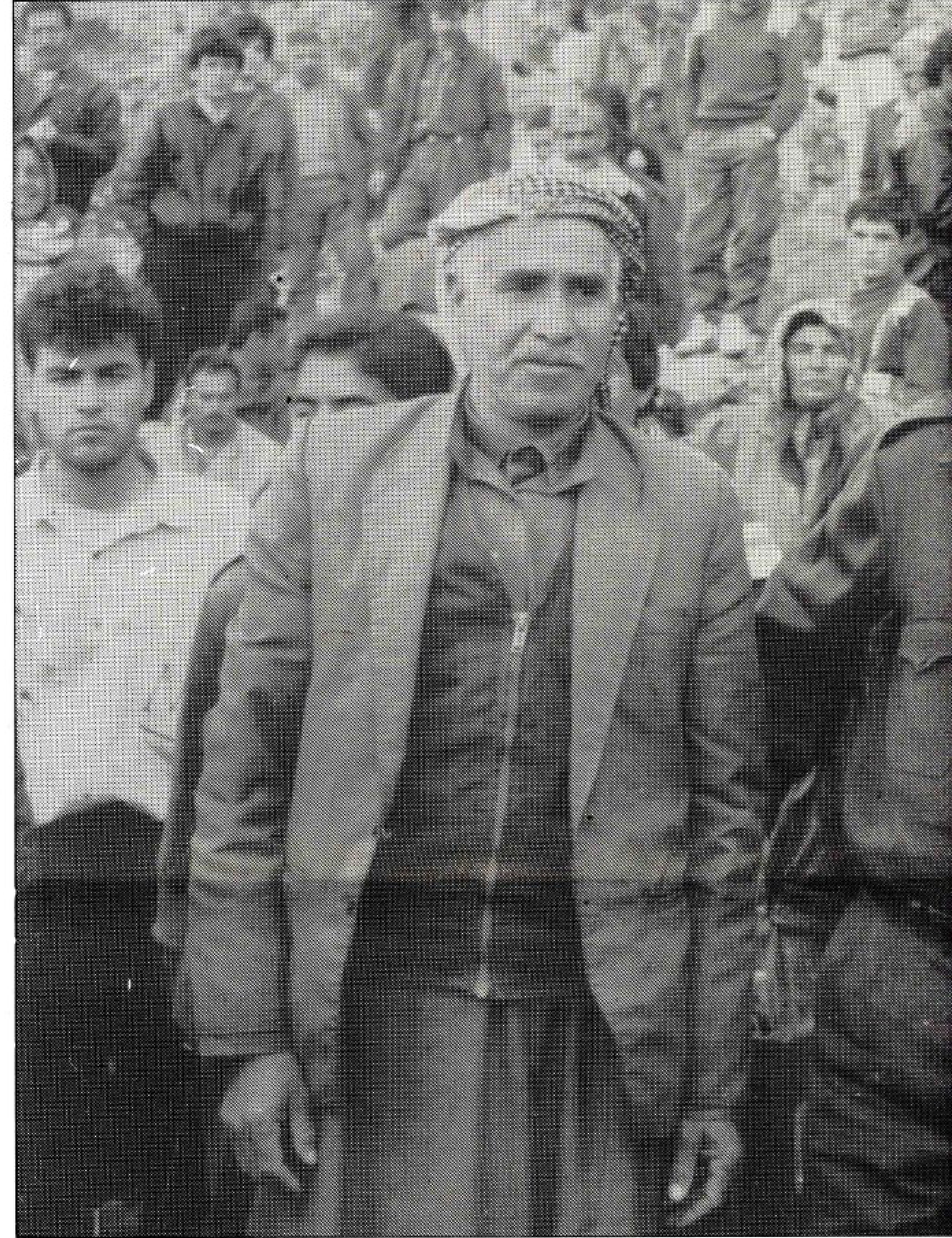
Eğer karşımızdakiler hileli davranmazsa, kontra güçlerine hakimse, hükümet gerçekten hükümetse, hiç şüphe edilmesin ki biz ille kan dökelim diye bir sevdada değiliz. Kan döken kendileridir. Geçen yıl biz Newroz'da bir tek polis, jandarma, özel tim vurmadık, ama sayıları iki yüzü aşan kadın, çocuk, ihtiyarı güvenlik güçleri vurdu. Kimin kan dökmekten yana olup, olmadığını bu örnek çok iyi göstermektedir. Dolayısıyla bu söylenen sözlere fazla bel bağlamak saf dillik oluyor. Bizim halkımıza da mesajımız; bayramını kutla, siyasal taleplerini, milli taleplerini kültürünü konuştur ama tedbirli ol, büyük kalabalıklar halinde yürüyüşünü yap, özsavunma tedbirlerini al. Sonuna kadar yürü diyoruz ve elbette halkımız örgütsüz değildir, örgütlü denetimli bir biçimde kutlamalar yapılmasını söylüyoruz. Bununla yetinmiyoruz, ayrıyeten çeşitli tedbirler alıyoruz. Gerillanın aldığı tedbirler vardır. Gerilla bu sene eğer halkımıza yönelim olursa dört taraftan gerektiği karşılığı verecektir. Yani geçen yılki sessizlikle karşılaşılmayağcaının bilinmesi gerekir. Ayrıyeten milisler devrededir, halkı yakın koruma altına alacaklardır. Partinin öncüleri, örgütleyicileri vardır, gereken doğrultuyu vermeye çalışacaklardır. Yani belli bir koruma altında bu Newroz kutlamaları, yürüyüşleri, gösterileri yürütülecektir. Ve legal kuruluş temsilcilerinin de yapmaları gereken halkın özgürlük tutkuları önünde engel teşkil etmemeleri, geçen sene özellikle görüldüğü gibi halkı bölme, sessize evlerine gönderme doğru değildir. Provokasyon olacağı adı altında pasifizme çekmemeleri önem taşır. Tekrar söylüyorum barışçıl olsun, kan dökülmesin ama bu bir suskunluğu, bayramdan başka, özgürlük yürüyüşünden başka bir şeye benzeyen bir hale getirilmesin, kimse alet olmasın büyük zülme baş kaldıran bir halk olduğumuzu kimse unutmasın, barışın, kanı durdurmanın yolu açıktır. Defalarca çağrıyı biz yapıyoruz ama acımasızca özel savaşı dayatan ve çılgınca terörü, şiddeti, kan dökmeyi yöntem olarak benimseyen hükümettir. Ben burada şunu söyleyeyim, Eşref Bitlis'in ölümü dolayısıyla Demirel'in söylediği bir söz vardır. Diyorki; birkaç gün önce benimle görüştü, kendisine söyledim bu işi baharda bitirin. Ne demek yani? Bu baharda PKK'yi imha edin? Şimdi PKK'nin de halkla ne kadar bütünleştirildiği, meydanlarda "PKK gele, gel emin", diyerek anlamlı bir biçimde haykırdığı gözönüne getirilirse demek ki Demirel bu baharda halkımızın katliamına fetva vermiştir. Ve Eşref paşanında Kürdistan'nın hakimi olduğunu söyleyerek. Cüneyt Arcayürek bunu yazdı. Bu ne anlama geliyor? Milyonlarca kitlenin bağlı olduğu ve sempatizanıyla, militanıyla, kitle tabanıyla birbirinden ayırt edilmesinin çok zor olduğu halkımıza karşı böyle bir bahar katliamı dayatmak.

Bunu Jandarma Genel Komutanlığı'ndan istemekle nasıl tehlikeli bir yönelim içinde olduğunu açıkça göstermektedir. Dolayısıyla o söylediği son sözün gerçekten inanılarak söylendiğine inanmıyorum. Demirel'in asıl amacı da baharda bir katliam ve tasfiye hareketi gerçekleştirmektir. Gördüğünüz gibi göstermelik laflarla halkımızı gafil avlamak istiyor. O kansız geçsin, barışçıl geçsin temennim budur derken, bir tuzağa da düşürmek isteyebilir.

Bu sözlerin geçen sene söylendiği şevkatle yaklaşacağız, ama şevkatin nemenem bir şevkat olduğu göz önüne getirilirse halkımızın kolay kolay aldanmaması gerektiğini de hatırlatmak isteriz. Esas itibariyle sonuna kadar özgürlük taleplerimiz etrafında bayramlaşmamız, yürüyüşlerimiz olacaktır. Gerçekten barış istiyorlarsa, bu işleri kansız istiyorlarsa, halkların özgür ve eştiliğine dair çağrılarımızı da bir kez daha yineliyoruz. Halkımızın ulusal kimliğine, siyasal eşitliğine, demokratik gelişimine saygılı olsunlar, bu konularda Anayasa değişikliği yapılıyor, yasalar değiştiriliyor gereken yer verilsin ve halkımızın önder gücüyle, dürüstçe samimi siyasi görüşmeler yöntemine başvursunlar, barışa da, kan dükülmesine de son vermenin yolunun bu olduğunu açıkça göreceklerdir. Türkiye halkına da böylece doğru yolda olduklarını gösterebileceklerdir. Böylesine doğru dürüst bir yorumun dışındaki her şey sahtelikten ibarettir, halklarımızı aldatmayı amaçlamaktadır. Biz Newroz vesilesiyle Kürt halkının da Türk halkının da ve diğer tüm azınlık halklarının da gerçekten bir kardeşleşmesine, barışmasına çağrımızı tekrarlıyoruz. Bu çağrının doğru yolunun da halk eşitliğine, özgür ve demokratik yaklaşım yöntemleriyle sağlanabileceğini belirtiriz. Sonuna kadar açık olduğumuzu söyleriz. Bu konuda atılacak her olumlu adıma gerçekten en uygun karşılıkları veririz. Ve bu temelde tekrar bu yılın Newroz'unun çok anlamlı geçeceğine, halkımızın özgürlük istemlerini sonuna kadar ortaya koyacağını çok büyük yığınlar halinde ülkemizin şehir, köy ve dağlarına kendilerini türküleriyle, milli gelenek ve giysileriyle tanıştıracaklarına ve yeniden doğuşun anlamlı bir günü olarak kutlayacaklarına inanıyorum ve kutluyorum.

■ Sayın Başkan, 1993 yılının Newroz'una yaklaşırken bir önceki soruda da belirttiğimiz gibi çok önemli direnme noktalarına habire askeri yığınak yapılıyor, dağlar ve yerleşim birimleri bombalanıyor ve yine yabancı ajanslardan, haber kaynaklarından duyduğumuza göre şimdiden yurt dışındaki insan hakları grupları Newroz'u izlemek üzere ülkemize geliyorlar. Türkiye'deki İHD yöneticileri de Newroz süresince bölgede gözlemci olarak bulunacaklar. Bazı kentlerde çok yoğun tutuklamalar var, bununla halkı sindirmek mi istiyorlar?

■ **A. Öcalan:** Bu vesileyle yükselen özgürlük mücadelemize '93'te özel savaşın yoğun bir hazırlık içerisinde olduğunu tekrar belirtmek isterim. Komando Tuğayları başta olmak üzere askeri birliklerin Mart ayı ile birlikte yoğun bir biçimde bölgeye aktarıldıkları bilgisini biz de almaktayız. Her ne kadar

Newroz yürüyüşünü amacına

"...1993 Newroz'u dolayısıyla bütün Kürdistanlı yurtsever kişilerin, grupların, partileri
Ulusal Kongre'yle birlikçi tutumlarını ifade etmelerini, böylesine çalışmalara katılmaları

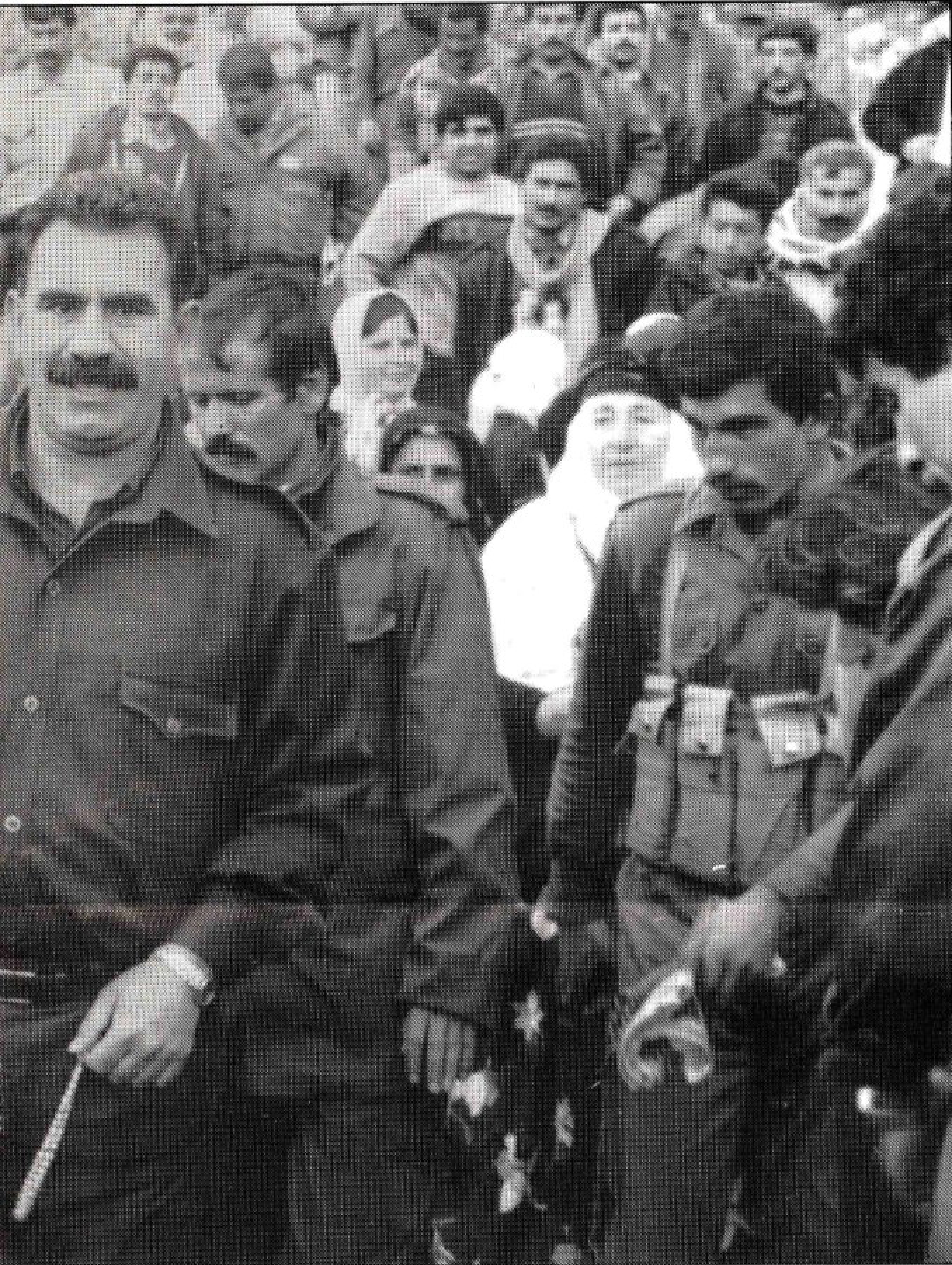
el Sekreteri Abdullah ÖCALAN ile görüştü:

her yıl böyle Mart yığınakları varsa da bu sene deminde belirttiğim gibi Demirel'in deyişiyle bahar ve yazda işin kökünü kurutma biçiminde bir amaçla geliyorlar hatta baharda bu işi bitireceğiz biçiminde demeçler veriyorlar. Hayra alamet bir yaklaşım değil. Zaten kış boyu ağır hava bobardımanları yapıldı, köyler ortadan kaldırıldı ve bu günlerde de Ağrı ile Mutki'nin ve Amed'in bombalandığını biliyoruz. Yani bir hareket devam ediyor. Ama gerçekte baharda tasfiye edecere bir politik tarz tutturmuştur. Ülke içinde Türkiye halkını özellikle uyutarak veya bazı açılış törenleri düzenleyerek halkın gelişmeleri izlemesini istemiyor. Bunu özel savaşın yeni bir hamlesinin hazırlığı olarak değerlendiriyorum. Özal'la aralarında uyduruk bir çelişme olduğu kanısındayım. Böylece yine gündemi saptırmak istiyorlar. Demirel Çankaya'ya karşı savaş açmış, Özal da hükümete karşı. Bunlar uyduruk savaş hikayeleridir. Esas hedef yürütülen katliam faaliyetlerinin yasal temel kuruluşlarda kontrgerilla rejiminin gereklerini, özellikle kontrgerilla bu kurumlara sızdırdığı adamları vasıtasıyla bir milli mütabakat halinde iş bölümlerini yerine getiriyorlar. Yürütülen savaşı biraz gizli ve sinsi yürütmede anlayış birliği içindedirler. Ve her özel savaş yöntemini de mübah görmektedirler. İnsan haklarıymış, demokrasiymiş akıllarından bile geçmez. Jenosit dahil her türlü kırıma açıktırlar. Eğer bunu açıkça yapmıyorlarsa dünya dengelerini gözönüne getirdiklerindendir. Açıkta yürütülmesinin doğacak tepkilerini bildiklerindendir. Yoksa rejim bütün kurum ve kuruluşlarıyla tehlikeli bir yaklaşım içindedir. Esas budur '93'te üzerimize böyle gelmelerinin nedeni geçen yıl ki Güney savaşından bekledikleri amaca ulaşmamaları, yine iç operasyonla özellikle kış sürecini büyük bir fiyasko ile kapatmış olmaları onları bahar umuduna veya yaz umuduna sevketmiştir. Umutlarının ne kadar hayali olduklarını belirtmeye gerek yok. Ama önemli olan, çıkmayan candan ümit kesilmez misali, kokuşmuş kontrgerilla rejimi uygulamalarından halen umut kesmemeleridir. Defalarca dedik, bu yöntem en tehlikeli, gaddar yöntemdir. Ama maalesef başta Demirel olmak üzere bütün hükümet, devlet çevreleri buna sarılmışlar ve sonuç almak istiyorlar. Benim bunu bu kadar açıklamama da gerek yok. Basında çıkan demeçlerini dikkatle takip edenler bu sonuca varır. Savaş vardır ve yürüyor ve her gün yeni cepheleri bombalamaktadırlar. Uluslararası kamuoyu ve kuruluşların Newroz olaylarını izlemek üzere Kürdistan'a gelmeleri önemlidir: Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden heyetler her zaman gelmeliler ve yürütülen savaşın nitleliğini daha yakından izlemelidirler. Uluslararası basın kuruluşları gelip izlemelidir; Türk basınında demokratik öğeleri nasıl her zaman dünyanın dört bir tarafına gidip savaş muhabirliği yapıyorlarsa kendi ülkeleri sandıkları bir yerde de savaş muhabirliği yapmalarını öneriyorum. Bu kışta kıyamette bombalar nereye atılıyor, hangi köyler ve insanlar ortadan kaldırılıyor, birkaç tanesini fotoğraflayıp bu insanların seslerini yansıtmaları çok iyi olur.

■ **Sayın Başkan, yani diyorsunuz ki savaş muhabirliği böyle yapılır.**

□ **A. Öcalan:** Evet yalnız mehmetçikle birlikte asker elbisesi giyip asker mehmetçikten daha öne fırlayıp koşmak gazetecilik değildir. Kontracılıktır, normal bir gazetecinin kontrgerilla veya özel tim gibi askerin önünnelmelidirler. Sözde bazı Kürt gazeteciler var işte bizim temel değerlerimize saygılı olduklarını söyleyen basın mensupları vardır. Bunların da bu savaşı çok yakından takip etmeleri gerekiyor. Bugün bir Amerikalı gazeteci bile diyor ki, "Ben bizzat gidip gerillanın içinde kalarak gazetecilik yapmak istiyorum ve gerillanın sesini dünyaya duyurmak istiyorum". Amerikalı gazeteci bunu yaparsa Kürt gazeteci niye yapmasın. Bu konuda da bir eleştirim vardır. Ne yazık ki, çok gazetecimiz olmasına rağmen hiçbirisi Kürdistan'daki savaşın içine girip yerinde izleme yapmamıştır. Çok acıdır fakat gerçekdir. Dolayısıyla şimdi de bu cepheye muhabirler akın etmeli ve gerçekleri olduğu gibi yansıtmalılar. Bu vesile ile biraz herkesin kendi sorumluluğunu idrak etmesi gerektiğini düşünüyorum. Diğer yandan şimdi tekrar belirtmeliyim ki biz bu yıldan umutluyuz. Büyük hazırlıklarla girdik bu yılla, baharda yok ederiz olmazsa yazda, bunlar ham hayallerdir. Ve şiddetin daha da tırmanmasına ve kan dökülmesinin onbinleri aşmasına yol açar. Biz bunların sevdalısı olmamakla birlikte kesin hazırlıklıyız.

Belli ki hükümet savaşı şiddetlendirmeyi göze almıştır. Halkımız bir bütün olarak Newroz'larda bugüne kadar kazandıkları mevzileri korumak istiyor. Karşımızdakiler ise almak istiyor. Biz buna fırsat vermek şurda kalsın halkımızın daha derin mevziler kazanmasına yardımcı olacağız. Ve geçen yıllarda yapılan katliamlarının da hesabını bu yıl daha iyi soracağız. Hemen belirteyim ki köy ve kentler daha büyük ayağa kalkacak, daha cesur yürüyecek gerekirse yüzleri değil binleri feda edebilecektir. Ve gerillamız geçen yılkinden daha fazla cevap verecektir. Gerillamız artık binlerle değil on binlerle ifade edilebilecek bir sayı ile savaşacaktır. Yine bu vesile ile umut bağladıkları Güney silahı tersine çevrilmiştir. Orada daha büyük güç ve destekle rolü oynatılacaktır. Yine büyük umut beslediği Hizbullah silahı tersine çevrilecektir. Bu silah daha çok kendilerini vuracaktır. Dolayısıyla baharı yazıyla PKK'nin yok edilmesi değil lanetli kontr-gerillanın çok çirkin savaşının daratıldığı ve sınırlandırıldığı bir yıl olacaktır. Dolayısıyla kentlerimizde dağlarımızda, köylerimizde büyük bir özgürlük yılını yarı kurtarılmış bir ülkeyi yaratacağımıza dair inancımı sadece inançla yetinmeyip bunun büyük hazırlıkları ve şimdiden devreye geçen savaş gerçeği içinde olduğumuzu belirtmekle başarının da kesin olduğunu söylemekle tekrar halkımızın bu şanlı ulusal özgürlük bayramını kutluyorum.

uygun olarak geliştireceğiz

...zey'de genişletilmiş bir Ulusal Kurtuluş Cephesi, Güney ve tüm Kürdistan çapında bir ...arihimizde çok ihtiyacı hissedilen birlikçi tutuma gelmelerini başarmalarını diliyoruz..."

...ğiz deyişiyle kastettikleri, acaba bazı gizli yöntemleri mi var? Bazı katliamları gündemleştirmişler midir? Geçen yıl ki özellikle Şırnak katliamı gibi yeni Şırnak'lar yaratmada sözkonusu mudur? Bunu dikkatle gözlemleyerek anlamaya çalışıyoruz. Hükümetin bu alanda sinsi bir faaliyet içerisinde olduğunu belirtmeliyim. İnönü'nün 14 günlük Avrupa seferi anlamsız değildir. Mart ayına denk getirmiştir. Büyük ölçüde Avrupa'da gelişebilecek tepkileri yumuşatmayı, Avrupa'yı aldatmayı hedefliyor. Çünkü Avrupa'da birçok kurum ve kuruluş Kürt halkının mücadelesinin meşruluğunu kavramaya başladı. Desteğini sunuyor. Bu desteği kırmak için Avrupa'dadır. Demirel ile aralarında bir işbölümü yapmışlardır. Demirel yoğun bir biçimde bahardaki atılımın bastırılmasının gereklerine göhalkın izleniminin dışına taşımaktır. Yine Bosna-Hersek'te katliam yapılıyor, Karabağ şöyle tehlikededir, basında her gün işleniyor. Ama Kürdistan'da abluka var halk bütünüyle açlığa mahkum edilmiş dağ-taş asker dolmuş dağlar yağmur gibi bombalanıyor, nerdeyse gazetelerde üç satırlık haber yok. Kendilerinin saydıkları bu toprak parçalarının böyle sinsice bombardıman edilmesi ve bunu örtbas etmeleri ne kadar kötü niyetli olduklarını açıkça gösteriyor. Aslında gündemi bu tip tali sorunlarla saptırmak istiyorlar. Biz esas itibarıyle özel savaşın bahar saldırılarını bütün devlet kademelerinde yürütüldüğüne ve bunun da bir kontrgerilla rejimi olduğuna eminiz. Kesinlikle yine Hükümet, Parlamento, Cumhurbaşkanı, Genel Kurmay, Milli Güvenlik, Siyasi Partiler sözümona anade koşması olmamalıdır. Doğan Güreş aynen şunu söylüyor: "Bizim askerlerden daha hızlı koşuyorlardı." Tebrik ederim kendilerini, yani basın gerçekten objektif bir habercilik mesleği olarak değerlendirilecekse böyle olmamalıydı. Biz demiyoruz ki, yani objektif olsunlar, ama hiç olmazsa haberi vermeye çalışsınlar ve Türk basınına bu vesileyle acıda olsa bu eleştiriyi yapıyorum. Varsa özellikle kendilerine demokratım diyenler gitsinler Batman'daki, Silvan'daki, Diyarbakır'daki, Nusaybin'deki katliamları görsünler, yine Şırnak benzeri katliamları her gün bombalanan dağların, köylerin birkaç fotoğrafını ve haber yorumunu getirsinler. Bu önemlidir bu tavrı bekliyorum kendilerinden. Ayrıyeten bizimle de dostluk, yurtseverlik bağları içinde olduklarını söyleyenler gerçek bir gazeteciliğe yö-

■ **Sayın Başkan, bildiğiniz gibi 21 Mart 1982 tarihinde Diyarbakır Zindanı'nda Çağdaş Kawa Mazlum Doğan "Direnmek Yaşamaktır" sloganıyla şahadete erişti ve Diyarbakır Cezaevi'nde Newroz gününde bir direniş başlattı. 1990 yılında da Kürt halkı serihildanlarla, yürüyüşlerle kendi milli bayramına milli geleneğine yeniden sahip çıktı. Özellikle 21 Mart'ın bu açıdan da önemini biraz bize değerlendirir misiniz?**

□ **A. Öcalan:** Biz, Mazlum Doğan yoldaşın eylemine Çağdaş Kawa değerlendirmesiyle karşılık verdik. Gerçekten o büyük zülme, o büyük yok etmeye karşı tek başına bir kibrit çöpüyle yaktığı meşale ve kendi yaşamıyla ayrıyeten bunu 21 Mart'ta hayata geçirmesi tarihi bir olaydır. Diyarbakır Zindanı'na dayatılan büyük ihaneti, büyük inkarı, zülmü göğüsleme cesaretidir. Ölüm korkusuyla halkımızı ayakta bir ölüye benzetme girişimi büyük PKK direnişinde başarmak, görülmemiş çılgınca saldırıya karşı insan soyunun ayakta kalma yeteneklerinin en somut bir ifadesidir. Yine halkımızın bu anlamda bağımsızlıktan özgürlükten umudunu kesmeyen yüreğidir, sesidir. Bu anlamda tarihi bir yere sahiptir. Zaten biz 12 Eylül faşizmine karşı yeni direniş hamlemizi başlatırken hep Çağdaş Kawa, Mazlum Doğan'ın anısına bağlı kalmak şiarıyla karşılık verdik. Yine Kemal Pir'lerin şu deyişi vardır; "Yalnız kaldı bizler devam etmeliyiz." Yine Ferhat Kurtay'ların bu meşaleyi söndürtmemek için kendilerini yakmaları söz konsudur ve hatta bu ateşi söndürmeyin diyorlar. Ardından yine Kemal ve Hayri'lerin "Bu iş bize düşerdi" deyip ölüm o-

rucuna yatmaları vardır. Kendi içinde belki bunlar bir düzineyi bulmaz kahramanca eylemdir. Ama tarih bizim için artık bir özgürlük ve bağımsızlık tarihi ise bunun bir kilometre taşı olduğu ve belki de birkaç meydan savaşından daha büyük savaş olduğu, tarihte büyük zaferlerden daha büyük zafer olduğunu belirtmeliyim. Biz bütün eylemlerimizi bu büyük şehitlerimizin anısına bağlılığın bir gereği olarak düzenledik. PKK'yi yeniden bu temellerde, hemde çok güçlü temellerde inşa ettik. 28 Mart'ta Mahsum Korkmaz'da şehit düştü onun anısına bir yılda gerilla ordusunu kurarak cevap vereceğiz dedik. Bir yılda gerilla ordusunu kurarak gerçekten bu sözümüze bağlılığımızı ispat ettik. Yani Mazlumların anısı PKK'nin yıkılmaz temellerde, sosyalizmden ödün vermez, en demokratik ve savaşı en zor şartlarda sürdürecek güçte bir öncü olduğu biçiminde inşa etmekle verilen bir karşılık olmuştur. Hakeza Ferhat'ların, Kemal'lerin, Hayri'lerin ve diğer şehitlerin anılarına bağlılığın bir gereği olarak ülkeye büyük dönüş hareketi başlatılmıştır. Ve Mahsum Korkmaz'ların, 15 Ağustos Atılım şehitlerinin anısına bağlılığın gerekli gerilla ordusunu, serîhildanlarla birlikte kapsamlı gerilla eylemleri ile karşılık verilmiştir. Partimizin şu özelliğini unutmamak gerekir; halkımıza tarihi boyunca dayatılan ve düşmanın yanına kar kalan ne varsa bu sefer onu tersine çevirme, ne yapmışsa anında karşılık verme, bu temelde halkımızın dirilişini gerçekleştirme, yeme, içmeden önce gerekli bir görev olarak kendini dayatmıştır. Biz bu göreve bağlı kaldık başta şehitler almak üzere tüm direnenlerin, halkımızın da taleplerinin gereklerini her koşul altında yerine getirmeyi insan olmamızın, anılara bağlı kalmalamızın yoldaşlığın bir gereği olarak düşündük, başardığımıza da inanıyorum. Belki bu yılda büyük şahadetler gerçekleşebilir. Biz hepsine savaşı daha da büyüterek karşılık vereceğiz. Belki halkımızdan da çok sayıda insanı katledeceklerdir. Onların anısına gerekirse halkımızın yarısını da feda etmeye varız ve bu şehitlerin anısına bağlı kalınacaktır. Bu bağlı kalmanın da bağımsız ve özgür bir ülke yaratmak ve halklarla eşit ve özgür temellerde onurluca birleşmek olduğunu gerçekleştirerek karşılık vereceğiz. Bu amaca ulaşıncaya kadar yapılması gereken her şey yapılacaktır, başarı için ne gerekirse o elde edilecektir ve mutlaka başarılacaktır.

■ Sayın Başkan, Ajansımız tarafından tüm dünya haber ajanslarına geçen bir haber oldu. Ramazan ayı boyunca PKK-Hizbullah arasında silahların susması için anlaşmaya varıldığı açıklandı. Kamuoyunu aydınlatmak için bu konuda bir açıklamanız olacak mı?

□ **A. Öcalan:** Böyle bir gelişme vardır. Biz her zaman Hizbullah konusunda şunları söylemeye çalıştık; İran devriminin uluslararası alanda müslüman ülkelerde islami devrimi yaymak için bazı çevrelerin Hizbullah adını verdiği bazı teşkilatların kurulduğunu ve bunun düşmanı olmadığımızı, bunun bir parçasının da Kürdistan'da geliştirilmek istendiğini belirttik. Ve fakat Türkiye'deki Kemalist hareketin daha 1920'lerde kurulur kurulmaz nasıl ki sahte bir komünist parti ile kontrole almak istemiş ve bir türlü de o günden bu güne bir reformist parti olmaktan öteye gidememişse –daha gerçek komünist ve sosyalist harekete engel teşkil etmişse benzer bir yaklaşımda Hizbullah olayında yaşanmıştır. Emniyet kuvvetlerinin, ki Abdülkadir Aksu İçişleri Bakanlığı döneminde "eli tesbihlilerden hiç zarar gelmez" deyişinde olduğu gibi bir dini örgüt yaratmışlar, yaygın tarikatları bu temelde kullanmak istedikleri, en son kendi hizbullahlarını yarattıklarını ve diğer hizbullahın içerisine epeyce adam sızdırarak ve bu silahla özellikle halkımızın ayağa kalkışını, serîhildanını boğmak istediklerini söyledim. Hizbullahçılar tek bir gerillayı vuramamışlar, gerillayı vuracak gücü de yoktur. Şimde karanlıkta çalışıyor ama bir sürü suçsuz ve PKK'ye dost bile olamayacak yüzlerce insanı katlettiler. Bu ne anlama gelir? Özgürlük hamlesinden uzak durun, serhildandan uzak durun, katılırsanız sıradan bir insan bile olsanız katlederiz, yani halka gözdağı örgütü oluyor. Dolayısıyla Hizbullah adının kullanıldığı kanısındayım. Geçmişte solculuk, komünistlikle Kürdistan'ı devrim dışı bırakmak istediler. Bu fazla tutmadı. İlkel milliyetçiliği, KDP deneyimlerini daha önce kapsamlı anlattmıştım. Kontrol altına alarak ilkel milliyetçiliği engel olmaktan çıkardılar. Daha doğrusu bir araç haline getirdiler. Faik Bucak'ların, Sait'lerin katledilmesiyle KDP kontrol altına alındı. Türkiye'de yine Kürt grupçukları da önemli oranda etkisizleşirildi. Böylelikle aslında bir yerde iğdiş edilmiş örgütler gerçek ulusal kurtuluşun tasfiye edilmesinde bir araç olarak kullanıldılar. Bu dini hareket için de daha tehlikeli bir şekilde geçerlidir. İrani Hizbullah aslında kendini devrimci ve anti-emperyalist olarak ilan ediyor ve bazı yerlerde de önemli eylemler yapıyor. Biz dediğim gibi bunlara karşı durmuyoruz ama önemli bir kısmınında özellikle Kürdistan'dakilerin devrime karşı kullanılmak istendiklerini görüyoruz. Dolayısıyla diyoruz ki, devlet buraya el atmıştır. Ve devlet kendi özel birliklerini bu örgüte sızdırmıştır. Ve bu halkı devrime katılmaktan alıykoymak için yaygınca kullanılıyorlar. Kendi resmi güçlerince yapamıyor. Açığa çıkarsa sorumluluğu çok ağırdır. Ama gayri meşru güçlerle rahatlıkla yapabilir. İşte Hizbullah belası bu anlamda geliştirilmiştir. Biz bu tehlikeyi ortadan kaldırmak için nasıl Güney'de işbirliği halinde olan güçlerle görüşme sürecine girdiysek Hizbullah'ın varsa içinde, işte bizde kemalizme, emperyalizme karşıyız diyenleri, TC'ye karşıyız diyenlerin buyrun karşıysanız size bir şey yapmamız şurda kalsın ortak mücadeleyi de öneriyoruz. Karşıysanız saflarımızda size de yer vardır diyoruz. Gerçekten samimi olarak TC'ye, kemalizme karşiysanız buyrun bunu pratiğinizle ispatlayın. İşte bu doğru görüşe zemin sunmak için hizbullahçıları sorun olmaktan çıkarmak için bir şans vermek biçiminde görüşmeler yapıldı. Parti merkezimiz adına bir bildiri dağıtıldı ve bazı yerlerde eğer üzerimize saldırmazlarsa ateş etmeme emri verildi. Halen bunun uygulaması içindeyiz. Ama aldığımız bilgilere göre en son Ergani'de liseye saldırıyorlar, bir öğreniciyi katlediyorlar. Yer yer böyle haberler de geliyor. Biz sabırlı olmaya çalışacağız. Çok zorunlu olmadıkça, kendimizi savunma durumu olmadıkça saldırmayacağız. Yalnız Ramazan ayı boyunca değil daha sonra da ateş etmemeyi süresiz kılmaya çalışacağız. Umarım dürüst dini çevreler, hizbullahçılar yurtseverlerin üzerine gelmezler halka karşı cinayet işlemezler. Eğer kendilerini böyle kanıtlarlarsa, gerçekten bizim bunlara diyeceğimiz bir şey yoktur. Hatta kendilerine hedef seçtikleri TC'ye karşı savaşmak isterlerse, biz onlarla dayanışma

içerisinde de olabiliriz. Bu yönlü bazı girişimlerimiz oldu ve bazı çağrılar yaptık. Önümüzdeki dönemde bu yöndeki çalışmalarımızı daha da derinleştireceğiz. Dürüst olan hizbullahçı ve dini çevreler umarım ki buna gereken önemi verirler ve bizimle dostluk ve dayanışma içerisinde olmaya özen gösterirler. Aksi halde dürüst olmadıklarını ve bazı karışık işlerde olduklarını gördüğümüzde daha komple ve daha planlı ve amansız bir biçimde üzerlerine gideceğiz. Bunu belirtmek isterim.

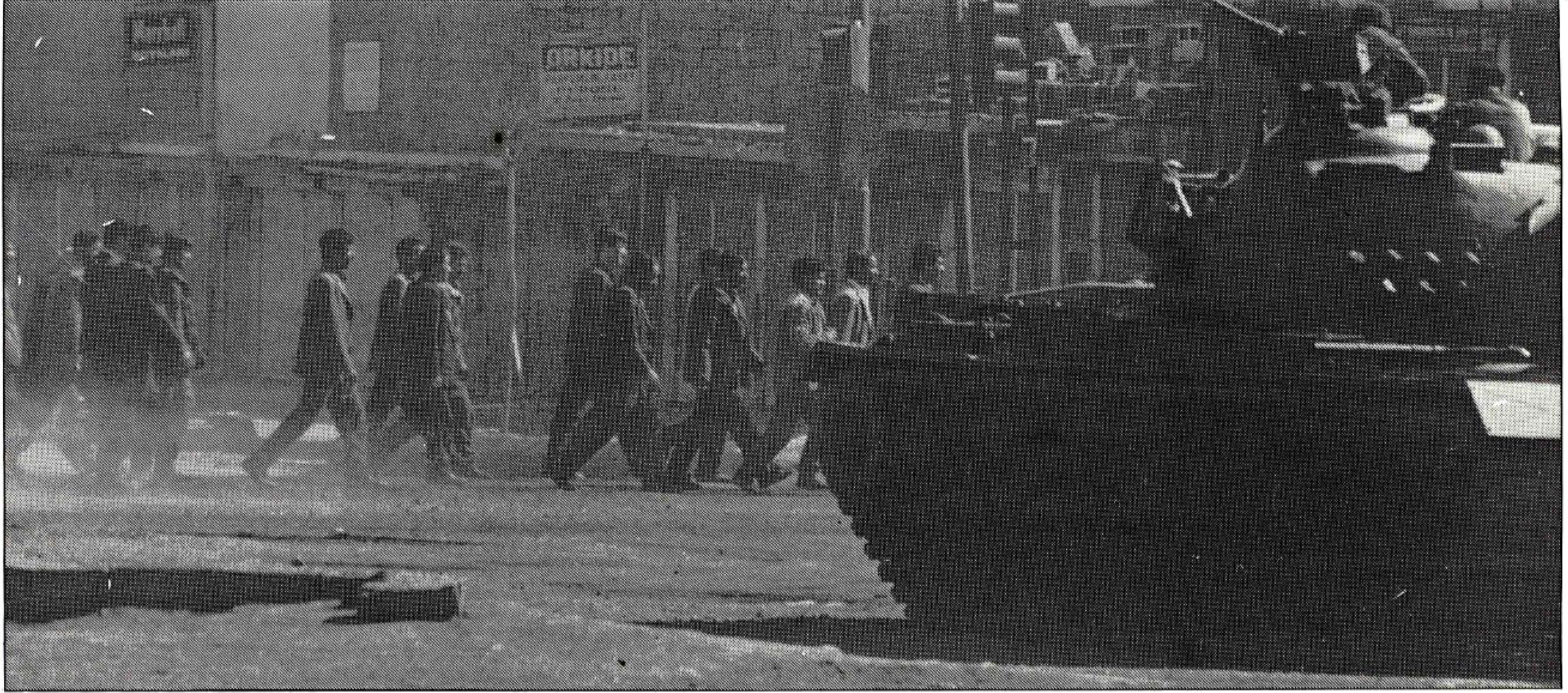
■ Sayın Başkan, son günlerde Güney Kürdistan'daki Kürdistani Cephe örgütleriyle ilişki geliştirildiği ve yeniden ilişkiler dönemine girildiğini duyuyoruz. Böyle bir görüşme var mıdır?

□ **A. Öcalan:** Doğrudur. '93'ün baharına girerken yaptığımız hayırlı çalışmalardan birisi de Güney Kürdistan Cephesi adı altındaki güçlerle yeniden kapsamlı diyaloglar geliştirilmesidir. Hemen şunu belirtelim ki, bu diyalog ve gelişmeler yeni değildir. Ben savaş döneminde bile BBC'nin sorduğu suale şu cevabı verdim, "Evet onların bu saldırılarına haince saldırılar derim, ama görüşmekten de kaçınmam." Bu yaklaşımın bir gereği olarak görüşmeler gelişti, ancak şunuda unutmamak gerekir, biz bu güçlerle baştan beri dost olmak istiyorduk, birçok da görüşme yaptık, protokol imzaladık, belgeleri vardır. Bu protokoldeki ilke ve bağlaşma kurallarından uzak durmadık, çelişmedik, bağlı kaldık. Protokol gereklerini yerine getiremeyen bu güçler oldu. Dikkat edilirse bu protokolde ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına (yani halkımızın bağımsızlığına), emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı siyasi, askeri, ekonomik, kültürel sahalarda işbirliğinin sürdürülmesine, dostluğun bu temelde geliştirilmesine ve askeri mücadele yolu da dahil her türlü mücadele yolunun verilmesine uygun görüşmelerdi ve bu görüşmeler sonucu varılan anlaşmalardı. Biz bu protokollere hep bağlı kaldık, gereklerinin yerine getirilmesini istedik, ama Güney Kürdistani güçlerin tarihlerinde de görüldüğü gibi her zora düştüklerinde kaçışı bir yöntem olarak benimsemeleri ve sömürgeci güçlere ilkesiz sığınmaları, halkımızın aleyhine bazı ittifaklara girmelerine neden oluyor. Hatta ölümüne giriyorlar, bu da tabii ki halkını esas alan, halkının çıkarlarından vazgeçmek istemeyen yurtseverlerin, örgütlenmelerin, partilerin gerçeği ile çatışmaya yol açıyor. Sadece Güney savaşında değil daha önceki İranla ilişkilerinde İranlı yurtseverlerin katledilmesinde işbirlikçilik önemli bir rol oynamıştır. İran Şahı ile bağlantılar Doğu Kürdistanlı yurtseverlerin katledilmesine götürüyor. Yine Türkiye ile ilişkiler Türkiye KDP'sinin üç önderinin katledilmesine neden olmuştur. Dikkat edilirse hepsi Türkiye'nin dostluğuna kurban edilmiş, çok değerli halk önderleri oluyor bunlar. Bunun gibi yüzlerce örnek sayabilirim. Güney savaşından önce de Ankara ile başlayan ilişkiler var. Biz ilkeli görüşmelere karşı olmamakla birlikte, görüşmelerin partimizin yürüttüğü özgürlük mücadelesine karşı olması halinde tepkide bulunacağımızı, bunun için hiçbir gerekçeyi kabul etmeyeceğimizi söyledik. Bize dayattıkları silahtan, mücadeleden vazgeçmeydi, adeta teslim olmaydı, bunun asla kabuledilemeyeceği, sonuna kadar hep tavır alınacağıydı, bu görüşümüzü hep koruduk. Biliyorsunuz bu bir savaşla sonuçlandı. Savaş'ta kahramanca direnildi, en son savaş süresinde bir uzlaşmaya da girildi. Uzlaşma söylendiği gibi bir teslim olma, bir tarafın diğer tarafa dediklerini dikte ettirme değildi. Karşılıklı çıkarlar temelinde birbirlerine daha fazla zarar vermeme, özellikle de Türkiye'nin emellerine alet olmama, ne kadar zorda olsa bu her iki tarafa da zarar verir, çatışmaya son verme, her zaman olan bu isteğimizin savaşta daha da kendini açık göstermesiyle bu güçlerde artık eskisi gibi sonuç alamayacağını anlayınca bu uzlaşma gerçekleşti. Ve dikkat edilirse uzlaşma devrimden vazgeçmeme, bağımsızlık ve özgürlük savaşımından taviz vermeme, kısaca devrimden taviz vermeme amacını taşıyordu. Nitekim gelişmelerde bunu doğruladı. Yani uzlaşma Güneyli güçlerin devrime saygılı olma, devrimci çalışmalara bir zarar vermeme biçiminde bir taviz vermeleri ile gelişme kaydetmiştir. Özellikle partimizin değişik düzeylerde bazı görüşmeleri oldu. En son bende yürütülen bazı görüşmelerimize katıldım. İleride daha da kapsamlı hale getirebiliriz. Tüm Kürdistan'daki güçlerle de bazı ilişkiler, gelişme gösterebilir. Tekrar vurgulayayım, ben bu görüşmeleri '80'de de yaptım ve gereklerine de bu geçen ondört yıl içerisinde bağlı kaldım. Ayrıyeten kirli tarihin bir daha ortaya atılmaması için tedbirli davrandım. Kendi devrimimizi taktik gerekçelerle kurban ettirilmemesine büyük özen gösterdim. Güney savaşı dolayısıyla bize de sahte PKK-Vejin adı altında bir örgüt Güney'de hazırlanmak istendi. Kaçak unsurlar oraya çekildi. Sahte bir PKK ile Türkiye devletiyle uzlaşma hayali kuruldu. Buna karşı kararlılıkla duruldu. Ayrıyeten Güney'li güçlerin reformist özelliklerinin karşısında kararlı tavır takınıldı. Yine bizim içimizde taktiğe gelememe taktik karşısında zorlanmaların getirdiği savaş gerçeğini gözardı etmeye, savaşa karşı kendini hazırlayamamamaya gibi durum oldu. Güney'de de, Kuzey'de de devrimci savaşımın gereklerine uygun nasıl yaşanılması, kalınması gerektiği ve kış boyu sürdürdüğümüz büyük hazırlıklar var. Denilebilir ki en kapsamlı bir derinleşmeyle, yetkinleşmeyle karşılık bul-

Devamı 31. sayfada

Tanıkların anlatımı ve genelkurmay gizli belgelerinden

ÖZEL HARP VE KONTRGERİLLA

Berxwedan Araştırma Servisi

Genel kurmay belgelerinden faili devlet cinayetler

Genelkurmay'ın İçgüvenlik Harekat Konsepti başlıklı Özel Harekat İcra Komutanlığı imzalı "Hizmete Özel" kitabında "gerillayı imha etmek için" önerdiği yöntemlerden biri de halkın gerilla ile ilişkisini kesmek. Kürdistan'daki pratikten ve yazılanlardan anlaşıldığı kadarıyla "faili meçhul cinayetler" gerillayla halkın ilişkisini koparmanın başlıca araçlarından biri. Kürdistan'da devlet eliyle işlenen bir kısım cinayetin faili yine, devlet tarafından PKK olarak gösterilir ve halk psikolojik olarak devletin yanına çekilmeye çalışılırken, yerel yurtsever önderler öldürülerek halkla gerilla arasındaki köprü ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Kürdistan'da, bu anlamda "faili meçhul" cinayet yok. Gerillaya karşı yürütülen özel savaşta "devlet güvenlik güçleri" kontrgerilla olarak görev başındadırlar. Yazı dizimizin kapsamına aldığımız örnekler, "faili meçhul" cinayetlerin faillerinin kimler olduğu hakkında kesin bilgileri vermektedir.

Yap, PKK'ye at

İçişleri Bakanlığı Olağanüstü Hal Koordinasyon Kurulu istihbarat birimlerince hazırlanan ve "Gizli" damgası taşıyan 40 sayfalık etüdde faili meçhul cinayetlerin "gri" ve "kara" propaganda yöntemleriyle PKK'ye malledilmesi şeklinde öneriler yer alıyor. Etüd Temmuz ayı başında Aktüel dergisince ortaya çıkarılmıştı.

Kürdistan'daki, özellikle son 8 yıllık savaş dönemi bunun belki de sayısız örnekleriyle doluyken, devlete savaşta yeni perspektifler vermeye çalışan, söz konusu "Etüd"ün kapsamına bunun adeta yeni bir buluşmuş gibi konulmasının nedeni belli. Yazı dizimizin kapsamına bu örneklerden en çarpıcı olan birkaç tanesini alıyoruz.

Çevrimli katliamı: Kontrgerilla, kadınların ve çocukların kanını akıtarak psikolojik savaş yürütüyor.

11 Haziran 1990 tarihli TRT haber bültenlerine göre PKK'li militanlar 10 Haziran günü Şırnak'ın Güçlükonak ilçesine bağlı Gere (Çevrimli) köyünü basarak, 4'ü korucu geri kalanı kadın ve çocuk olmak üzere toplam 27 kişiyi katletmişlerdi. İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, yanında Asayış Kolordu Komutanı ve Olağanüstü Hal Bölge Valisi Kozakçıoğlu olduğu halde olayın geçtiği köye gitmişti. TV ekranları kadın ve çocukların cesetlerini gösteriyor, PKK'li gerillalara "caniler", "eli kanlı eşkıyalar", "kana susamış caniler" demek için yeni bir fırsat ele geçirilmişe benziyordu. Ertesi günkü gazeteler de "PKK, kadınları ve çocukları katletti" şeklinde manşetler attılar.

Aynı gün Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nden yapılan açıklamada ise, "Şırnak ili Güçlükonak ilçesi Çevrimli köyüne 10 Haziran gecesi gelen teröristler tarafından silahlı saldırıda bulunulmuştur. Teröristler bu saldırı sırasında benzin ve yanıcı madde kullanmak üzere 4 evde yangın çıkartmışlardır. Teröristlerin bu saldırısına köyde görevli bulunan geçici köy korucuları tarafından karşılık verilmiş ve çatışma bir süre devam etmiştir" deniliyordu.

Gere köyüne 11 gün boyunca gazeteciler sokulmadı. Resmi devlet görevlileri bunun için büyük bir çaba gösterdiler. İlkin Gere'ye 30 km uzaklıktaki Çelik köyünde durdurulan gazetecilere, köye girebilmeleri için Siirt Valiliği'nden izin alınması gerektiğini söyleyen Çelik Jandarma Karakolu yetkilileri, onları Siirt'e gönderdiler. Gazeteciler 4 gün Siirt'te bekletildiler.

Sosyalist Parti, İnsan Hakları Derneği ve Bölge Barosu heyetleri 21 Haziran günü köye gittiler. Heyetten hemen önce Baho Ağa, Siirt Alay Komutanı ve Vali köydeydiler. Köy dönüşü Siirt'te ortak bir basın toplantısı yapıldı. SP Genel Başkanı Ferit İlsever "SS Kararnamesi iflas etmiştir" diyerek başladığı konuşmasını, olayın karanlık noktaları üzerindeki sorularla sürdürdü. İHD Diyarbakır Şube Başkanı Hatip Dicle de aydınlatılması gereken birçok soru olduğunu vurguladı. SP, İHD ve Baro heyetleri basın açıklamalarında Çevrimli köyü katliamıyla ilgili bütün şüphelerin devletin üzerinde toplandığını belirterek, şu soruların yanıtlanmasını istediler.

"1-Gerçek, eğer yetkililerin açıkladığı gibiyse, neden köyden dış dünyaya haber akışı engellenmektedir? Bizlerin köye geleceğini haber alan Baho Ağa'nın, Vali'nin ve Alay Komutanı'nın telaşlanmasının, bizi köylülerle görüştürmek istememesinin ve köylülere kendilerine ezberleti-

1992 yılında TC tarafından gerçekleştirilen yargısız infazlar:

19.12.1991 tarihinde Diyarbakır ili Silvan ilçesinde Üzeyir Candaş adlı şahsın askerler tarafından sorgusuz sualsiz öldürülmesi.

24.12.1991 tarihinde Diyarbakır ili Kulp ilçesinde Neymetullah Tekin, Hayrettin Demiray, Felemez Bulut, Ömer Öztürk, Nesin Altun, Şahin Tekin ve Örfi Aksakal adlı şahısların devlet güçleri tarafından öldürülmesi.

24.12.1992 tarihinde Diyarbakır ili Lice ilçesinde Urfi Aksakal, Fahri Bektaş ve Veysi Aktaş adlı şahısların TC güçleri tarafından sorgusuz sualsiz öldürülmeleri.

23.1.1992 tarihinde Mardin ili Silopi ilçe merkezinde Hüseyin Taygun adlı şahsın sorgusuz sualsiz öldürülmesi.

23.1. 1992 tarihinde Diyarbakır ilinde Mahmut Polat adlı şahsın öldürülmesi.

14.2.1992 tarihinde Mardin merkez ilçeye bağlı Aytepe, Yardere ve Ahmedi köylerinde arama ve operasyon düzenleyen jandarma timleri dört köylü kadını, gözaltına alırken karşı koyan köylülere jandarma timlerince ateş açıldı. Olayda Seyfettin Kapcak, Ali Ölmez, Abdülselam, Abdulkerim, Abdulselim ve Kadriye Civak adlı köylüler hayatını kaybetti. Salih Çekin, Mustafa Ölmez, Esma Civak ve Naciye Civak adlı kişiler de yaralandı.

16.2.1992 tarihinde Siirt ili Eruh ilçesinde Selamet Özer ve Nezir Çetin adlı şahısların kurşuna dizilerek öldürülmesi.

10.2.1992 tarihinde Cizre ilçesinde kentin çeşitli yerlerinden gelişi güzel açılan ateş sonucu Newroz Sahman (12), M. Nuri Kirok (21) ve adları saptanamayan daha birçok kişi yaralanırken Emin Anar'ın arabası, Çatuk Oteli, Emniyet Oteli, Kadıoğlu Oteli Fatah Dolaz ile Selim Yürük'ün evleri Sait Sakin'ın işyeri Edil garajı ve roket mermisinin isabet etmesiyle Alibey Mahallesi'ndeki bir ev hasar gördü.

17.2.1992 tarihinde Eruh ilçesi Payanlı köyünde köye açılan ateş sonucu isimleri belirlenemeyen iki kişi öldü. Emine Eser, Hediye Aydın, Kadriye Erçiçek, Salih Çekin, Selma Givak ağır şekilde yaralanıp hastaneye kaldırıldı.

21.2.1992 tarihinde Mardin il merkezinde Mehmet Nuri Cebeci adlı şahsın kurşuna dizilerek öldürülmesi.

29.2.1992 tarihinde Muş il merkezinde Abdulkadir Alın adlı şahsın sorgusuz sualsiz kurşuna dizilerek öldürülmesi.

4.3.1992 tarihinde Beşiri'ye bağlı Şexosil köyüne düzenlenen operasyonda 16 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında bulunan Burhan Şerikli (18) 4 gün sonra Kozluk'a bağlı karakolda Burhan Şerekli'nin cesedi çıkarıldı. Yetkililer bu şahsın kendisini astığını ifade ettiler.

13.3.1992 tarihinde Şanlıurfa ili Siverek ilçe merkezinde Ali Yılmaz ve Erhan Oyma adlı şahısların sorgusuz sualsiz öldürülmeleri.

15.3.1992 tarihinde Şırnak ili Cizre ilçesinde Gerdi Aykara adlı şahsın öldürülmesi.

17.3.1992 tarihinde Malatya il merkezinde Seraffettin Şirin, Sabit Ertürk, Tuncay Geyik, Mustafa Kemal İnan, Hasan Erkuş adlı şahısların öldürülmesi.

18.3.1992 tarihinde Mardin ili Dargeçit ilçesi Karahayır köyüne operasyon düzenleyen güvenlik güçleri M. Zeki Soy ve Abdullah Soy adlı kardeşlerin evinde gerillaların gizlendiği varsayılarak ateş açıldı. Toplam 17 kişi öldü. Ölenlerden M. Zeki Soy ev sahibi çocukları Vesile (9) Yasin (17) Bedia (15) oldukları belirlendi. Aynı evde kalan Resul (10) Ramazan (18) Rahşan (4) Sami (10) ise yaralandı Sami Soy kaldırıldığı hastanede öldü.

20.3.1992 tarihinde Batman ili Gercüş ilçesinde Newroz'u kutlamak amacıyla toplanan 100-150 kişilik gruba polis müdahale etti. Çıkan olaylarda Nuri Soyvural ve Davut Soyvural öldürüldü.

21.3.1992 tarihinde Hakkari ili Yüksekova ilçesinde Emin Korkmaz, Fatma Kaçmaz adlı şahısların öldürülmesi.

24.3.1992 tarihinde Batman il merkezinde Selamet Özer, Medeni Aydın adlı şahısların öldürülmesi.

25.3.1992 tarihinde Newroz katliamını protesto eden Siirt merkeze bağlı Nevele (Kelekçi), Guhere (Gailen), Mehina (Kayıklı) protesto yürüyüşünden sonra köylerine dönerken jandarma tarafından üzerlerine ateş açıldı. Açılan ateş sonucu Sefika Yiğittekin (40) ve Medeni Tunç (7) öldü. Sehmaz Tekes (13) Zübeyde Tan (13) Medine Sevgi (20) ağır yaralandı.

27.3.1992 tarihinde Urfa ili Atatürk Mahallesi'nde ikamet eden TV tamircisi Muzaffer Sarıtemur, belediye işçisi Muzaffer Altun, Süleyman Ayal (11) ve evde misafir olarak bulunan Cihan Çelik, düzenlenen bir operasyonda öldürüldüler. Mazaffer Altun'un eşi, "Ko-

lenler dışında bir konuşma yapmamaları için baskı yapılmasının nedeni nedir?

2- Bir askeri birliğin bulunduğu Bizenan köyü Çevrimli'ye yaya olarak 15 dakikalık mesafededir. 9. Jandarma Tabur'u ve bölgenin korucubaşısı Baho Ağa'nın bulunduğu yer ise, Çevrimli'ye yürüyerek bir saatlik mesafededir. 5.5 saat sürdüğü belirtilen çatışmaya neden müdahele eden olmamıştır?

3- Ölen 4 korucu dışında kadınların ve çocukların öldüğü evin korucu evi olmaması nasıl açıklanabilir?

Saldırıya uğrayan ve yakılan evlerden hemen birinin yanında ilkokul binası vardır ama bu görüşmelerde, katliamdan önce bayaz Renault marka bir otomobilin Xert köyünden geçerek, olay yerine geldiği, içindeki beş kişinin araçtan inerek bekledikleri, otomobilin daha sonra boş olarak döndüğü, daha sonra olay yerine yakın ağaçlık bir yerde yeni yenilip, atılmış boş konserve kutularının bulunduğu teşhis edilmiştir. Olay günü Apaçi bir helikopterin söz konusu yere yakın bir tepeye inip kalktığı da köylüler tarafından görülmüştür.

Olaydan hemen sonra TV ve radyo haberlerinde olayı PKK'nin yaptığı hangi delillere dayanılarak bildirilmiştir? 13 kişinin hunharca katledilmesine neden olan bu olayın üzerine devlet yetkilileri neden gitmemektedir? Tek görgü tanığı olan çobanın ifadesine neden başvurulmamaktadır? Karükan köyüne çok yakın olan Sak köyü olaydan sonra neden jandarma kontrolüne alınmıştır? Sak köyünün korucu olmayan aileleri neden köyü terk etmek zorunda bırakılmıştır? Renault marka beyaz araba neden bulunamamaktadır. Olay yerinde bulunan MKE yapımı boş kovanlarıyla, Sak köyü korucularının silahlarının balistik incelemeye alınması düşünülmemekte midir?"

Bölge Valisi PKK yaptı demişti, 2 ay sonra 12 korucu tutuklandı

1992'nin Nisan ayının 20'sinde Mardin'in Ömerli ilçesine bağlı Şakıl ve Site (Çalpınar) köyünden yola çıkıp, Nusaybin Cezaevi'ndeki yakınlarının görüşüne giden köylüler Midyat ilçesine bağlı Tınate (Kutlubey) köyü yakınlarında durdurulmuş, ellerinde isim listeleri olan kimliği belirsiz kişiler 8 köylüyü araçtan indirerek, kurşuna dizmişlerdi. Hasan Akkalan (37), İsmet Acar (48), A. Kadir Akman (26), Süleyman Acar (30), Mehmet Ağırman (32), Mehmet Acar (70) ve Sabri Acar olay yerinde ölmüş, Mehmet Emin Acar, Raşit Acar, Yusuf Acar ve Salih Acar yaralı olarak Mardin Devlet Hastanesi'ne kaldırılmış, Mehmet Emin Acar daha sonra hastanede ölmüştü.

Olağanüstü Hal Bölge Valiliği aynı gün yaptığı yazılı basın açıklamasında şöyle diyordu: "Mardin ili Midyat ilçesi Çalpınar köyünden bir grup vatandaşı alışveriş için 20 Nisan 1992 tarihinde Midyat'a götürmekte olan bir minibüs ile bir kamyon Kayabaşı ve Kayalar mezraları arasındaki bölgede 25-30 kişilik bir terörist grup tarafından durdurulmuştur. Teröristler, araç içinde bulunan vatandaşları indirerek, kimlik kontrolü yaptıktan sonra ateş açmışlardır. Teröristler tarafından açılan bu ateş sonucu, 7 vatandaşımız olay yerinde, 1 vatandaşımız da kaldırıldığı hastanede olmak üzere 8 vatandaşımız hayatını kaybetmiş, 9 vatandaşımız da çeşitli yerlerinden yaralanmıştır. Kaçan teröristlerin yakalanması amacıyla geniş çaplı araştırmalar sürmektedir." 21 Nisan 1992 tarihli gazeteler olayı, "PKK, kurşuna dizdi" şeklinde verdi.

Haftalık Yeni Ülke gazetesi katliam sırasında minibüste olanlarla görüşüyor ve olayı 26 Nisan-2 Mayıs tarihli sayısında "Vali PKK; halk korucular yaptı diyor" başlığıyla veriyordu.

Yeni Ülke'nin Diyarbakır Devlet Hastanesi yoğun bakım servisinde görüştüğü Yusuf Acar olayı şöyle anlatıyordu:

"Biz Nusaybin Cezaevi'nde tutuklu olan yakınlarımızla görüşmeye gidiyorduk. Tınate köyü korucuları tarafından yolda durdurulduk. Arama yapacaklar zannettik ama birden üstümüze ateş etmeye başladılar. İki kurşun bana isabet etti. Orada hala bir birçok yaralı var. Korucular da artık bizleri öldürmeye başladılar."

Minibüs şoförü Halil Akbay da olayla ilgili olarak gazeteye şunları anlatıyordu:

"Korucular yolu trafiğe kapatmışlardı. Başlarında korucubaşı Cengiz vardı. Durmamız için işaret ettiler. Sonra yolcuların içinden; İsmet Acar, Hasan Akalın, A. Kadir Akman ve M. Emin Acar'ın adlarını okuyup, dolmuştan inmelerini istediler. Sonra onları tek sıra haline soktuktan sonra kurşuna dizdiler. Daha sonra arabanın içine doğru ateş etmeye başladılar. Biz de dolmuştan inip, ormanlık alana doğru kaçmaya başladık. Arkamızdan ateş etmeye devam ettiler. Birçok kişi yaralandı."

7 Temmuz 1992 tarihli Gündem ve Cumhuriyet gazeteleri olayla ilgili olarak yapılan balistik muayene sonucu Tınate köyünün 12 korucusu hakkında tutuklama kararı çıkarıldığını, Tacettin Sakar, Ethem Seyhan, Mehmet Seyhan, Şehmus Seyda, Mehdi Özbey, Rahmi Kaçmaz, Nevaf Aydın, Abbas Taş, Tevfik Akbay ve Halit Aktaş adlı korucuların tutuklanarak Midyat Cezaevi'ne konulduklarını bildiriyordu. Haklarında tutuklama kararı çıkarılan Cengiz Kaçmaz ve İsmet Taş adlı korucubaşıları ise halen Tınate köyündeydiler.

8 Temmuz 1992 tarihli Gündem gazetesi, "Korucular katliama kura çekerek gitmiş" başlıklı ikinci haberinde Tınate köyünden bir korucunun anlattıklarına yer veriyordu:

"Cengiz Kaçmaz ve İsmail Taş bizim köyün korucubaşılarıdır. Bir komando binbaşısı sık sık helikopterle köyümüze gelip, bunlarla görüşür. Özellikle de Cengiz Kaçmaz ile. Cengiz Kaçmaz ve İsmail Taş bu binbaşının helikopteriyle köyden ayrılırlar. Bazen üç gün, bazen 20 gün gelmezler. Döndüklerinde saçlarını ve bıyıklarını kestirmiş olurlar. Asker elbisesiyle bazı olaylara karıştıklarını biliyoruz. Bunların ayrıca Midyat'da Mala Çelebi Aşireti'nin reisi korucubaşı Süleyman Çelebi ile de çok yakın ilişkileri olduğu biliniyor. 19 Nisan günü köyümüzde Tınate Karakolu Başçavuşu'nun da katıldığı bir toplantı yapıldı. Toplantıya ben de dahil olmak üzere, 28 korucu katıldı. Söz konusu köylülerin öldürüleceği ve bu iş için kura çekileceği söylendi. Hepimizin adını bir kağıda yazıp torbaya doldurdular. Çekilen kura sonucu içlerinde Cengiz Kaçmaz ile İsmail Taş'ın da bulunduğu 12 kişinin isimleri çıktı. Olaydan sonra açılan ilk ateşin Cengiz kaçmaz tarafından açıldığı söylendi. Gördüğünüz gibi ikisi de halen köydedirler."

Midyat Cumhuriyet Savcısı Recep Kibar da Cumhuriyet ve Gündem muhabirlerine, 20 Nisan günü meydana gelen katliamla ilgili olarak güvenlik kuvvetlerine verdiği, "Boş kovanları toplayın" talimatına uyulmaması üzerine olay yerindeki 66 kovanı kendisinin topladığını ve kovanlar için iki ay sonra verilen balistik rapora dayanarak, 12 korucu hakkında tutuklama kararı çıkartıldığını belirtiyordu.

Midayat'daki Mala Çelebi Aşiretinin adının karıştığı bir diğer olay da, 26 Nisan-2 Mayıs tarihli Yeni Ülke gazetesinde şöyle yer alıyordu:

Mardin'in Midyat ilçesinde 20 Nisan günü Turfalı köylülerini taşıyan minibüs köye dönerken, Doğançay civarında korucuların silahlı saldırısına uğradı. Saldırı sırasında Mahmut Candan (45), Hamza Bulut (8), Yusuf Badur (1) Hacı Badur (22) yaşamını yitirirken; Musa Candan, Hüsniye Candan ağır olmak üzere, Emin Candan, Rıdvan Candan, Tahsin Badur, Seyve Badur, Katibe Bulut da yaralandılar.

Musa Candan kaldırıldığı Mardin Devlet Hastanesi'nde şunları söylüyordu:

"Bizim içinde bulunduğumuz minibüsü tarandıktan sonra bize ateş edenler, aracın kapısını açıp baktılar. Biz de adamlardan bir tanesini tanıdık. Bu adam köyümüzde korucubaşı olan Şehmus Çelebi'nin damadı Süleyman Bulut'du. Bizim köyde sadece bir aile koruculuk yapar, bizim bunlarla hiçbir kişisel husumetimiz yok. Yalnız koruculuk yaptıkları için arabalara almıyorduk, selam vermiyorduk. Bize bu yüzden saldırdılar."

Halk önderlerini yok et

5 Temmuz 1991 gecesi ellerinde uzun namlulu silahlar ve telsizler bulunan ve kendilerinin polis olduğunu söyleyen kişilerce evinden alınan HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın'ın cesedi, 7 Temmuz günü Elazığ'ın Maden ilçesine 6 kilometre mesafede bulunacaktı. 12 Eylül sonrasında 4 yıl boyunca yattığı Diyarbakır Cezaevi'nde direniş saflarında yer alan, cezaevinden çıktıktan sonra İnsan Hakları Derneği'nin örgütlenme çalışmalarına katılan ve 1990 yılında İHD Diyarbakır Şube Yönetim Kuruluna ve HEP Diyarbakır İl Başkanlığına seçilen Vedat Aydın'ın 10 Temmuz'da yapılan cenaze töreni, "Diyarbakır Serhildanı" olarak tarihe geçmişti.

Vedat Aydın'ın öldürülmesi Kürdistan'da devlet eliyle işlenen cinayetlerin başlangıcı olarak da aynı bir tarihi yere sahipti. Devletin faili meçhul cinayetler dosyasına konulan bu cinayetin failinin devletin ta kendisi olduğu yönündeki iddialar, o tarihten bu yana her geçen gün biraz daha iddia olmaktan çıkıp, elle tutulur bir gerçeklik halini aldı.

HEP Diyarbakır İl Başkanı Hüseyin Turhallı Kürtçe yayınlanan Welat dergisine olaydan bir sene sonra yaptığı açıklamada, "Size rahatlıkla söyleyebilirim ki: Vedat, MİT tarafından, Diyarbakır Siyasi Şube'de görevli polislerce öldürüldü. Biz onları tanıyoruz. Ben size isimlerini de söyleyebilirim. Onlardan birinin adı Metin'dir, öbürünün adı ise Durdu'dur. Çevresinde Laz Durdu diye bilinir" diyordu. (Welat gazetesi 5-12 Temmuz 1992 tarihli 20. sayı)

Vedat Aydın'ın eşi Şükran Aydın ise, olay gecesi evine gelip eşini götürenlerin polis olduğunu söylüyor ve şöyle diyordu: "Vedat'a o gece kendisini almaya gelenleri tanıyıp tanımadığını sordum. Bana onları tanıdığını, siyasi polis olduklarını söyledi. Kendisini siyasi şubeye kadar götürmek istiyorlarmış. Evden çıkmadan önce Vedat bana, 'Beni siyasi şubeye götürdüklerini arkadaşlarıma söyle, haberleri olsun' dedi. Daha sonra kapıdan baktığımda gelenlerden birinin elinde bir telsiz olduğunu gördüm. Bir başkası elindeki uzun namlulu silahı komşumuzun kapısına dönük olarak tutuyordu. Diğer biri de merdivenlerde silahının namlusunu aşağı çevirmiş olarak bekliyordu. Onlar evden çıktıklarında, ben de pencereye çıktım. Kapıda koyu renkli steyşın bir araba vardı. İçinde de telsizli bir adam oturuyordu. Elinde telsiz olan adam bana, 'Merak etmeyin, onu şubeye kadar götüreceğiz. Vedat iki üç güne kadar döner' dedi. Gerçekten de Vedat iki üç güne kadar döndü. Fakat o neşeli güleç yüzüyle değil, onu şehit etmişlerdi."

Kendisiyle görüşülen Hüseyin Turhallı, Vedat Aydın cinayetinde kullanılan 21 EF 916 plakalı beyaz renkli Şahin marka oto ile 21 EC 589 plakalı lacivert otonun aynı zamanda İsmail Hakkı Kocakaya cinayetinde de kullanıldığını, cinayetlerle ilgili olarak görüştükleri Diyarbakır Emniyet Müdürü Ramazan Er'in, her iki arabanın da Emniyet Müdürlüğü'ne ait olduğunu kabul ettiğini, ancak "bir sahtekarlık olabilir" dediğini belirtiyordu.

SÜRECEK

---

camı ve Muzaffer Sarıtemur'u polisin elinde sağ gördüm Polis onları bilerek öldürdü" dedi.

29.3.1992 tarihinde Mardin ili Mazıdağ ilçesi Meyker (Koyaalanı) köyünde çalı toplamaya giden köylülerin üzerine askerler tarafından ateş açılması üzerine Mehmet Ekinci (7) ile Yusuf Kınar olay yerinde öldü.

29.3.1992 tarihinde Mardin ili Dargeçit ilçesinde Seyhmus Akkurt (17), Yusuf Erten (60) Dargeçit'e bağlı Devan (Sümer) köyüne jandarma tarafından baskın düzenlendı, baskından sonra gözaltına alınan şahıslar köy dışına çıkartılarak kurşuna dizildiler.

29.3.1992 tarihinde Mardin ili Nusaybin ilçesinde Faik Kahraman adlı şahsın öldürülmesi.

5.4.1992 tarihinde Diyarbakır ili Lice ilçesi jandarma karakoluna, ARGK gerillalarının baskın yapıp çekilmesinin ardından, özel tim saat 21.00 sıralarında Ergün kırathanesine gelerek içeriyi yaylım ateşine tuttu. Açılan ateş sonucu Hikmet Mengese (55) olay yerinde öldü. Süleyman Ergün, M. Şirin Korkusuz (30) Ayni Şahin (38) ve Tahsin Demirkan yaralandı.

27.8.1992 tarihinde Şırnak ili Uludere ilçesi Hilal köyünde Şahvan Kara'nın öldürülmesi.

31.8.1992 tarihinde Hakkari ili Çukurca ilçesinde Kadir Kağan'ın öldürülmesi.

1.9.1992 tarihinde Ağrı ili Doğubeyazıt ilçesi Yaygınkurt köyünde Kemal Asan'ın öldürülmesi.

2.9.1992 tarihinde Hakkari ili Yüksekova ilçesi Hasan Alkan'ın öldürülmesi.

7.9.1992 tarihinden Şırnak ili Çağlayan ilçesinde Bendi Özdemir'in öldürülmesi

3.9.1992 tarihinde Cudi eteklerindeki Çağlayan ve Hisar köyleri havadan yapılan bombardıman sonucu birçok ev yandı olayda Bendi Özdemir (45) adlı bir bayan yanarak öldü. Saliha Özdemir (65) bayanda el ve ayakları yandı.

4.9.1992 tarihinde Diyarbakır ili Kulp ilçesi Taşköprü köyünde Ruknettin Çimtaş'ın ve ismi belirlenemeyen bir çobanın öldürülmesi.

5.9.1992 tarihinde Diyarbakır'ın Tekkapı semtinde polisin dur ihtarına uymadığı gerekçesi ile vurulduğu açıklanan ve yerden seken kurşunla öldürüldüğü belirlenen Salih Düz bir süre önce faili meçhul bir kişi tarafından boynundan yaralanan gazeteci Burhan Karadeniz'e kan bağışında bulunmuştu. Düz'ü vuran ve kimliği açıklanamayan polis memuru çıkarıldığı mahkemede cinayetin nefsi müdafa olduğu gerekçesi ile serbest bırakıldı.

5.9.1992 tarihinde Ağrı ili Doğubeyazıt Yağmurdüşen köyünde Fuat Keskin'in öldürülmesi.

9.9.1992 tarihinde Siirt ili Gökçebağ nahiyesi Yerli Bahçe köyünde bahçede çalışan Karataş ailesine özel tim mensubaları ve askerler tarafından rastgele ateş açılması sonucunda Abdullah Karataş (70), olay yerinde öldü. Torunu Zihnet Karataş (11) karısı Ferfur Karataş (65) ağır şekilde yaralandı. Ayrıca Sadiye Karataş (15) yaralı olarak halen Siirt ilinde gözaltında tutuluyor.

10.9.1992 tarihinde Ağrı'nın Hamur ilçesine bağlı Musabeğ Köyü'ne; ARGK gerillalarının evlerde barındığı gerekçesiyle yapılan baskından askerlerin açtığı ateş sonucu Sefika Çetrez (3,5), Cuma Çetrez (5) ölürken, Yıldırım (12) ve Sevin Çetrez yaralandılar.

10.9.1992 tarihinde Siirt ili Yerlibahçe de Abdullah Karataş'in öldürülmesi.

11.9.1992 Mardin ili Kızıltepe ilçesi Yedikardeş köyünde Mahmut Öztürk'ün öldürülmesi

11.9.1992 tarihinde Şırnak ili İdil ilçesi Kayalar köyünde Beşir ve İbrahim Mürgen'in öldürülmesi.

26.9.1992 tarihinde Diyarbakır ili Lice ilçesi Üçdamlar köyünde Şehmus Taşar'ın öldürülmesi

28.9.1992 tarihinde Muş ili Erova'da Nihat Ertuğrul'un öldürülmesi

30.9.1992 tarihinde Şırnak ili Cizre ilçesi Hısar köyünde Arif Örge ve Abdurrahim .... öldürülmesi.

1.10.1992 tarihinde Ağrı ili Doğubeyazit ilçesi Zorova (Yaygınyurt) köyü Mısko Mezrası'nda oturan 1979 doğumlu Kemal Aslan adlı çocuğun gözaltına alındığı Gürbulak Jandarma Karakolu ve daha sonra götürüldüğü Ağrı emniyet amirliğinde işkence yapıldıktan sonra öldü diye yol kenarına atıldı.

2.10.1992 tarihinde Mardin ili Dargecit ilçesi Akça köyünde Aziz Bal'ın öldürülmesi.

2.10.1992 tarihinde Mardin ili Midyat ilçesi Çayırlı köyünde ismi belirlenemeyen bir Çoban'ın öldürülmesi.

3.10.1992 tarihinde Diyarbakır ili Kulp ilçesinde Vahit Narin'in öldürülmesi.

7.10.1992 tarihinde Mardin ili Konaklı köyünde Halil Anuk, Galip Ablak'ın öldürülmesi

8.10.1992 tarihinde Mardin ili Dargeçit ilçesi Dereçin köyüne saat 20.30 sıralarında 200 kişilik asker, Ömer Ergin, Süleyman Turgut ve Mehmet Duman'ı köy dışına çıkararak kurşuna dizdiler.

10.10.1992 tarihinde Muş ili Varto ilçesinde Mehmet Kırmızıdağ, Güler Öztekin'in öldürülmesi.

11.10.1992 tarihinde Mardin ili Savur ilçesi Pınardere köyünde Mehmet Sincar'ın öldürülmesi

15.10.1992 tarihinde Diyabakır ili Silvan ilçesinde İhsan Yazaydık, Nuri Baskısız'ın öldürülmesi

SÜRECEK

Rusya'da kapitalizmi kuracak siyasal iktidar

ölüm döşeğinde

Emperyalistler çok daha güçlü bir sosyalizmin Kürdistan devriminin şahsında Ortadoğu'nun kalbinde doğuşunun korkusu ve telaşıyla eski SB'nin ileride tümden kaybedilerek, sosyalizmin sonlandırılamayacağını kavrama sürecine girmektedirler.

Berxwedan Dünya Servisi

Rusya'da, siyasal güçler arasındaki savaş, içinde bulunduğumuz günlerde yeni bir sürece girdi. Ağustos 1991 de SB'nin çöküşünü engellemek için darbe yapan eski komünistlerin cezaevinden çıkıp, tekrar siyasal mücadeleye başlamaları, düzene muhalif olan ulusalcılar ve parlamentoda çoğunluğa sahip olan eski komünist partililerin güçlenmesini sağlamıştı. 1992 yılı boyunca, bu iki grup arasında oluşturulan ittifakı yok etmek için direnen B. Yetsin'in, "Ulusal Selamet Partisi" olarak bilinen bu cepheyi, yasadışı ilan etmesinden sonra siyasal gücünün Rus halkı tarafından onaylanması için referandum çağrısında bulunmuştu. Aralık ayında toplanan Ulusal Kongre, B. Yetsin'in Başbakan adayını geri çevirip, yerine eski komünistlerin ve ulusalcıların aday gösterdiği V. Chernomydin'i seçmesi, Batı kapitalist düzenini savunanların geri adım atması olarak yorumlanmıştı.

Rusya'daki ekonomik ve toplumsal çöküş her geçen gün, eski düzeni aratır bir duruma geldi. 1992 yılının başında fiyatların serbest bırakılmasıyla birlikte, işçi ücretleri birkaç misline çıkarken, piyasadaki malların artış hızı ise birkaç yüz misline çıktı. Bugün üretim araçlarının özelleştirilmesi için devletin mülkiyetindeki bütün üretim araçları, kişi başına düşen 50 Dolar'a yakın gelir hisse senetleriyle halka dağıtıldı. Çoğu belli tekellerde ve kişilerde toplanan bütün hisse senetlerini satmak zorunda kalan yoksul halk, sanayi ürünlerinin %20 oranında düşmesiyle, işsizler ordusuna katılmak zorunda kaldı. Aylık ortalaması %50 olan enflasyon, son bir yıl içinde %2000'i buldu. Geçtiğimiz iki yıllık dönem içinde, tarihinde ilk kez Rusya'da, ölenlerin sayısının doğanlardan 190 bin fazla olduğu açıklandı. Ahlak dışı suçlar süratle çoğalırken, uluslararası kaçakçılık ve cinayet örgütleri hızla türemeye başladı. Rusya Parlamentosu'nun temel sorunlarından biri durumuna gelen toplumsal çöküşün yarattığı bu cinayet ve suç şebekelerinin ortadan kaldırılması için, ordu dahil bütün devletin kurum ve kuruluşlarının harekete geçirildiği belirtilmektedir. Özellikle son 10 yılda kapitalist devletlere duyulan sempati son 1 yıl içinde kendi zıttına dönüştü. Sokaktaki insan ve tüm siyasetçiler tarafından Rusya'da hükümetin olmadığını, kimsenin otorite tanımadığını, şiddetle eski düzene ihtiyaç duyulduğu sık sık vurgulanıyor. Var olan B. Yetsin hükümeti ülkeyi idare etmekten daha çok, siyasal gücünü korumaya çalıştığı ve günlük işleri idare etmeye çalışır bir duruma düştüğü görülmektedir. Rusya'yı kimin idare edeceği konusu yoğun olarak siyasal güçler arasında bir siyasal savaşa dönüşürken, Parlamento Başkanı R. Khasbulatov'un süratle güç kazandığı ve buna karşı B. Yetsin'in kitlelerde ve Parlamento'da gücünü yitirdiği izleniyor. Daha önce siyasal gücünün Parlamento üzerinde olup olmadığının kararlaştırılması için referandum isteyen B. Yetsin, bugün böyle bir referanduma karşı olduğu gibi, 1994 yılında yapılması gereken genel seçimleri de ertelemek istiyor.

B. Yetsin, uzun bir dönem anayasayı hiçe sayarak, atamalarda bulunmuş, birçok kararı Parlamento'nun itirazına rağmen kabul ettirmişti. Oysa son birkaç ay süresince Parlamento, onun bu siyasal gücünün yasalarca onaylanmadığını, en büyük yasama organının Devlet Başkanı değil, Parlamento olduğunu ve B. Yetsin'in de yasal değil diktatör olduğunu belirterek, Yetsin'in siyasal gücünü sınırlamaya çalışmıştı. Son üç haftadır siyasal gücünü korumak ve hatta daha da geliştirmek için mücadele eden Yetsin'e karşı olan muhalefet güçler, her iki taraftan oluşan 5 kişilik gruplarla siyasal bir anlaşmanın yapılması ve siyasal gücün nasıl paylaşılması gerektiğini, bu grubun belirlemesini veya 10 kişilik bir komite, en geç 11 Nisan 1993 tarihine kadar siyasal gücün paylaşımını belirlemesi için, referandumu örgütlemesi düşünüldü. Bu referandumda halkın ya Yetsin'i ya da Parlamento'yu seçmesi gerekecekti. Ancak aradan bir gün geçmeden Yetsin Parlamento'ya, Parlamento Başkanı'nın görevden alınması çağrısında bulundu. Bir kez daha referandumu ve 1994'de yapılması gereken parlamento ve başkanlık seçimlerini iptal ettiğini ilan eden Yetsin, kendi çevresinde bile güvenilirliğini yitirdi. Yetsin siyasal gücünü yitirmesi halinde, bazı çevrelerce kapitalizme dönüşümün imkansızlaşacağı ve siyasal bir dönemin başlangıcı olarak da değerlendiriliyor.

Geçen Aralık ayında toplanan Ulusal Kongre ve Suprime Sovyet eski komünist sisteminin kontrol kurumlarıydı. Zaman kazanmak için çaba sarf eden Yetsin'e karşı, muhalefet sürekli büyürken, bizzat kendi taraftarları arasında bile kendine karşı, Parlamento'yu destekleyenlerin çoğalmaya başladığı çok açıkça görülmektedir.

Halen Sibirya'da bulunan Parlamento Başkanı, Yetsin'in Rus halkına güvenmediğini ve kapitalizme dönüşüm proletarya için sefalet ve açlık anlamına geldiğini sözlü olarak ifade ederek, Batılı kapitalist ülkelerin yardımlarının daha da aktif bir şekilde yapılması için, bu ifadeyi kalkan olarak kullanarak, kendi siyasal gücünü Batı'ya dayanarak ayakta tutmak istediği, tüm Rus siyasi çevrelerce dile getirilmektedir. Bugüne kadar Batılı devletlerin vaadettikleri milyarlarca dolarlık ekonomik yardımın hiçbirinin gerçekleşmediğini, bugüne kadar sadece iki milyar Dolar borç alınabilindiğini vurgulayan Parlamento Başkanı, son birkaç yılda kapitalist devletlerin ne kadar güvenilmez olduğunun ispatlandığını belirtmektedir. Yaklaşık 70 milyar Dolar dış borcu olan Rusya'nın borçlarının büyük bir bölümü, Almanya tarafından birkaç yıl ertelenmişti. Rusya'nın siyasal geleceği ve bugünün siyasal sorunlarının çözümlenmesi konusunda, kapitalist sistemin Rusya temsilcisi Yetsin ile, eski düzeni savunan siyasal güçler arasındaki savaşın, önümüzdeki aylar içinde daha da sertleşeceği görülmektedir. Yetsin'in yardımcıları şimdiden sistemin felç olduğunu belirtiyorlar. Günümüzde Rus halkı, ilk kez kapitalizmin ne çirkef bir sistem olduğunu kendi pratiklerinde, yaşayarak öğreniyor.

Ukrayna'ya karşı emperyalist ittifak

1991 yılının Aralık ayında Ukrayna'nın SB'den ayrılarak, bağımsızlık ilan etmesi için yapılan referandum, SB'nin çöküşüyle sonuçlanmıştı. SB'nin çöküşünde sinyal olan bu referanduma bütün Batılı devletler, SB'nin parçalanması zamanının geldiğine ve geleceğe doğru siyasal yatırımların aktifleştirilmesine karar verdiler. Bilindiği gibi bu referandumdan birkaç gün sonra Beyaz Rusya'da, Rusya ve Ukrayna SB'nin merkezi siyasal yapısının artık geçersiz olduğunu, onun yerine eski Sovyet devletlerinin işbirliğinin oluşturulduğu, bağımsız devletler topluluğu ülke adı altında yeni bir yapının oluşturulmasına karar vermişlerdi.

SB'nin kuruluşunda ve çöküşünde tarihi rol oynayan Ukrayna'nın toprak birliği, Avrupa'nın ikinci büyük ulusu niteliğinde iken, nüfusu ise 56 milyon civarında. Eski SB'de üretilen ürünlerin toplamının %20'si karşılanmaktadır. 1917'den 1922 yılının sonuna kadar SB'nin kuruluşundaki dört devletten biri idi. Birinci paylaşım savaşında önce dört devlet arasında parçalanmış olan Ukrayna'nın bütün parçalarının birleştirilmesi, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra J. Stalin tarafından tamamlandı.

SB'nin çöküşüyle birlikte Ukrayna'nın, Rusya ve kapitalist devletlerle olan siyasal çelişkileri, dünya basınından mümkün olduğu kadar dıştalanmaya çalışıldı. Özellikle eski SB'ye bağlı Karadeniz filosunun bölüşülmesi kamuoyuna yansırken, Ukrayna hükümetinin nükleer silahlar ve ekonomik reformlar konusundaki politikası, dünya basınının dikkatlerinden gizlenmeye çalışılmıştı. Ekonomik reformlar konusunda bütün Doğu Avrupa ve eski Sovyet devletlerinden farklı bir politika izleyen Ukrayna, kapitalistlerin ülkeyi talan etmesine karşı oldukça itinalı ve yavaş bir dönüşümü savunmuştu. Nükleer silahların ülkedeki varlığına karşı çıkan Ukrayna hükümeti ve parlamentosu, başta Rusya olmak üzere Batılı devletlere karşı kendini korumada güvence almadığı sürece, nükleer silahları geri vermeyeceğini açıklamıştı. İleriki aylar içinde parlamento da geniş olarak tartışılıp, karara bağlanacak olan nükleer silahların Rusya'ya verilip, orada yokedilmesi sorunu netleşeceği belirtilmektedir. Bu sorun özellikle son aylarda Ukrayna ve Rusya arasında ciddi sorunlar yaratmaya başlamıştır.

Batılı kapitalist ülkeler, Ukrayna'nın bu nükleer silahları kullanma olanağını yaratmak için, bilimsel araştırmalar geliştirdiği iddiasını ileri sürmekteler. Ukrayna topraklarında konumlandırılmış nükleer silahların, Ukrayna topraklarında olmasına rağmen, kullanımını mümkün kılan kumanda araçlarının Yetsin'in kişisel denetiminde olduğu biliniyor. Ukrayna'nın bu kumanda, kontrol cihazları ve gizli şifreleri keşfetmesi halinde, dünyanın üçüncü büyük nükleer gücü olacağı belirtilmektedir. ABD ve Rusya'dan sonra dünyanın en fazla nükleer silahlarına sahip olan Ukrayna; Çin, İngiltere ve Fransa'nın toplam nükleer silahlarından daha çok nükleer güce sahip olacağı belirtilmektedir.

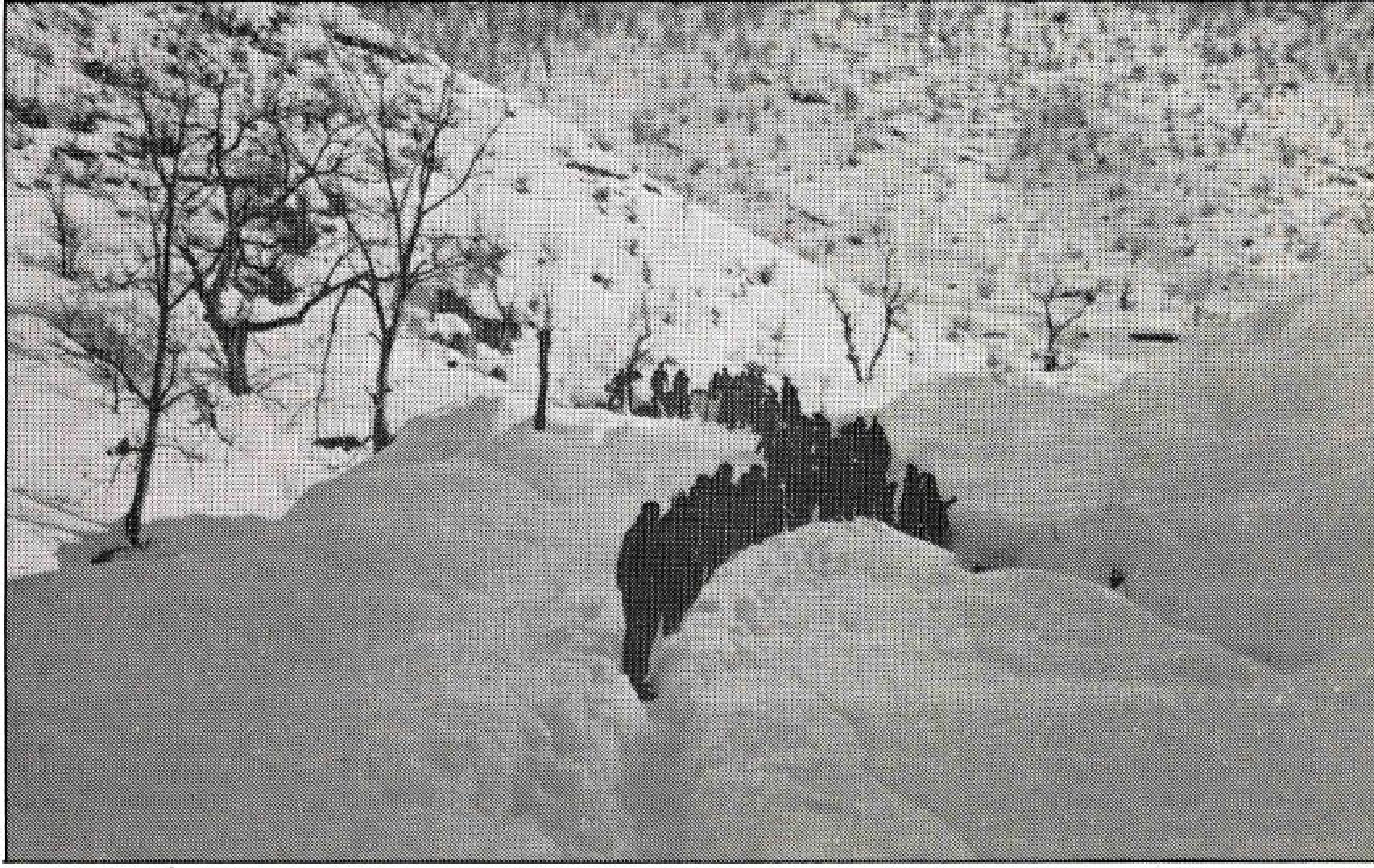
Son aylarda sürekli olarak kapitalist devletlerin ekonomik ambargo tehdidine maruz kalan Ukrayna, nükleer silahları Rusya'ya vermesi yönünde zorlanmaktadır. Ekonomik ve çeşitli siyasal zorlanmalarla nükleer silahların Rusya'ya verilmesi sorunu, Ukrayna halkı tarafından İkinci Dünya Savaşı'ndan bugüne kadar ki en ciddi siyasal sorun olarak değerlendiriliyor. İki hafta önce Rusya'nın Ukrayna'ya sattığı doğal gazı kesmesi, iki ülke arasındaki siyasal çelişkilerin daha da gerginleşmesine neden olduğu kesin. 1992 yaz aylarında İran ile doğal gaz konusunda anlaşmaya varan Ukrayna, Rusya'nın doğal gazlarının Avrupa'nın birçok ülkesine taşınmasında, boru hatlarının olduğu tek ülke. Rusya'nın Ukrayna'ya doğal gazı kesmesi, Ukrayna'nın kendi topraklarından geçen doğal gaz borularının çalışmasına müsaade edip, etmeyeceği ise henüz açıklığa kavuşmamış bir başka sorun olmaktadır.

Devamı 31. sayfada

Gerillanın kaleminden

Ben direngen kişiliği ülkemde yakalamaya çalışıyordum

Tarih; 29 Ağustos 1991. Tüm arkadaş yapısı ülkeye, mücadeleye bir an önce kavuşmanın heyecanını, coşkusunu yaşıyor. Karanlığı bekliyoruz. Arkadaşlar bu arada biraraya geldiler. Yolumuz üzerinde önümüze herhangi bir tehlikenin çıkması durumunda, bizim buna karşı nasıl hareket etmemiz gerektiği konusunda bilgi veriliyor. Karanlık çökmek üzereyken Dicle nehrine doğru yola koyulduk. Grubumuzda derin bir sessizlik var. Ay ışığının altında yürümeye devam ediyoruz. Bazen hafiften esen sıcak rüzgar okşarcasına yüzümüze çarpıyor. Bu arada kendimizi sivrisineklerden korumaya çalışıyoruz.

Böylece Dicle nehrine vardık. Ay ışığı adeta ışık oyunları oynarcasına Dicle'nin hafiften görünen dalgalarına çarpıyordu. Suyun akarken çıkardığı ses de bu ışıklı parıltı oyununa karışıyordu. Dicle bu doğa güzelliğini kimseyle paylaşmak istemiyormuşcasına, bütün bunları bağrında barındırıyordu. Gruptaki tüm arkadaşlar, insanı coşturan bu güzelliği, büyük bir sessizlik içinde, içlerindeki özgürlük mücadelesi coşkusuyla birleştirip seyrediyorlardı.

Nehri geçme hazırlıkları tamamlandı ve karşı kıyıya geçtik. Burada yarım saat mola verdik. Dinlendikten sonra tekrar yola koyulduk. Saat gece 23.00 suları.

Artık ovalardan ayrılıyoruz. İstikametimiz bizi Zaxo ve Haftanin dağlarının eteklerine doğru götürüyor. Ben ve bir arkadaşın dışında diğer tüm arkadaşların sırtlarında çantaları var. Giderek grupta yorgunluk kendini hissettirmeye başlıyor. Sırayla arkadaşların çantalarını taşımalarına yardım ediyorum. Artık Haftanin dağlarının yükseklerine çıkıyoruz. Güneş doğmak üzere. Meşe ağaçlarıyla kaplı ormanda yürüyoruz. Bu arada dağların arasından süzülerek yükselen güneş etrafı ısıtmaya başladı.

Haftanin karargahına ulaşıyoruz, yoldaşlar bizi karşılıyorlar. Buradaki bazı arkadaşları daha önceden tanıyorduk. Kampta on gün kaldık, kamp yaşamına biz de katılıyorduk. Bu askeri kampta 12 ila 50 yaşları arasında 200'ün üzerinde yoldaş bulunuyordu. On gün kaldıktan sonra ayrılıyoruz ve Çukurca üzerinden Xan Kurkê (Özgürlük) Vadisi'ne gidiyoruz.

Takvimler 7 Eylül 1991'i gösteriyor. Grubumuz 70 kişilik. Tüm hazırlıklarımızı tamamlayıp saat 16.00'da yola koyuluyoruz. Bazen vadilerden, bazen küçük tepecikleri aşarak ilerliyoruz, bazen de derelerden geçiyoruz. Suyun bazı yerleri boyumuzu aşıyor, bazı yerleri de dizimize geliyor. Böylece dağların zirvelerine tırmanıp yükseklere çıkıyoruz. Bazı arkadaşlar düşüyorlar. Geride düşen arkadaş kayarak önündeki arkadaşı geçiyordu. M... arkadaş da sık sık düşen arkadaşlardandı. Arkadaşlar ona yardım etmek istediklerinde, çantasını taşımak istediklerinde, o kızıyordu. "Çantamı vermem, kendim taşıyacağım" diyordu. Kendisi Avrupa'dan katılmıştı mücadeleye. Fiziki olarak gerilla yaşamına tam alışamamıştı. "Ne olursa olsun kendimi zorlayıp bu zorlukları yenmem gerekir" diyordu.

Yakılıp yıkılmış bir köyün içinde sabah saat 10.00 sularında dinlenme molası verdik. Burası 1975'de sömürgeci- faşist Irak rejimi tarafından bombalanmış ve köy terk edilmişti. Köyün bu görüntüsü insanı gerçekten düşündürüyor, duygulandırıyordu. Sanki yıkılan evler; "Nerede bu evlerin, bu dağların sahipleri" dercesine duruyorlardı. O an gözümün önüne kadınlar, çocuklar, yaşlı ak sakallı insanlar geldi. Sömürgeci güçler kim bilir kaç Kürdü katledip, kanlarına girmişlerdir diye düşündüm. Köyün çevresinde meyve ağaçları vardı. Öğle yemeğinden sonra her gruptan 2 arkadaş meyve toplamaya gitti. Bizim gruptan Zeki arkadaş gitti. Zeki arkadaş incir toplarken ağaçtan düşüyor. Canı çok yanmasına rağmen, hiç sesini çıkarmıyordu.

Xan Kurkê, Özgürlük Vadisi'ne gitmek için daha 7 günlük yolumuz vardı. Daha fazla zaman kaybetmemek için hemen yolumuza devam ettik. Çukurca'ya doğru yol alıyoruz. Zap suyuyla birleşen sulardan geçiyoruz. Karşı kıyıya geçerken çok dikkatli olmak zorundaydık. Dikkatsizce atılan bir adım tümden ıslanmamıza yol açabilirdi. Ayakkabılarımızın sudan geçiş sırasında ayağımızdan çıkması olasılığına karşı ayakkabılarımızı çantalarımıza koyduk. Karşıya yalın ayak geçtik.

Yolculuğumuzun 3. günü. Zap suyuna yaklaşıyoruz. Dağların en yüksek zirvesindeyiz. Öğlen saat 15.00. Güneşin kızgınlığı her yanı yakıyor. Bir tarafta Zap'ın o masmavi suları, diğer tarafta yemyeşil ormanla kaplı, zirveleriyle erişilmezliği, isyankarlığı, öfkesiyle yükselen dağları seyrederken şu düşünce kafamda yankılanıyordu; bin yıllardır elimizden alınan, yok edilen, yitirdiğimiz kişiliğimiz bu dağlarda saklıydı. Bu dağlar bin yıldır bağrında sakladığı, koruduğu bu kişiliği, yine kendi bağrında savaşan, direnen, ölümlerde yaşamı yaratan yiğit kızlarına, oğullarına vermek için sanki bizleri bekliyor, bizi çağırıyordu. İşte özgürlük, "ben insanım, Kürdüm" diyebilmek, uygarlığa ulaşmak ancak buralarda aranmalı, burada onlar için savaşılmalı. Zaten içinde bulunduğum yoldaşlar topluluğu, uğruna savaştığım ülke, halk ve elimde bulunan silah insana öyle bir güven, cesaret veriyor ki; değil bir kere ölmeyi, bin kere ölmeyi sağlıyor.

Geldiğimiz yer Kuzey ve Güney Kürdistan'ın kesiştiği sınır bölgesi. Zaxo'dan, Haftanin'den, Doğu Kürdistan'a kadar gerillanın denetiminde olan bölgelerdir. Buralar bir anlamda da kurtarılmış sayılır. Binlerce şehidin kanıyla kazanılmış bir alandır. Düşman bu alanlara kolay kolay giremiyor. Artık eskiden yaşanılan zorluklar buralarda aşılmış. Yeni gerillaya katılanlar bu yüzden şanslılar.

Xan Kurkê'ye varıyoruz. Burada beş gün kalıp, Bingöl-Muş alanına gitmek üzere ayrılıyoruz. 70 kişilik grubumuzda; Haftanin, Çukurca, Xan Kurkê'de alanlara dağıtılanlar oldu. Kamptan ayrıldık ve Zagros dağlarını aşmak amacıyla yola koyuluyoruz. Zagrosları aşmak için önümüzde 2 gün var. Sonbahar olmasına rağmen hava oldukça sıcak. Günlerden 25 Eylül 1991. Zagros'un eteklerinden zirvesini tırmanmak, aşmak için ilerliyoruz. Yükseklere çıktıkça hava soğumaya başlıyor. Bazı yerlerde geçen yıl yağan karların erimemiş olduğunu görüyoruz. Üstümüzde kışlık elbise olmadığından tüm arkadaşlar tir tir titriyorlar. Soğuk, uykusuzluk, yorgunluk grubu etkiliyordu. Bu arada bazı arkadaşlar yolu kaybedip, gruptan koptular. Yolda terk edilmiş Irak'a ait karakola rastladık, burada dinlenirken yaklaşık 2 saat sonra gruptan kopan arkadaşlar bizi buldu. Böylece sınırdan ilerleyerek Ağrı Dağı'na doğru yol alıyoruz.

12 Ekim 1992. Artık havalar oldukça soğuk. Yükseklerde karla karışık yağmur yağıyor. Sınırda Türk karakollarına 3 km mesafeden geçip Tendürek dağlarına doğru ilerliyoruz. Bu dağlarda yolları ancak oranın yerlisi olanlar çıkarabilirler, yabancı olanlar kayboldular mı, bulunmaları mümkün değildir. Bu dağ volkaniktir, oldukça sivri taşlıklardan oluşuyor. Öyle taşlar var ki, 2-3 veya 6 m olanları bile var. Gece yürüyoruz. Zaman zaman arkadaşlar düşüyorlar. Bir ara ben de düştüm. Hem canım çok acıdı, hem de elimde bulunan torba yırtılıp içindeki çay ve şeker dağıldı. Grubumuz bu yüzden şekersiz kaldı.

Ağrı gruplarıyla buluşup, Muş'a doğru yola çıktık. Ağrı Dağı uzaktan bize görünüyor. Aladağlar'da yürüyoruz. Sipan Dağı ve Van Gölü'nü seyrediyoruz. Buraların güzelliği bambaşka. Hele Ağrı Dağı'nda, üç mevsim bir anda yaşanıyor. Yaz ortasında Ağrı'nın zirvesi kışı, etekleri baharı, ovası da yaz mevsimini yaşıyor.

Aladağlar'nda yürüyoruz. Bu dağlar çıplaktır. Kışı çok sert olduğundan burada orman yetişmiyor. Arkadaşlar çay yapmak için ot topluyorlar, zor bela çayımızı pişiriyoruz. Muş-Bingöl alanına vardık. Daha önce alanda bulunan arkadaşlarla buluştuk. İki ayı aşkın bir süre halkın arasında kaldıktan sonra, Bingöl alanında kampa çekildik. Bulunduğumuz yer 3000 m yükseklikte Ş... Dağı'ydı. Bu dağın gerçekten de çok yaman soğuğu vardı. Kamp düzenini hemen oluşturduk. Şiddetli kış olmasına rağmen, naylondan olan çadırlarımız oldukça sıcaktı. 1992 kışı Kürdistan'da oldukça çetin yaşanılan bir kıştı. Gerek bizim içinde bulunduğumuz alanda, gerek Zagros ve Botan'ın bazı alanlarında kimi yoldaşlar çığ altında kalarak şehit oldular. Kimi yoldaşlar da ellerini ya da ayaklarını kaybettiler.

Bulunduğumuz alanda kar kalınlığı 3 m idi. Bazen kar yağdığında ağaçlar çok ilginç görünümler kazanırlardı. Bazen de sert esen ürkütücü rüzgarlar, çadırımızı yerlebir edecekmişcesine sallandırırdı. Rüzgar; karları kum gibi alıp dağların eteklerinden zozanlara götürüp, küçücük kar tepecikleri oluşturuyordu. Esen rüzgar karı öyle oradan oraya sürüklerdi ki, adeta dalgalı bir denizi hatırlatırdı. Gece oldu mu bazen de bir sessizlik çökerdi etrafa. Ay ışığı çıktığında karın beyazlığına çarpan ışık gündüz gibi yapardı çevreyi. O kar aydınlığında kar zerrecikleri adeta mücevherler gibi pırıl pırıl parlardı. Bu görüntü, o güzellik, kuru soğuğu unutturuyordu.

Kampta günlük yaşamımız programlıydı; ders saatleri, içtima, nöbet, günlük işbölümleri. Yine 15 günde bir moral geceleri düzenlenirdi. Banyo da önemliydi. Aslında banyo yapma olanaklarımız oldukça dardı. Bitlerle aramız hiç iyi değildi. Bazen TC askerleri gibi operasyona çıkarak vücudumuzda gezerlerdi. Soğuk sularla banyo yapar, elbiselerimizi yıkar, ıslak ıslak giyer, ateşin önünde kurutmaya çalışırdık.

Takvimler 10 Mart 1992'yi gösteriyordu. Biz yavaş yavaş kamplardan ayrılıp, halkın arasına girecektik. Ama hala 3 metreden fazla kar vardı. Sabah saat 10.00'da düşmanın keşif uçakları kampımızın üzerinden uçmaya başladı. Düşmanın saldıracağını fark ederek tedbirlerimizi aldık, mevzilendik. Gündüz olması nedeniyle başka alana gitme imkanımız da yoktu. Çatışma saat 15.00'te Kobra helikopterlerinin saldırısıyla başladı. Ben 2 arkadaşla birlikte tepe mevzisindeydik. Diğer arkadaşlar da alt mevzilerde savunma biçiminde tepeye çıkıyorlardı. Uçaklar habire bize saldırıyor, bombalıyorlardı. Bu arada İhsan arkadaş sığınaktan çıkarken roketin ona isabet etmesi sonucu şehit düştü. Birkaç saat çatıştık. Daha sonra düşman uçakları geri çekildiler. Bir süre daha mevzilerde bikledik, daha sonra toplandık. Komutan arkadaş hareket tarzımız, yönümüz, herhangi bir nedenle gruptan kopma konusunda gerekli bilgileri verdi. Daha sonraki düşmanla çatışma çıkabileceği olasılığı üzerinde açıklamalarda bulundu. Yola çıkmak için hazırlıklara başladık. Kimi arkadaşlar kampta saklanacak bazı eşyaları gömerlerken, ben ve Mahir arkadaş da İhsan arkadaşın cesedini toprağa vermek için uğraşıyorduk. Karları bir yandan kazarken, bir yandan da İhsan arkadaşla geçirdiğimiz günler aklıma geliyordu. İhsan arkadaş deyince bizim aklımıza fedakarlık, yüksek moral, ülkeye, özgürlüğe olan sevdalanma ve düşmana kin geliyordu. Çok atak bir arkadaştı. Gruplarda öncülüğü hep o yapardı, roketin yanısıra kalaşnikofu taşır, ayrıca çantasında da grubun yiyeceklerini taşırdı. Bitmek bilmez bir enerji ile çalışırdı. Yoldaşlarına karşı hep saygılıydı. Mücadeleden erken ayrılışı bizi hem üzmüş, hem daha da kinlenmemize sebep olmuştu. Birlikte pek çok şey paylaşmıştık. Acıyı, tatlıyı, sevinci... O özgür Kürdistan uğruna hiçbir çıkar gözetmeksizin o mertebeye, şehitlik mertebesine ulaşmıştı. Bize de düşen O'nun ve tüm şehitlerimizin ruhlarını rahat ettirmektir. Bunu da ancak özgür ve bağımsız Kürdistan yaratarak mümkün olacağının farkındaydık.

Bir an önce izimizi kaybettirmek gerekiyordu. Muş-Varto'ya doğru hareket ettik. Kar donmuştu, kara batmıyorduk ama sık sık kayıyorduk. Yolumuz oldukça uzundu. Çevrede yakın bir köy de yoktu. Donma tehlikesini biliyorduk, İhsan arkadaşın sahadeti de bizi düşündürüyordu. Dört saat yürüdükten sonra hem yorgunluğu hem de soğuğun vücudumuza

işlediğini fark ediyorduk. Bu arada kısa bir dinlenme molası verdik. Çantalarımızdan ekmek çıkardık. Ekmekler çantalarımızda donmuştu. Ellerimizle ekmeği kıramıyorduk, ancak bıçaklarla zor bela parçaladık. Yenebilmesi de ayrı bir sorun olmuştu. Ekmeği ağzımıza attığımızda sanki taş parçaları çiğnemeye çalışıyormuş gibi oluyorduk.

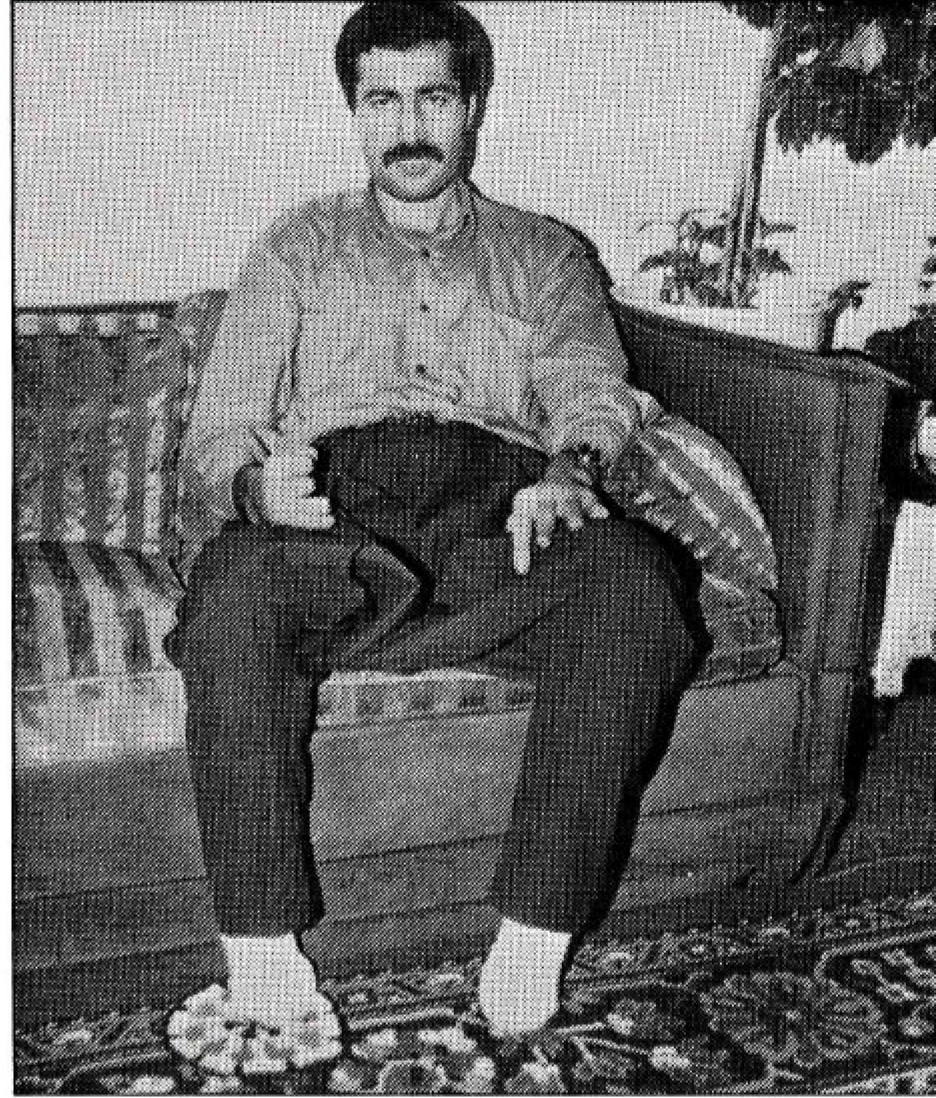
Saat gecenin 23.00'ü. Yola devam ediyoruz. Sert bir rüzgar esiyor. Bu rüzgar ve soğukta başımızda kefiye yerine miğfer taşıyormuş gibi oluyorduk. Kefiyelerimiz donmuştu. Ağzımızdan çıkan sıcak nefesimiz bıyıklarımızda donarak, buzlar oluşturuyordu. Bir taraftan da esen sert rüzgarlar bizleri yer yer yuvarlıyordu. Artık birçok arkadaşın elleri ve ayakları tutmuyordu. Saat sabaha doğru 02.00. Yamaçlarda yürürken kayıyorduk. Bazen silahlarımızın dipçiklerine dayanarak yürümeye çalışıyorduk. Bu arada esen sert rüzgardan dolayı ben kaydım, arkadaşlardan koptum. Daha sonra arkadaşlar geri dönüp beni buldular. Artık benim dizlerim tutmuyor. El parmaklarım tam dondu. Parmaklarımı dişlerimin arasına alıp çiğniyordum. Hiç acısını hissetmiyordum. Arkadaşlar çantamı aldılar. Komutan arkadaş silahının dipçiğiyle sırtıma vurarak, kan dolaşımının hızlanmasını sağlamaya çalışıyordu, yürümemde yardımcı oluyordu. Güneş doğmak üzereyken, kendimize kardan sığınak yapıyoruz. Arkadaşlar bana ayakkabımın nerede olduğunu soruyorlar. Ben ayağımda olduğunu söyledim. Onlar "yok" dediler. Ayağıma baktığımda gerçekten ayakkabımın düşmüş olduğunu gördüm. Bense bunu fark etmemiştim. Sol ayağımdaki ayakkabı düşmüştü. Sığınağı yaptık. Naylon ve battaniyemiz vardı. Kendimize sardık. Gündüz saat 10.00. 11 Mart 1992. Düşmanın Kobra helikopterleri izimizi bulmak için durmadan arazide alçak uçuşlar yapıyor. İzimizi bulamayınca gittiler. Öğleden sonra yola koyulduk, Karlıova köylerine yaklaşıyoruz. Gözlerimiz soğuktan ve karın üzerine güneşin vurup yansımasıyla yanmış, bulanık görmeye başlamıştık.

Çatışmanın 2. günü gece saat 11.00'de bir mezraya vardık. Biraz ısındıktan sonra arkadaşlar hazırlıklarını yaptılar. En ağır durumu olan bendim. Beni oraya bırakıp ayrıldılar. Ben sekiz gün burada kaldım. 16 Mart 1992 tarihinde bulunduğum mezraya 5 km mesafede bulunan bir mezrada Sefkan, Hacı, Ekrem arkadaşlar şehit düştüler. Bu arkadaşlarla aynı kamptaydık. Kampa saldırılmadan önce onlar yanımızdan ayrılmışlardı. Keşif için bu mezraya geliyorlar. Mezradan biri, akşam düşmana haber veriyor, sabah saat 05.00'te düşman helikopterleri mezrayı bombalıyor ve bu arkadaşlar da çatışarak şehit düşüyorlar. Ben bulunduğum mezradan bomba seslerini duyuyordum. Bir şeyler yapamamanın, arkadaşlarıma yardım edememenin acısını yaşıyordum.

Artık ellerim tutmuyor, şişmiş olan ayaklarım ayakkabıma sığmıyordu. Parmaklarım tutmadığı için yemek yiyemiyordum, ev sahibi bana yediriyordu. 8 gün burada kaldım ve buradan mecburen ayrıldım. Köye asker geldiğinden, ev sahibi kalmamı istemiyordu. Çevre köylere gitmek için hiç kimseyi tanımıyordum. Çok zor durumda olmama rağmen oradan ayrıldım. Ayakkabımı ayağımın altına bağladım. Gecenin geç saatlerinde çıktım, Varto köylerine doğru gitmeye başladım. 2 saatte alacağım yolu ancak 4 saatte alıyorum. Zaman zaman oturuyorum. Her yorulduğumda karın üstüne uzanarak yatıyorum. Bende silahım da var. Ama silahı kullanamıyorum, tetiği çekemiyorum.

Daha sonra bir köye vardım. Üç evin kapısını çaldım. Kimse beni içeri almadı. Dördüncü ev içeri aldı. Biraz ısındıktan sonra gideceğim yönü tarif ettiler. Beni bir hayvana bindirip götürmelerini istedim. Ev sahibi kabul etmedi. Bu halimle yalnız Varto'ya doğru gitmeye devam ettim. Karlı, buzlu yol bir türlü bitmiyordu. Sabah oldu. Dağda tek başıma kalmıştım. Çevremde ne bir köy, ne de bir insan vardı. Yabani bir hayvan saldırsa, ne karşı koyacak gücüm, ne de durumum vardı. Köylüler bu yolla hayvanlarıyla Karlıova'ya alışverişe gidiyorlardı. Ben yolun kenarına çekildim, biraz dinlendim. Bu arada alışverişe giden köylüleri gördüm, kendimi saklamaya çalışırken onlar da beni gördüler. Korkmuşlardı. Köye de, şehire de gitseler düşmana haber verebilirler düşüncesiyle onları yanıma çağırdım. Durumumu anlattım. Daha sonra ben yola devam edip, yükseklere çıkmaya karar verdim. Yolda giderken bu kez de 20'ye yakın köylü beni gördü. Onları topladım. Onlara durumumu anlattım. Sömürgeci güçlerin ülkemiz Kürdistan'da ne yapmak istediklerini anlattım. Hepsini Kur'an ve Allah üzerine yemin ettirdim. Bu yemini kimseye bir şey söylememeleri için ettirmiştim. Daha sonra yüksek bir tepeye çıktım ve mevzilendim. Karın altında akşama kadar kaldım, her tarafım ıslanmıştı. Güneş batmak üzereyken köye varmak için yola koyuldum. Bir taraftan küçük patika yolda düşe kalka yürüyor, suya giriyordum. Bir taraftan da kar yağıyordu. Kendimi çok zorluyordum. Yere düştüğümde ayağa kalkmada çok zorlanıyordum. Giderek köyün ışıklarını görmeye başladım. Ancak yürümeye halim kalmamıştı. Ayakkabılarımı ayağıma bağlamıştım ama ayakkabısız yürümek böyle yürümekten daha kolaydı. Artık vücudumda tümden donma tehlikesini hissediyordum. Bir ara düştüm, zor bela ayağa kalkabildim. Köye vardığımda bu kez de köpekler havlayıp saldırmaya çalışıyorlardı. Kendimi koruyacak durumda değildim. Bir evin kapısını çaldığımda bir kadın çıktı. Kadın, kocasının evde olmadığını, ama ısınabileceğimi, ihtiyaçlarımı (elbise, ekmek) alıp gitmem gerektiğini söyledi. Ancak ben kabul etmedim. Diğer bir evin kapısını çaldım. Çocuklarıyla beraber yine bir kadın çıktı. Ona "Bacı kapıyı aç, ben de Kürdüm, ben de APO'nun çocuklarındanım (bu yörede gerillalara böyle diyorlardı) soğuktan donacağım (ellerimi gösterdim), yolumu kaybettim" dedim. Kadın kocasının camide olduğunu, beni eve alamayacağını söyledi. Israr etmeme rağmen kapıyı açmadı. Bu arada ben evin önünde olduğum yere çöktüm, düştüm. Pencerelerden bana bakıyorlar, durumumu görmelerine rağmen yine de eve almadılar. Üçüncü eve gittim. Orada da kapıyı açmadılar. Erkeklerin camiden dönmelerini bekledim, geldiler. Beni görünce ürktüler. Ben Kürtçe "Ez hevalım, ne tırsın" dedim. Olar da sanki sorguya çeker gibi soru sormaya başladılar. Ben de "bana güvenmiyorsanız silahımı size vereyim, alın" dedim. Bunun üzerine beni içeri aldılar. Elbiselerimi kendim değiştiremediğimden ev sahibi yardım ediyordu. Ev sahibi daha önce arkadaşlarla dağda karşılaşmış. Bana artık tam güveniyorlardı. Her türlü yardımı yapacaklarını söylediler. Beni atla bildiği bir köye götürmesini istedim, beni götürdüler.

Artık bundan sonra yurtseverler ve tanıdığım milisler aracılığıyla Varto'ya gidiyorum. Yürüme direncimi kaybettiğimden kar kızağıyla (atlı) beni götürdüler. Bu yurtseverler beni bir köye bıraktılar ve gizliden köyden ayrıldılar. Ben de başkalarının onları tanımalarını istemiyordum. Gece saat 23.00'di. Birkaç evin kapısını çaldım. Ancak açan olmadı. Sabaha doğru olmasına rağmen ben hala dışardaydım. Son gittiğim eve eğer açmazlarsa kapıyı kıracağımı, ya da silahla ateş edeceğimi söyledim. Sabah olursa ne dağa gidebilirdim, ne de yürüyebilirdim. Düşman görebilirdi. Beni eve aldılar. Burada bir hafta kaldım. Aynı köyde arkadaşlar da varmış, beni arıyorlarmış. Arkadaşlarla buluştuk. Yerde hala kar vardı. Bundan sonra hep arkadaşlarla birlikte kaldım. Beni ya sırtlarında, ya battaniye içinde ya da arabayla taşıyorlardı. Ayaklarım ve ellerim kömür gibi simsiyah olmuştu. Tarih 5 Nisan 1992. Giderek ayak bileklerimden iltihap akmaya başlamıştı. Çürüme etlerde başlamıştı. Vücuttaki kan dolaşımının zayıf oluşu ve vitaminsizlik vücudumun tümünü ağrıların sarmasına yol açıyordu. Etler ve damarlar çürüyüp kopmaya, sadece kemikler kalmaya başladı. Düşman durumumuzu bildiğinden devamlı peşimizdeydi. Arkadaşlar da benimle kalıyorlar ancak orada ayrılıp 2-5 günde bir yanıma geliyorlardı. Ben yurtseverlerin gomlarında kalıyordum. Gündüzleri ev sahipleri bana yemek getiriyorlardı, gece yalnız kalıyordum. Hep sırt üstü yatabiliyordum, oturamıyordum. Geceleri fareler sağımda solumda tur atıyorlardı. Tek korkum bunların gece gelip kulaklarımı kemirmeleriydi. Ben adeta düşmanı beklercesine bunları bekliyordum. Gündüz de oğlaklarla, kuzularla, tavuklarla döğüşürdüm. Zaman zaman 1 metrelik duvarı aşıp, ayaklarıma basıyorlardı. Ne yürüyebilecek ayağım, ne de kendimi koruyacak elim vardı. Ancak sadece onlara kızabiliyordum. "Gidin pis hayvanlar" diyebiliyordum. Hayvan, hayvan olduğundan anlamazdı elbette, yaptığım anlamsızdı. Yanımızda ilaçlar da vardı; ağrı kesici, iğne, antibiyotik tablet ve merhem kullanıyordum ama fazla bir şey değişmiyordu. Düşman da peşimize düşmüştü. Bir arkadaşla bir evdeydik. Köyün etrafını asker sardı. Bu arada bende 2 bomba vardı. Arkadaşta da silah vardı. Ben bombanın birini düşmana, birini kendime ayırmıştım. Arkadaş da son kurşununa kadar çarpışıp, son kurşunu da kendine ayıracaktı. Ancak asker bulunduğumuz eve gelmedi. Yine bir gün arabayla yolculuk sırasında önümüzdeki köprüyü düşman tutmuştu. Son anda geri döndük, yoksa askerlerin ortasına düşecektik, Ertesi gün düşman bir operasyon başlatmıştı. Milisler beni dışarı çıkarıp, bir noktaya bırakacaklardı. Bir gün sonra arkadaşlar dağ yolundan gelip beni alacaklardı. Arkadaşlar yolda çatışmaya giriyorlar. Ancak 15 gün sonra gelip beni bulabildiler. Bir arabayla yolculuk sırasında arabamızı suya vurduk. Su oldukça akıntılıydı. Araba sürüklendi ve çalışmadı. Araba 2 saat uğraşılarak sudan çıkarıldı. Milisler beni ilişi noktasına götürmüşlerdi. Ev sahibi milisleri tanımadığından beni eve almadı, geri döndük. Varto-Bulanık arasında bir köyde dağda kaldım. Milisler bir iki köylüye de benimle ilgilenmeleri için konuşmuşlardı. Bu dağda mağaranın içinde yalnız kalıyordum. Köylüler sadece her gece geç saatlerde geliyorlardı. Burada 3 gün kaldıktan sonra beni sedyeyle başka bir köydeki mağaraya götürmüşlerdi. Burada yine tek başıma 6 gün kaldım. Kimse yanıma gelmiyordu. Yanımda sadece bir bidon su vardı. Bu su 4. gün bitmişti. Beş gündür de hiç ekmek yememiştim. Açlıktan, vitaminsizlikten ağrılarım artmış, gözlerim çukurlaşmış, kemiklerim rahatlıkla sayılabilmekteydi. Bu mağarada 5. gün iki tane on-onüç yaşlarında çocuk beni gördüler, korkmuşlardı. Onları yanıma çağırdım, korkmamalarını söyledim. Onların adlarını öğrendim. Kendimi ve arkadaşları anlattım. Sakinleştiler. Çocuklardan yemek ve su getirmelerini istedim. Gidip getirdiler, yemeği bana yedirdiler.

Haydar, Orta Eyalette faaliyet yürütürken soğuk kış koşullarında el ve ayakları donarak kesildi. Şu anda Almanya'nın Bochum kentinde kalıyor

Çevredeki köylüler tarafından yerim ve durumum biliniyordu. Bu arada kadınlar, genç kızlar ot toplamaya geldiklerinde beni görmüşlerdi. Gördüklerinde ağlıyorlardı. Ben de onlara "Ağlamayın, ağlayacak ne var ki" diyor ve mücadelemizi, Kürt halkının durumunu, düşmanın yapmak istediklerini anlatıyordum. Fakat onlar yine ağlıyorlardı. Dizlerine vurup "Kim bilir senin annen ne düşünüyor, çocukların, annen-baban var mı" diye soruyorlardı. Ben de çocuklarımın olmadığını, anne ve babamın olduğunu söyledim. Daha sonra iki tane yaşlı köylü geldiler. Ben onlara "Durumumu gördünüz, herkes duydu. Beni düşmana haber veren olabilir, bir an önce bir sedye getirip beni götürün" dedim. Ancak götürmediler. Birçok köylü durumumu bildiği için birbirlerinden korkuyorlardı. Aynı gün düşmanın helikopterleri habire uçuyorlardı. Ben köylülere "Gidin, akşam gelin" dedim. Akşam geldiler, sedyeyle beni köyün kuzeyine götürdüler, burada da eve almadılar. Üç gün boyunca dışarıda yağmurun altında kaldım. Soğuk iliklerime kadar işlemişti, ıslanma vücudumda dayanılmaz sızılar başlamıştı. Dayanamıyordum, öleceğimi zannediyordum. Yine götürmediler ama yanımda ateş yaktılar. İki yaşlı köylü dayanamayarak ısrarlarım karşısında ağladılar ama yine de götürmediler. Onbirinci gün olduğunda dağda yalnızdım. Yakın bir köyden iki milis arkadaş gece gelip beni aldılar. Bunlar da benim varlığımı sağdan soldan duymuşlardı, daha önce haberleri yoktu. Ertesi sabah benim kaldığım mağara askerler tarafından basılıyor. Bu milisler arkadaşları buldular ve arkadaşlarla görüştük. İki günlük yolu sedyede taşınarak aldık. Geceleri dağları, bu sedye üzerinden akıntılı suları geçiyoruz.

Taşıma sırasında bazen arkadaşlar düşüyor, diğer arkadaşlar da ardından yıkılıyordu. Oldukça da yorulmuşlardı, diğer yandan da bana moral veriyorlardı. "Bak daha ne istiyorsun, seni kral gibi sırtımızda taşıyoruz", kimi arkadaş da, "Bu krallık değil, bu PKK'deki yoldaşlığın gereğidir." Kimi arkadaş da benden türkü söylememi istiyordu.

Her iki ayağımın bilekleri ayrılmaya başlamıştı. Sedye dengesiz sallandığında müthiş acı yapıyor, sanki 10 kişi ayağıma asılmış da kopacakmış gibi acı duyuyordum. Öküz arabasıyla dağa doğru yol alıyoruz. Araba yolda çukurlara, taşlara denk gelmesi ile arabadaki sallantı beni olumsuz etkiliyordu. Sanki ciğerlerime ip bağlayıp asılırcasına derin acı hissediyordum.

Arkadaşlar bir yandan benim acılarımı paylaşıyorlar, bir yandan da bir an önce yurt dışına çıkabilmem için ilişki geliştiriyorlardı. Arkadaşlarla beraber dağda kalıyordum. Mayıs'ın ilk haftası baharı büyük bir özlemle beklerken, karlar altından fışkıran çiçekleri, canlanan Kürdistan'ı seyretmek insana doyulmaz haz veriyor. Bu arada bölge komutanı arkadaşla görüştük. Jiyan arkadaşın ayaklarının kesildiğini; Doğan, Nuri, Renas ve bir de komutan arkadaşın sadece ayaklarının yandığını anlattı. Yine de bu arkadaşların, topal da olsa yürümeye çalıştıklarını anlatıyordu.

Havalar sıcak olmaya başlamış, sağ ayağım kurtlanmaya başlamıştı. Kesilmesi gerekiyordu. Arkadaşlar bıçağı ateşte ısıttılar, oksijen suyuyla yıkadılar ve sağ ayağımı bilekten ilkel bir tıp yöntemiyle kestiler. Sol ayağımı da kesecceklerdi. Et ve kemiklerde tam çürüme olmadığından ağrısı çoktu. Delil arkadaş bana durmadan takılıyor, "Bak birini kestik, sen artık hafif olursun, diğerini de kestik mi tam hafif olursun. Yemek de vermedik mi seni sedyede rahat taşırız." Delil'in bu esprisi hepimizi güldürmüştü.

Bir ayağımı Varto'da, diğerini Bulanık'ta kestiler. Arkadaşlarda narkoz ve serum vardı. Kan tahlili yapılmadan tehlikeli olacağından, diğer ayağı doktor aletleriyle kestik. Bunda oldukça zorlandım. Oldukça kilo kaybettim. 40 kg geliyordum. Detaylı ve iyi bir ameliyat olması için tam teşekküllü bir hastaneye yatmam gerektiği gelen doktorlarca belirtildi. Kan kaybından ölebilme olasılığı olduğu belirtilmişti. Böylece 81 gün sonra hastaneye yattım.

Yukarıda anlattığım, yaşadığım olaylar sadece benim yaşadığım değil, yoldaşlarımızın ve Kürdistan halkının direnişinden, savaşımında, özgürlük ve bağımsızlığa gidişte yaşanmış, yaşanan ve yaşanacak olan gerçeklerdir.

■ ■ ■

TC'nin 8 Mart Dünya Kadınlar Günü politikası

Ölüm, cinsel taciz, tutuklama, göç...

1992 8 Mart 1992'den 1993'ün 8 Mart'ına kadar katledilen Kürt kadınları

Emine Turan: 6 Ocak 1992, Nusaybin'de kontra elemanları tarafından katledildi.

Bedriye Gümüş: 14 Şubat '92, Mardin'e bağlı Kurdise köyünde dört köylü ile birlikte askerler tarafından kurşuna dizilmek suretiyle katledildi.

Zeynep Uysal (40), Hatice (5), Nebahat Karakuş (17), Hediye Sağıç (65), Fakiye Yılmaz, Nahiye Yılmaz, Belkıs Yumak (18), Birsen Özcan (19), Safiye Kalay, Hezar Özen, Zeynep Ören ve Birsen Kaya, 21 Mart '92'de Şırnak Newroz gösterileri sırasında Türk ordu güçlerinin halkı bombalaması ve taraması sonucu hayatlarını kaybettiler.

Semire Acar, Aliye Er (45), Hediye Ayten, Ayten Balçın, Fatma Kaçmaz (14), 21 Mart'92, Nusaybin Newroz gösterileri sırasında Türk ordu güçleri tarafından katledildiler.

Şefika Yiğittekin, 25 Mart '92. Siirt Şemse köyü, askerler tarafından kurşunlanarak katledildi.

Hanım Tunç (12). 4 Mayıs '92, Uludere Mijin (Akdamar) köyü, helikopterden açılan ateş sonucu hayatını kaybetti.

Dudu Şahin, 2 Haziran '92. Ağrı'da gözaltın alındı, bir daha izine rastlanmadı.

Naciye Özen, Nurcan Öztabak, 28 Temmuz '92, Hakkari'de askerler tarafından katledildi.

Ayten Öztürk (32), 27 Temmuz '92 tarihinde Dersim (Tunceli)'in Mazgirt ilçesi kepektaşı (Paxnik) köyünden kontra elemanı üç kişi tarafından kaçırıldı. Cesedi, 10 Ağustos '92 tarihinde Elazığ Asri Mezarlığı'nda gözleri çıkarılmış, saç ve kulakları kesilmiş olarak bulundu.

Meyre Ayçiçek (19), Diyarbakır Lice ilçesi Komando Tugayı'ndan atılan top mermilerinin Bayre köyüne isabet etmesi sonucu parçalanarak can verdi.

Bendi Özdemir (45), Cizre, Cudi dağı eteklerindeki Çağlayan (Şaxe) ve Hisar (Hebler) köylerinin, Türk savaş uçakları tarafından bombalanması sonucu hayatını kaybetti. Önce savaş uçakları bu iki köyü bombaladılar, sonra askeri birlikler köylere dalarak, evleri ateşe verdiler. Göçük altında kalan Bendi Özdemir, dumandan boğularak can verdi. (15 Eylül '92, Özgür Gündem)

Hatun Korkmaz (65), 19 Eylül '92, Silvan ilçe merkezinde kontralar tarafından yaralandı.

Devrim Berktay, 16 Şubat '93, Mardin ili Derik ilçesine bağlı Dumarlı (Xırar) köyünü akşam sattlerinde basan özel tim ve köy korucuları, 7 köylüyü kurşuna dizdiler. Köyden Derik'e götürülen Devrim Berktay ise emniyet binasının balkonundan atılarak komaya sokuldu.

Bişenk Anık, 21-28 Mart '92, Şırnak'ta 21 Mart '92 tarihinde gözaltına alınan 16 yaşındaki genç Kürt kızı katledilmeden önce, cinsel tacize ve tecavüze uğradı.

Menice Kırtay, 19 Haziran '92 tarihinde, Silvan ilçe merkezinde bulunduğu eve özel tim ve polis baskın yaptı. Evde bulunan silahsız insanlardan birçoğu öldü ve yaralandı. Hamile ve iki çocuk annesi Menice Kırtay, o halde Silvan Emniyet binasında işkenceye alındı. Kırtay'ın rahmine jop ve silah namlusu sokularak, doğmamış çocuğu öldürüldü.

PKK'li olduğu savıyla gözaltına alınan Y.Ö. isimli 15 yaşındaki Kürt kızına, Diyarbakır İl Jandarma komutanı İsmet Yediyıldız'ın isteğiyle Diyarbakır Doğum Hastanesinde bekaret kontrolü yaptırıldı. (20 Haziran '92, Özgür Gündem)

Heyal Gül, Batman'da tutuklandı. Mahkemede yaptığı açıklamada, emniyetteki sorgusunda tecavüze uğradığını ve rahmine jop sokulduğunu açıkladı. Duruşmayı izleyen Özgür Gündem muhabiri olan Burhan Karadeniz'in notlarına görevli astsubay tarafından el konuldu.

Gülay Tan isimli Kürt kadını hamile olduğu halde Adana Emniyet Müdürlüğü'nde, elektrik verilerek işkence yapıldı. Tan'ın karnına basılarak, doğmamış çocuğu düşürülmek istendi.

Halise Sincar, 12 Eylül '92 tarihinde İzmir'de gözaltına alındı. Polisler sorguda Sincar'ı "gözaltına alındığını kimseye söylemeyeceksin, yoksa seni de, çocuklarını da öldürürüz" şeklinde tehdit ettiler. Bu şekilde psikolojik işkence yaptılar.

S. Akdağ isimli 16 yaşındaki Batmanlı Kürt kızı 12 Eylül '92 tarihinde, İzmir'de bir akrabasının evinde gözaltına alındı. Sorgusunda Akdağ'a RTL televizyon kanalının seks filmleri eşliğinde işkence yapıldı ve tecavüz tehditinde bulunularak, ifade zorla imzalatıldı. 10 günlük sorgudan sonra Akdağ, İzmir DGM tarafından serbest bırakıldı. Akdağ'a, tecavüz tehdityle imzalatılan ifadesine dayanılarak; "PKK militanı ve birçok olayın faili" olarak televizyon ve gazetelerde teşhir edildi.

Şırnak'ta çatışmada yaşamlarını yitiren iki bayan gerillanın çıplak bedenleri "İnter Star" isimli televizyon kanalının haber programında teşhir edildi. İnsan hakları kuruluşları, olayı; "ölü rontgenciliği, ölüye saygısızlık" ve "ahlaksızlık" olarak değerlendirdi. (16 Ekim '92, Özgür Gündem)

Mardin ili Savur ilçesi Bağkaya (Bakustan) köyünü özel tim ve köy korucuları; Z.A. (16), N.F. (17), Nazmiye Ermiş (20), ile K.E. (15) isimli genç kız ve kadınlara tecavüz ettiler. (19 Kasım '92, Özgür Gündem)

Birgün Yeken (23), 27 Ekim'92, yolcu olarak bindiği aracın Diyarbakır Hezro ilçesi Çiftlibahçe köyü yakınlarında, Zoxbirin köyü korucuları tarafından taranması sonucu hayatını kaybetti.

Melek Bora (10), 6 Aralık '92, Mardin ili Dargeçit (Kerboran) ilçesinde askerlerin rastgele sağa sola ateş etmeleri sırasından isabet eden kurşunlarla yaşamını yitirdi.

Hazal (35), Dilek Demir, Fatma Can (17), 17 Aralık '92, Diyarbakır ili Derecik köyünde askerler tarafından kurşuna dizilerek katledildiler.

Hatun Kara, Uludere Hilal bucağı Çemereş mezrasında korucular tarafından kurşuna dizildi. (Aralık '92, Özgür Gündem)

Bahriye Çeviren (18), 16 Şubat '93, Mardin-Derik Dumanlı (Xırar) köyünü basan özel tim, asker ve korucular tarafından köy dışına çıkarılarak kurşuna dizilmek suretiyle katledildi. Aynı olayda Bahriye Çeviren'in babası Seydo (50) ile oğulları Ahmet, Yusuf ve Mehmet, Necat Arızı ile köyde misafir bulunan bir diğer köylü de kurşuna dizilerek katledildiler.

8 Mart Dünya Kadınlar Günü kutlu olsun

Kürdistanlı kadınlar görev başına!

Kürdistan devriminin öngününde bir 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nü daha karşılıyoruz. Yurtsever Kürdistan kadını için 8 Mart direniş içinde özgürleşme ve özgürleştikçe de güzelleşme anlamına geliyor. Bundan dolayı Kürdistan kadını yılın belli günlerini değil, hergününü mücadele içinde geçiriyor.

Özgürlüğünü gerçekleştireceği güçlü bir atılımla elde edecek kadar yakın kılan Kürdistan halkı, bunun verdiği kararlılık, cesaret ve öz örgütlenmesiyle zalim, barbar, kana doymayan düşmanın üzerine yürüyor. Halkımızın yaşlısı, genci, kadını ve çocuğuyla yürüttüğü bu savaş, herşeyden önce gerçek Kürt insanını da gün yüzüne çıkararak onurlu, gururlu, herkesin saygıyla önünde eğileceği bir konuma ulaştırıyor. Toplumumuzda sönürgecilik ve gericilik tarafından en çok düşürülen, en çok sömürülen, binbir türlü köleci bağlarla etrafı örümcek ağı gibi örülen Kürt kadını da bu savaşta gerçek kimliğini bulma mücadelesini veriyor.

1993 yılı halkımız açısından olduğu gibi özelde de Kürdistan kadını açısından da kaderini belirleme yılı oluyor. Kürdistan kadınının yaşamını çilelerle doldurmaya son vermenin zamanı gelmiştir. Gerilla öncülüğünde yürütülen savaşta Kürt kadını kölelikten kurtulmak için her türlü bilinç, araç ve faaliyetlilikle donatılmıştır. Özgürleşmek isteyen her Kürt kadını vereceği bir kararla bunlara rahatlıkla kavuşabilir. Bu savaşta yer almak için mutlaka silah alıp dağlara çıkmak gerekmiyor. Bulunduğumuz her alanda bağımsızlık mücadelesi için bir şeyler yapmak mümkündür. 8 Mart gibi dünya kadınlar gününe bir anlam kazandırmak ve özgürlük mücadelesi içinde şehit düşen kadınların anılarına bağlı kalmak istiyorsak kendisini yurtsever gören her Kürt kadını özgürlük kavgasına gücü oranında omuz vermelidir.

Artık günümüzde neye karşı, nasıl, hangi güçle savaşacağız diye bir sorun da yoktur. Çünkü bunların hepsi en ince ayrıntılarına kadar gösterilmektedir. Eğer yurtsever Kürdistan kadını 1993 yılı bahar ve Newroz atılımında gerçek savaşçı rolünü oynarsa devrime büyük bir hamle yaptırmada güç ve destek vermiş olacaktır. Dünyanın her yerinde geliştirilecek ataklarla halkımız sömürgeciliğe tarihinde hiç tanık olmadığı bir ders verecektir. Bu da ancak Kürdistan kadınının özgür hareket etmesiyle gerçekleşebilir.

Özellikle de Newroz atılımında Avrupa sahasında yurtsever Kürdistan kadınının, çocuğunun, gencinin oynayacağı rolle halkımızın sesi dünya kamuoyuna duyurulabilir. Brüksel açlık grevinde Kürt kadınının dünya kamuoyu üzerinde bıraktığı iz oldukça etkileyici ve kapsamlı olmuştur. Çünkü düşmanın üzerinde en çok oynadığı, en çok mücadeleyi engelleyici etken olarak kullandığı kadın, bütün bunlardan intikam alırcasına ölümüne direniş sergilemiş, açlığa yatmış, silah alıp gerilla mücadelesine katılmış, diplomasi kavgasında yerini almış ve düşmana iyi bir cevap vermiştir. Kürdistan kadını geldiği aşamada takılıp kalamaz. Özgürlüğünün öngününde bulunurken, bir saatini bile boşa geçiremez. Türk sömürgeciliği topyekün kirli savaşında Kürt kadınına alabildiğine saldırmaktadır. Pervasız düşman karşısında direnmekten başka yol kalmamıştır. Kürdistan'da veya dünyanın herhangi bir yerinde yurtsever Kürt kadını için, özgürlüğünü elde etmede kesin karar kılmış Kürt kadını için mücadele etmek tek doğru yaşam biçimidir.

Baharla birlikte topyekün savaşı durdurmak, onurlu yaşamı yakalamak için yediden yetmişe herkes kendisini ayaklandırmalıdır. Ulusal, sınıfsal ve cinsel sömürüye karşı Kürt kadınının verdiği mücadele dünyada eşine ender rastlanan bir düzeydedir. Şehitleriyle, savaşmadaki kararlılığı ve cesaretiyle dünya sosyalist kadın hareketine de öncülük etmektedir.

Kürdistanlı yurtsever kadınlar devrimimizin çıkarı için Avrupa'da da fırtınalar koparabilirler. Yürüyüşler, boykotlar, ziyaretler geliştirtirebilir, ilişkiler yaratabilirler. Avrupa'nın miting alanlarını rengarenk bayraklarla donatarak dünyanın dikkatlerini topyekün kirli savaşın üstüne çekebilirler. Çocuklarına verecekleri ulusal bilinçle onları da devrimin neferleri olarak yetiştirebilirler. 1993 yılı böyle bir hareketlilikle karşılanmazsa düşmanı durdurmak, topraklarımızdan kovmak mümkün olmayacaktır.

8 Mart Dünya Kadınlar gününe, devrim şehitlerimize, Parti Önderliği'mize sahip çıkmak, halkımızın sesi ve yedek gücü olmak da ancak bu şekilde olur.

Bunun için bütün yurtsever Kürt kadınları görev başına!

Topyekün kirli savaşa karşı topyekün halk direnişine katılalım ve özgür, birleşik, bağımsız Kürdistan'ı yaratalım!

En sol, en radikal, anti-emperyalist, devrimci Türk milliyetçiliği:

Devrimci-Sol

-II-

◆ KÜRDİSTAN 27 Şubat 1993

Kürdistan Ulusal Meclisi "bin yıllık özlem"e cevap olacak mı?

Uzun bir süredir, yurtsever hareketin gündeme sokmaya çalıştığı "Kürdistan Ulusal Meclisi" (KUM), Avrupa'da yapılan seçimlerle bugün kendisini başlangıçtan farklı tanımlar bir duruma gelmiştir.

Yurtsever hareket, KUM'u neredeyse iki yıla yakın bir süredir telaffuz etmektedir.

Kuşkusuz, mücadele içinde yeni örgütlenmeler, organlar her zaman olacaktır, olmalıdır da. Önemli olan bunun yerinde ve zamanında yapılması ve mücadeleyi zenginleştiren, önünü açan, savaşı çeşitli cephelere yayacak adımlar olmasıdır.

Enternasyonalizm mi, sömürgecilik mi?

Dev-Sol sık sık "Türkiye Devrimi" (?) adına, Kürt "Yurtsever hareketi" (PKK, bn.) ve Kürt halkının kurtuluşunun ancak Türkiye proletaryasının öncülüğünde gerçekleşeceğini yazmaktadır.

Aynı Dev-Sol, "Türk milliyetçisi" (Dev-Sol) ile Türkiye proletaryasının kurtuluşunun Kürt emekçilerinin önderliğinde gelişen mücadele olduğunu yazmıyor. Neden?

Dev-Sol, kemalizmin temellerini attığı TC sınırları ve "meşru" burjuva Türkiye'de hareket etmeyi temel ediniyor. Neden dünyada en ileri devrimci mevzilerden biri olan Kürdistan'ı kendisine ülke seçmiyor?

TC burjuvazisinin palazlandığı Türkiye mi, Kürdistanlı devrimcilerin, emekçilerin bayraklarını dalgalandırdıkları Kürdistan mı Dev-Sol'un ülkesidir? Halihazırda bu iki seçenek bulunmaktadır. Üçüncü bir seçenek ise Türkiye devriminin Kürdistan'da değil, Türkiye'de örgütlenmesidir. Bu ise Dev-Sol'un işine gelmiyor. Dev-Sol hangi devrimci mantıkla hareket ederek, FKÖ'yü değil, Yunan KP'sini değil, başka bir ülkenin gerilla hareketini değil de PKK'yi Türkiye devrimine davet ediyor? Dev-Sol'un "Kürdistan'da yaşıyor olması"ndan (Müc. 92, 16/11) bahsedilmektedir. Dev-Sol neden Yunanistan'da örgütlenmiyor da, Kürdistan'da örgütleniyor? Cevabı belki de basittir; Kemalistler Yunanistan'ı Türkiye'ye sömürge edinselerdi, Dev-Sol orada da örgütlenecekti.

Dev-Sol'un Kürdistan'da örgütlenmesiyle SHP'nin Kürdistan'da örgütlenmesi arasında statü açısından hiçbir fark yoktur. İkisi de 1919'larda başlayarak Kürdistan'ı işgal eden TC ordusunun sınırlarını temel alıyorlar. Bir fark var. SHP Kürdistan'da katliamcıdır. Dev-Sol ise Türkiye proletaryasını örgütleyemeyen, Türkiye'de radikal eylemler yapan, ancak kitleler tarafından taşınmayan bu eylemlerinin tahvilleriyle Kürt halkına hoş görünmek isteyen, hatta giderek onu asıl mücadelesinden alıkoyup, "örgütlemek" isteyen bir örgütsel yapıdır.

Dev-Sol girdiği Kürdistan'da enternasyonalizmin en temel gereklerini yerine getirerek, PKK önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelesine katılmak durumundadır. Ne zaman Türk halkının evlatlarına sömürgeci ordularla Kürdistan seferlerine gitmelerini engelleyecek bilinç verilirse; Türk ordusunda silahını, Kürt halkını katletme emrini veren komutanlara yönelten onbinlerce "asker", "Mehmetçik" olmaktan vazgeçilirse, o zaman Türk ve Kürt halklarının en çok özlem duydukları "kardeşlik", hayali olmaktan çıkıp, dünyevileşir.

Manifesto, her ülkenin komünistlerinin kendi ülkelerinde proletaryayı örgütlemelerini birinci görev olarak addetmektedir. Dev-Sol, Kürdistanlı komünistlerin kendi ülkelerinde örgütlenmelerini reddetmektedir. Kurtuluşu, sömürgecilerin temel aldıkları Türkiye "resmi ülke"sinin "devrim"inde görmektedir. Dev-Sol, Türkiye'de proletaryayı örgütleyemediği gibi, Kürdistan'da da emekçilerin Kürdistan ülkesi adına bir önderlik etrafında örgütlenmesini yalnış bulduğunu vaz ederek, bu örgütlenmenin ertelenmesini istemektedir. Bu ise Dev-Sol'u ulusal kurtuluşa karşı bir pozisyona düşürmektedir. Bu, ulusal kurtuluşun tasfiyesini önermektir.

Birlikte örgütlenmek, komünist öncülerin dünya çapında (özelde Ortadoğu'da) örgütlenmeleridir. Bunun ilk basamağı ise, her partinin kendi ülkesinde bir sınıf örgütlemesidir. Yani, ayrı ülkelerin örgütlemelerini dünya örgütünde birleştirmek, birlikte örgütlenmek için ilk şart, ülkelerin işçilerinin burjuvalarından bağımsız örgütlülükleridir.

PKK bağımsız, Kürt egemenleriyle hiçbir ilişkisi olmayan profesyonel, devrimci bir örgüttür. Bu da, onu Ortadoğu'da gerçekleşecek enternasyonal örgütlenmenin güçlü bir üyesi kılmaktadır. Böyle bir örgütlenme için çağrı PKK tarafından yapılmıştır.

Dev-Sol'un enternasyonal alanda PKK ile birleşme çağrısı yoktur. Bunun alt yapısını oluşturmamıştır. Yaptığı tek "çağrı" mevcut devrimin önderi bir partinin kendisini feshedip, sömürgeci TC'nin sınırlarına sığınmasıdır.

Nerede, hangi devrim

Türkiye sosyal ve siyasal tarihi gerçek yanlarıyla hala yazılmamıştır. Türkiye'de yazılan tarih ideolojiktir. Kürdistan ile ilgili tartışmalar, TC'nin ideolojik etkisi alanında yapılmaktadır. Bu Türk solu açısından böyledir. TC'nin tarih gerçekliği incelendiğinde, cumhuriyetin, halkların revan-kanı üzerinde yükseldiği görülecektir. Bu anlamda TC'nin üzerinde yükseldiği toprakları hangi gayeyle olursa olsun temsil etmek; Türkiye'den bahsederken Kürdistan'ı buna dahil etmek, sömürgeci mantığın ürünüdür. Türkiye bir ülkedir, onun devrimi Kürdistan devrimi olmadığı gibi, Kürdistan devrimi de Türkiye devrimi değildir.

1970'li yılların ilk yarısına kadar Kürt halkı kendi gerçekliğine ve ulusal kurtuluşuna karşı örgütlendirilmiş, bilinçsiz bir halktır. '80'li yıllara kadar tüm yolları tıkalıdır. '80'li yılların ikinci yarısından sonra, Kürt halkı kendi gerçekliği ile birlikte düşmanını da net olarak tespit etmiştir.

Kürdistan devriminin yollarından biri hala tıkalıdır. Dev-Sol'un önderliğini yaptığını savunduğu Türkiye proletaryası, hala sınıf bilincine ulaşmamıştır. Bu ise, Kürdistan devriminin, aynı zamanda Ortadoğu devriminin önemli damarlarından birinin tıkanıklığı demektir. Böylece önemli sorunlardan biri olarak, Türk komünistlerinin önünde Türkiye proletaryasının örgütlendirilmesi durmaktadır. Türkiye'de "devrimci", Kürdistan'da "sömürgeci" olan bir "sol" Türkiye devrimini örgütlemek bir yana, kendisini bile örgütleme kabiliyetinden yoksundur. Kürdistan'da tek bir Türk emekçisi Kürt halkının saldırısına uğramazken, Türk metropollerinde Kürt emekçileri ırkçı saldırılara uğramaktadırlar. O halde, halkını örgütleyen, enternasyonalist görevlerini yerine getiren önderlikler neredeydir?

Ayrıca Türkiye devrimi ve Kürdistan devrimi ayrı şeylerdir. Türkiye'de ele geçirilip yıkılması gereken bir burjuva devleti vardır. Kürdistan'da ise 600.000 kişilik bir ordunun topraklardan sökülüp kovulması ve yeni bir devletin kurulması söz konusudur. Türkiye'de sınıf mücadelesi devrimin ilk gündemidir. Tam bir karmaşa içerisinde olan Dev-Sol, Türk bayrağının yakılmasını yanlış olarak değerlendirmektedir. (Müc. 92, 20/10) Türk bayrağı Kürdistan'da sömürgeciliği ve Türk ırkçılığını temsil etmektedir. Türkiye'de ise Türk burjuvazisini iki devrimin de düşmanı bir bayraktır. Dev-Sol sömürgeci bir "değer"i savunarak, Kürt halkının mücadelesinin karşıtını koruma durumuna düşmektedir. Kürt halkı Koçgiri, Şeyh Seid, Dersim'de Topal Osman'ların Türk bayrağını göndere çekerek Kürt halkını katlettiği günleri hala unutmadı.

Kürdistan ulusal kurtuluşu kayıtsız şartsız desteklenmelidir. Bunu yapmayan bir Türk, sosyalist olamaz. "Şimdi her yerde aşırı bir şekilde proleter partiler tarafından eski, iptidai gelişime, milli egoizm ve ikiyüzlü özel egoist kozmopolit ticaret özgürlüğüne karşı icra edilen ulusların kardeşliği, sosyalizmin gerçekliği üzerine yapılan tüm Alman teorilerinden daha değerlidir." (Engels, MEW 2/611) Bunlar Engels'in 1792'de Fransız Cumhuriyeti kutlamalarında yazdıkları. TC sömürgeciliğine karşı Kürdistan'ın Ulusal Meclis'e gitmesi, mutlaka enternasyonalist yankılar almalıdır. Bunun ilk pratiği de Türkiye'den gelmelidir. Dev-Sol'un "sosyalist teorilerinden" daha değerli olan bu pratiktir: Devrimci Kürdistan'la dayanışma!

Sömürge Kürdistan

Türk solu 70'li yıllarda "Sömürge Kürdistan" tezini kabul etmedi. Kürdistan'ı kabul etmedi. 1980'li yıllardan sonra, Dev-Sol tarafından Türkiye'nin de emperyalizmin "yeni-sömürge"si olduğu (Müc. 92, 40/3) keşfedildi.

TC sadece Kuzey Kürdistan'ı değil, Güney'i de sömürgeleştirme savaşları başlattı. Dev-Sol katı bir şekilde hala Kürdistan'ı sömürge olarak kabul etmemekte direnmektedir. Türkiye, Türki devletlerde hegomonya kurmak için "emperyalist" emeller peşindedir. Dev-Sol ise, geçmiş "teori"leri tekerrür etmektedir. Kürdistan'ın her parçasında gelişmelerin ayrı olduğu, Kürt halkının her parçada hedeflerinin ayrı olduğu savunuldu. Yaşam, Kürt halkının pratikte gerçekleştirdiği gibi, Kuzey, Güney ve Güney-Batı Kürdistan'da bir bayrak altında özgürlüğe gitmek istediğini karşımıza koydu. Türk solu hala daha "sıhhatli" bahaneler bulmakla iştigal etmektedir.

Kürdistan'da ulusal kurtuluş, gerillalar denetiminde alanlar oluşturdu, ulusal meclis seçildi, savaş hükümeti kurulacak, Türk solu hala Osmanlının "Ordu-sivil" şuurunu ve hükümranlık ruhunu üstünden atmamış durumdadır. Kürdistan devrimci, bağımsız, demokratik bir düzen kurarak birleşecek, Türk solu hala görevlerini tehir etmekte yeminli, kıskançlıkla Kürdistan'ı kovalamaktadır. Eski teoriler sararmıştır. Kürdistan'ın devrimci yaşamı, pratiği yeşillikleriyle dünyaya umutlar saçmaktadır. Ancak sorulması gereken en önemli soru, durumun Türkiye'de böyle mi kalacağıdır? Şimdi yeni umutlara ve açılımlara bakarak cevaplar bulmaya çalışacağız.

Çözüm!

TC'nin katliamcı, ırkçı ve milliyetçi tarihini sorgulayacak devrimci bir hareket her geçen gün Türk komünistlerinin çalışmalarıyla yükseliyor. Umut bellidir. Türkiye, tarihte ilk kez enternasoynalist bir öncülüğe kavuşacak. Kürdistan ulusal kurtuluşunun zafere gitmesi için de önemli bir umut kaynağı olacak bu hareket kendisini şöyle formüle etmektedir: "Türkiye devrimi, emperyalizmin bölgedeki en önemli dayanağını ortadan kaldırarak Türkiye halkını özgürleştirdiği gibi, Kürdistan devriminin zaferinin önemli bir güvencesi olacak ve bölgede gericiliğin kaynağını da kurutacak, özgürlük halkalarının zincirleme yaratılmasını sağlayacaktır. Türkiye devrimi, emperyalizme ve şovenizme karşı gelişen bir devrim olarak, şoven Türk milliyetçiliğini tasfiyeye uğrattığı oranda, bölgede dar milliyetçi yaklaşım ve çatışmaların önemli bir kaynağını da kurutmuş olacaktır. Emperyalizmin bölgemizde çizdiği suni sınırlar yerine halkların yurt edindikleri topraklar üzerinde özgür iradelerine dayanan yeni bir siyasal haritanın çizilmesini sağlayacak ve bu binbir çelişki ile bölünmüş Ortadoğu zemininde proletarya enternasyonalizmine ve sosyalizmin inşasına gidişi bir gerçek haline getirecektir. Öyle görülmektedir ki, sosyalizm bayrağı bölgemizde Kürdistan ve Türkiye devrimleri tarafından taşınacaktır. Bu temelde gelişen Türkiye devrimi emperyalizmin cehennem haline çevirdiği bölgemizi bir halklar cenneti haline getirecek ve dünya insanlığına Türklerin ilk yapıcı katkısı olacaktır...

Kürdistan halkının kendi geleceğini belirlemesi için:

1- Kürdistan halkının kayıtsız şartsız ayrılma hakkının savunulması.

- Kürdistan işçi sınıfı hareketiyle yakın dostluk ve işbirliği içinde olunması. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ile emperyalizme, sömürgeci faşist devlete ve bölge gericiliğine karşı ortak mücadele yürütülmesi..."

Biliyoruz ve biliniyor; egemen ulusun "sol"unun Türk şovenizminden kurtulup aktardığımız programı kabulleri yeni ve zor bir doğumdur. Yukarıdaki programı oluşturanların ise Türk komünistleri olduğu düşünülürse, büyük bir mesafenin katedildiği görülecektir. Ancak yapılacaklar çok. Özellikle devamla incelendiğinde; Dev-Sol'un katı Türkçü siyasetine bakıldığında; bu hareketin de "en radikal" olduğu iddiası gözler önüne getirildiğinde, vahim bir tablo belirginleşmektedir.

Yeni milliyetçilik?

Tüm "devrimci" ve "sol" iddialarında, "Marksist-Leninist" çözümlere rağmen Dev-Sol, TC sömürgeciliğini diğer bir ton ve pratikte canlandırmaktadır. Bunu tartışmadan, açıkça ve dolaysız olarak; Kürdistan ülkesini ve onun devrimini, ulusal kurtuluş mücadelesini, Kürdistan kimliğini, ona bağlı olarak bu ülkede yükselen halk mücadelesinin önerdiği çözümü reddeden her gücün, TC'nin uzaklarında bile seyretse, sömürgeci TC'nin milliyetçi pratiğini uyguladığını belirtelim. Bunu en iyi yapanlardan biri de, önermeleriyle Dev-Sol'dur.

MÜCADELE, 15 Mart 1992: "Yurtsever hareketlerin (PKK bn.) önünde iki yol vardır: Ya reformlara yenilecektir, ya da Türkiye devrimi hedeflenecektir." Kürt halkının devrimci önderliğini "yurtsever hareket" olarak nitelemek Türk "Marksistlerinin" adına işlenmiş bir suçtur. Türk "Marksist-Leninistleri" ile TC burjuvazisi arasında bulunması gereken uzlaşmazlık Dev-Sol adına rafa kaldırılmaktadır. Bilindiği gibi TC, "Misak-ı Milli"de kalmak isteyen her Kürt "hareketi"ne yeşil ışık yakmak istemektedir. İş işten geçmiş

bile olsa buna talip olmak isteyen, ancak Kürt halkı tarafından kabul edilmeyen "gruplar" var veya yeniden türemeye başladılar. Dev-Sol ise, "ya reform, ya Türkiye devrimi" diyerek kendisini sömürgeci TC'nin etki alanından çıkarmak niyetinde değildir. Devamla: "Bugün Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, Marksist-Leninistlerin çözümündedir, **yani Türkiye devrimindedir, sosyalizmdedir.** (abç)" (Müc. 16, 92) görüşünde, açıkça görüldüğü gibi, "Türkiye devrimi" ile "Marksist-Leninistler" ve "sosyalizm" eşit görülmektedir. Kürdistan devrimi de, önderleri kim olursa olsun "milliyetçidir". Bu düşünce ise dolaysız olarak, damarlarında "asil Türk kanı olan"lar dışındakilerin, hele hele Kürtlerin Marksist-Leninist olmayacaklarını iddia etmektedir.

70 yıllık miras

Dev-Sol'un "Marksist-Leninistlerin çözümü... yani Türkiye devrimi" belirlemesi kendisinde Türkçü bir damarın var olduğunu doğrulamaktadır. Sadece Türk devriminin önderliklerini "Marksist-Leninistler" olarak belirleme hakkını Dev-Sol TC burjuvazisinin hakimiyetinden almaktadır. Dev-Sol'un bu iddiası ise, "egemen ulusun burjuvazisinin hükümranlık sahasında, önder olacak olan sosyalistler hakim ulusun sosyalistleridirler" anlamına gelmektedir. 70 yılı aşkın TC sömürgeciliğinin pratiği ortadadır. Türk "Sol"unun "Marksist-Leninist" olduğunu iddia eden kanadından biri olan Dev-Sol'un iddiaları da ortadadır. TC, bağnaz, ırkçı-milliyetçi bir siyaseti icra etmektedir. Dev-Sol, yukarıdaki açıklamalarıyla her ne kadar "ilerici" ve "devrimci terimler" kullanıyorsa da, kulağa gelen ses, "sosyalist" bir orkestranın milliyetçi ve sömürgeci geleneği yumuşak bir tonda çalgı aletlerine tercüme ederek çıkardığı derbeder olmuş "sol" sedadır.

Dev-Sol teoride, lirik sol terminolojiyi kullanmaktadır. Her şeyi Türkiye adına başlatması ise dramatiktir. Çok yüzeysel olarak bile bakıldığında; giderek "yeni" gerekçelerle Kürt sorunu karşısında Türkçü olmadığını ispatlamak isteyen Dev-Sol bir oportünizmden sıyrılarak, bir diğerinin daha da derinlerine saplamaktadır. Bu Türk misanseni, Dev-Sol'u "Jön Türk" geleneğinin modern bir temsilcisi durumuna getiriyor. Tek fark var: Dev-Sol, Fransız devriminin değil, "Marksizm-Leninizm" sloganlarına sarılmaktadır.

TC, "herkes insandır, hepimiz kardeşiz, Türk ne Kürt ne? Hepimizin ülkesi Türkiyedir" derken, Dev-Sol, "Kürt, Laz, Türk, Arap, Çerkez, her milliyeten Türkiye halkları" (Müc. 16, 92)'ndan bahsetmektedir. Dev-Sol'un, "Kürt, Laz, Türk, Arap, Çerkez, her milliyeten Kürdistan halkları"nı tekellümü imkansız olmaktadır.

Türkçü tahviller

Dev-Sol, Kürdistan'ın TC tarafından sömürgeleştirildiği tarih olan 1923'ü devrim olarak belirlemektedir. "Burjuva nitelikli" (Müc. 16, 92) olan bu devrim hangi ulusun burjuvazisinin devrimidir? Eğer Türkiye, içinde Kürdistan gösterilerek ele alınıyorsa, -ki Dev-Sol'a göre Türkiye tüm halkların ülkesidir-, o zaman bu devrim "Kürt burjuvazisinin devrimi" değildir. Ama, eğer "devrim" sadece Türkiye' de olmuşsa, o zaman bunun Kürdistan ile bir ilgisi olmamalıdır. Böyle olunca da, Kürdistan Dev-Sol'un Türkiye tahlilleri dışında tutulmalıdır. Eğer öyle değilse, o zaman "1923 devrimi Türk ve Kürt burjuvalarının devrimidir" demelidir. Bu ise doğru olmaz. Çünkü, "Kürt burjuvalarının" dili olan Kürtçe 1919'da Diyarbekır'de yasaklanmıştır. "Kürt burjuvaları" 1919'dan sonra '40'lı yıllara kadar kemalistler tarafından katledilmişlerdir.

Utangaç kemalistler

Dev-Sol, "Bize Kemalist derler diye bir komplekse sahip değiliz" (Müc. 16, 92)'i yazarken Kemalizm'e paha biçiyor: "1970'li yıllarda kendilerine kemalist diyen ve ciddiye alınması gereken bazı çevreler vardır" (agy.) diyerek dönemin Türk devrimin müttefiklerini açıklıyor. 1970, 1923 ve '90'lı yıllarda Kemalistler Kürt halkının düşmanıdırlar. Türk milli düşüncesi, Türk milletinin tüm hakları Kürdü inkar ederek "yükselmiştir". O zaman, Türk milli düşüncesinin içinde yer aldığı ve Kürdistan'ı kendisine dahil eden tüm program ve öneriler Kürt halkına kontradır. Bunun adı Dev-Sol olsa da.

"Türk halkının emperyalizm ve yerli işbirlikçileri karşısındaki ulusal talepleri de Kürt halkıyla birlikte gündeme getirilmelidir" (Müc. 40, 92) görüşü, Türk halkının ulusal taleplerinin de gündeme getirilmesini öneriyor. Hangi ulusal talepler? 70 yıldır Türklüğün Ortadoğu semalarında göndere çekilmesinin karşısında durulması gerekirken, hala "Türk" halkını da söz konusu ederek "Türk halkının ulusal talepleri"nden bahsetmek, Türk milliyetçiliğini daha da katılaştırmaktır. Türkiye'de karşı çıkılması gereken, ne adına olursa olsun, Türklerin ulusal talepleridir. Türk halkının dili ve kültürü vardır. Türk ulusunun Türklüğe tekabül eden kurumları mevcuttur. Öyleyse gündemde olan, Türkçülükten vazgeçmek, enternasyonalist olmaktır.

Başına "Türk halkının ulusal talepleri"(!?) cümlesini de koysa, Dev-Sol bu söylemiyle Türk milli burjuvalarının kapısını çalmaktadır. Kemalistleri Türkiye devriminin müttefikleri olarak gören Dev-Sol Kürdistan'a düşmanlaşmaktadır. Çünkü, Türk milliyetçi kemalistleri ve milliyetçi "Marksist"lerinin buna denk düşen talepleri Kürdistan'daki mevcut mücadelenin karşısındadır.

Anti-emperyalizm ve anti kürdizm

Dev-Sol hep "anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi" (Müc, 16, 92)'nden bahsetmektedir. Diğer "Türk solu" gibi Kürt mücadelesini devamlı olarak "emperyalizme bağımlı" olarak lanse etmek uğraşısı içerisindedir. Ancak, Kürdistan'da emperyalizm TC'dir. Yani, ABD ve Batı Avrupa emperyalizminin temsilciliğini TC yapmaktadır. Ayrıca TC'nin kendisi emperyalist emeller peşindedir. Günümüzde TC'ye karşı en etkin mücadele ise, Kürdistan ulusal kurtuluş örgütleri olan ERNK, ARGK ve Kürdistan halkı tarafından verilmektedir. Dev-Sol her ne kadar "Ulusal hareketi '78'lerden beri bütün eleştirilerimize rağmen destekledik" (agy.) diyorsa da; Kürdistan'daki mücadeleyi atlayarak; "Devrimci Sol Türkiye halklarının karşısına parti olarak çıkacaktır" (agy.) diyerek, hem emperyalizme, hem de "oligarşi"ye karşı kazanmak üzere olan ulusal kurtuluş hareketinin karşısına geçmektedir. Bu ise, Kürdistan devrimini engellemek istemenin bir ifadesidir. Kürt halkının kurtuluşu ile birlikte Türk proletaryasının da kurtuluşunun ilk temelleri Kürdistan'da atılacaktır. Görev Türkiye proletaryasını örgütleyip Kürdistan'da atılan bu adımı Türkiye'deki sınıf mücadelesinin zemini olarak kullanabilmektir. Dev-Sol kayıtsız-şartsız ulusal kurtuluşu desteklemediği ve Kürdistan'ın tam bağımsızlığını her şartta savunmadığı, Kürdistan partisi olma heveslerinden vazgeçmediği ve asıl yönelmesi gereken düşmanı hedef haline getirmediği müddetçe, "oligarşi" ve emperyalizmin değirmen çarklarına su taşıyacaktır. Ancak, Dev-Sol daha fazla özgürleşen ülke Kürdistan'da güç olmak istiyor. Hatta daha ileri giderek; "Devrimci Sol, Dersim sonrasında Kürdistan'da doğrudan devlete yönelik ilk silahlı çıkışı yapmış ve 1980 yazında Petek Dere nahiyesinde Jandarma Karakolu'nu basarak silahsızlandırmıştır" demektedir. (Müc. 16, 92) Böyle olunca:

1- Sömürge bir ülke olan Kürdistan'da egemen ulusun devrimcilerinin eylem yaparak kendilerini o ülkenin kurtarıcıları olarak göstermeleri, siyasal bir ilhaktır.

2- 1978 yılında kurulan PKK'ye ve verilen mücadeleye rağmen, Dev-Sol'un bir eylemi, Dersim'den sonra ilk eylem olarak göstermesi o dönemde mesafeler kateden mücadeleyi provoke etmektir. Kürdistan'da halk içinde olmayan bu hareketin, devrimci mücadelenin dışından sızarak eylem yapması tahribattır.

3- Dev-Sol Yunanistan, Bulgaristan, hatta TC'nin 3. kolonisi Kıbrıs Türk kesiminde eylem yapmıyor. Kürdistan'da eylem yapmayı devrimci bir görev olarak addediyorsa, bu; kendi deyimiyle, "1923 burjuva devriminin, yani küçük burjuvazinin en radikal sol kanadı olan kemalist iktidarların" bir "müsaadesi" olarak algılanmalıdır.

4- Eğer Kürdistan TC'nin hükümranlık alanında olmasaydı, Dev-Sol ancak PKK ile dayanışmak için eylem yapabilirdi ve bu da enternasyonalizm olurdu. Ancak, Dev-Sol' un "Dersim'den sonra ilk çıkış" olarak adlandırdığı eylemin kimliği enternasyonal değil, sömürge ülkede Türklüğün egemenlik arayışıdır.

Çağrı

Dev-Sol Türkiye'de eylemci bir örgüttür. Milliyetçi ve şoven teorileri, güzel "sosyalist" laflarla yeniden seslendirmektedir. Türkiye'deki eylemleri TC'nin kendisine karşı değil, kir ve pasına karşıdır. Bir işkenceciyi, halk düşmanını cezalandırmak iyi bir eylemdir. Bunu halka maledemmek, her eylemde binlerce, milyonlarca Türkiyeli işçiyi, halkı seferber edememek ise devrimde tıkanıklığa yol açmaktadır. Dev-Sol, sadece Kürdistan devriminin karşısında değildir, Türkiye devriminin yollarını da tıkamaktadır. Bu tıkanma, Türk halkının yeni bir kimlik ile yığınlaşarak, iktidara yürümesi ile yerini TC'ye yönelen enternasyonalist sınıf hareketine bırakacaktır.

Kazanan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi olacaktır.

Türkiye'de Türk proletaryasının sınıf mücadelesi kazanacaktır.

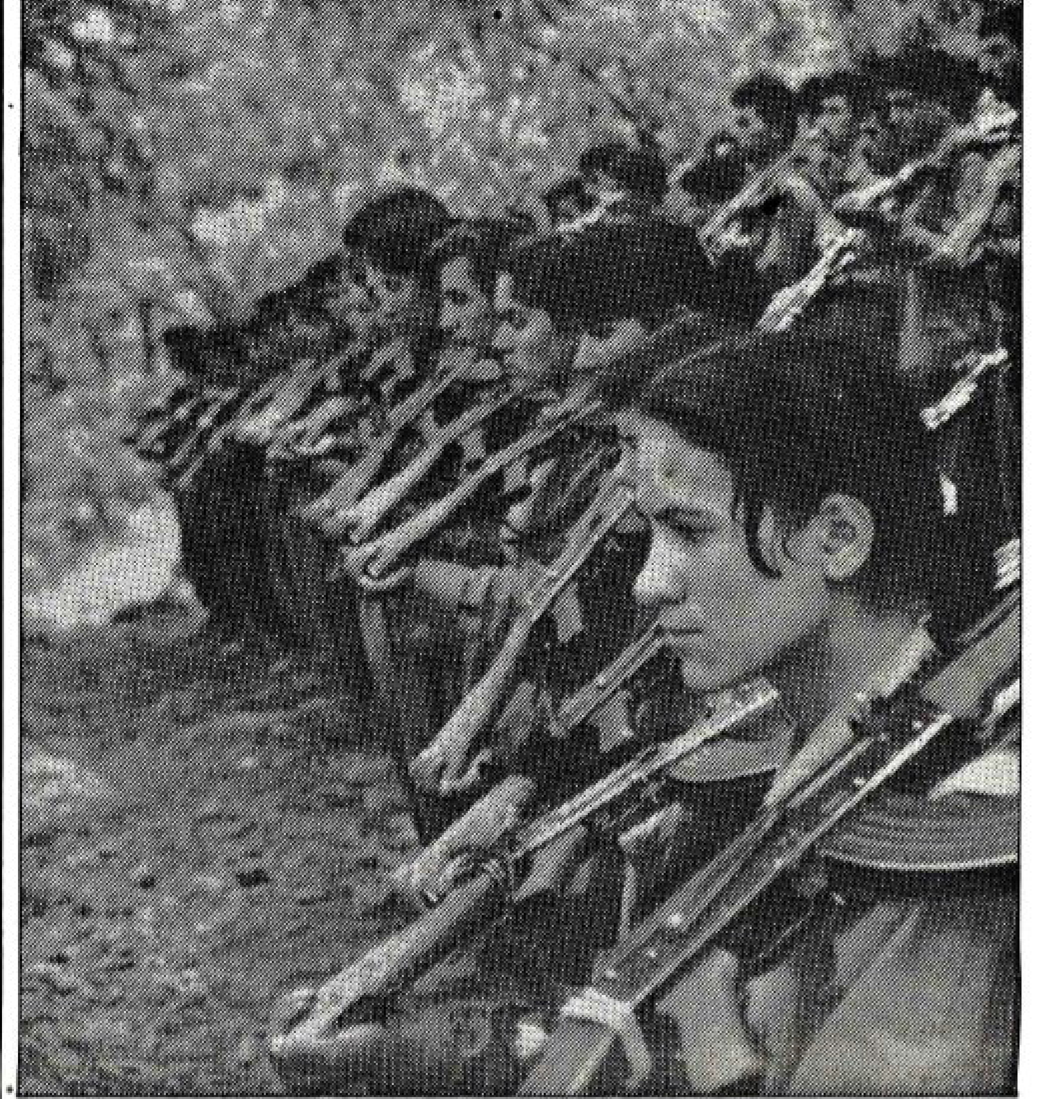
Düşman belirgin ve karşımızdadır. Kürdistan dünya için yeni, devrimci bir kimliktir. Devrimci ve enternasyonalist olmak için zaman geç değildir.

Dev-Sol içindeki Kürdistanlı devrimciler Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine katılmak, Türk devrimcileri ise bir an önce, zaman kaybetmeden Türkiye devrimini örgütlemek için harekete geçmelidirler.

Her günümüz 8 Mart

Nuray Bayındır

20. yüzyılın başından beri Dünya Kadınlar Günü olarak kutlanan 8 Mart, devrimcilerce; sömürüye ve baskıya karşı kadınların kitlesel direnişlerini ve başkaldırılarını simgeleyen bir gün olduğu için önemlidir. Kadınların toplumsal yaşamda, erkeklerle eşit bir statüye kavuşmalarını hedefleyen, yüz yılı aşkın bir süre öncesinde başlattıkları mücadeleler, toplumsal ilişkileri sarsıcı, devrimci ve dönüştürücü bir öz kazanamadığı için, bu gün ne "modern toplumlarda" ne geri bırakttırılmış toplumlarda, ne de 70 yıl yaşamış reel Sosyalizm'de gerçek anlamda sonuç alıcı olmamıştır. Bu gün hala kadın-erkek arasındaki eşitsizlik ne iş yaşamında, ne politik, ne de sosyal alanda giderilmiş değildir. Reel Sosyalizm'de ekonomik yaşamda elde edilen geçici kazanımlara rağmen, toplumsal ilişkilerdeki geleneksel bağımlılık, özelliğini koruyor. İdeolojide toplumun kadına bakışı eski geleneksel kalıplarını koruduğu, daha uygun bir deyişle karı-koca ilişkisi, aile yaşamı Sosyalist tarza dönüştürülemediği için kadın ve toplum, gerçek anlamda özgürleşememiştir. Reel Sosyalizm'in yıkımını getiren temel gerekçeleri burada aramak gerekir.

İşte tüm bu yaşanmış ve yaşayan gerçekliklere baktığımızda, 8 Mart'ın bir direniş günü olarak bile kutlansa (ki Burjuvazi bunun gerçek özünü boşaltarak, sadece kadınlar günü olarak kutlanmasını kabul etmiştir) bir günün hiç bir anlamı yoktur. Sosyalizmin zaferi ve kalıcılığı, her günün 8 Mart olmasıyla mümkündür. Bugün, böylesi bir direniş, böylesi bir başkaldırış şu an dünyanın hiç bir yerinde olmadığı kadar Kürdistanlı kadınlarda vardır. Onlar bunu dağlardaki gerillalarıyla, zindanlardaki direnişçileriyle, serhildanlardaki, grevlerdeki mücadeleleriyle, yürüyüşleriyle, toplantılarıyla ispatlıyorlar. Bir bölge devrimcisi kadını olarak, her günü 8 Mart yapan böylesi bir kadın mücadelesini, kendi mücadelem sayıyorum.

Aydın; Vietnam savaşında, Vietnam halkının zaferi için çırpınan, oğullarının savaşa katılmasına karşı çıkan ve bu amaçla Amerikan halkını seferber eden Amerikalıdır.

Aydın; Cezayir savaşında, ezilen Cezayir halkının yanında savaşa katılan, bu haksız savaşta Fransız egemenlerini teşhir ve tecrit için eyleme geçen Fransızdır.

Ve bugün bölgemizde, Türkiye'de, İran'da, Irak'ta, Suriye'de aydın; egemen devletlerin Kürt halkını soykırımdan geçirdiği, zorla yerinden, yurdundan ettiği bir dönemde, bu haksızlığa karşı çıkan ve sömürgecileri yurdundan kovmak için hayatlarını feda etmekten çekinmeyen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi mensuplarının ve bir bütün olarak Kürt halkının yanında olması gereken Türk, Arap ve Acemler'dir.

Bugün bölgemizde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve öncüsünün önderliğinde bölge gericiliğine (bir bütün olarak, insanlığın genel çıkarı için), tüm dünya gericiliği ittifakı dahil tüm gericilere karşı bir savaş yürütülmektedir. Bu savaşta taraf olmak, ezilenlerin ve öncülerinin yanında gericiliğe karşı saf tutmak, aynı zamanda kendi halklarımızın geleceği için savaşmak anlamına geliyor. Bu anlamda, bugün Türk aydını da kendi üzerine düşenleri yerine getirdiği oranda, aydınlığının rüştünü ispatlamış olacaktır.

Aydın; sınıflı toplumda, egemene karşı hep muhaliftir. Bu muhalefeti düzen sınırlarını aşan bir eylemlilik ve örgütlülük içermelidir.

Aydın; her sınıflı toplumda, egemen sınıfın, çoğunluğu yönetip, yönlendirmesini red edendir, redcidir ve bu redd edişi gerçek kılabilecek olan örgütlülüğün, önderi olmakla yükümlüdür.

A. Dikili ve Selim Ferat'ın Mahsum Korkmaz Akademisi'nde gerilla Roza ile yaptığı söyleşi:

İnsan her şeyden önce ülkesini yaşamalıdır

■ **Avrupa'dan neyi düşünerek kampa geldiniz?**

□ Soru Avrupa'ya yönelik olduğu için şunu belirtmek istiyorum: Ben uzun bir süredir, 12-13 yaşımdan beri Avrupa'da yaşıyorum. Küçüklüğümden beri hep şunu düşündüm: İnsan herşeyden önce ülkesinde olmalı, ülkesinde yaşamalıdır. Ancak böylesi bir olanak önceden elimize geçmedi. Bu olanağın elimize geçmemesinin sebebi de, özellikle emperyalizmin halkımıza dayattığı büyük vatansızlaştırma politikasının sonucu Avrupa'ya çıkmış olmamızdı. Tabiki Avrupa'ya çıktığımızda, kendi gerçekliğimizi, gelenek göreneklerimizi, kültürümüzü, tarihimizi bilmiyorduk. Daha sonra Avrupa'da, mücadeleyle tanışarak bu şansı yakaladık. Mücadeleyle birlikte yeni yaşamla da tanıştık aynı zamanda. Bu yaşamla tanıştıktan sonra ondan önceki yaşamın boş bir yaşam olduğu sonucuna vardım. Yani önceki yaşam yoz bir yaşam olmasa bile, ülkesiz, vatansız, dilsiz, kültürsüz bir durum yaşanmaktaydı. Bu düşünceyle ülkeye geldim. Vatandan göç ne kadar zora dayanıyorduysa, geriye dönüş de o kadar güzel, bilinçli, kararlı, inançlı bir karardı ve ben bu kararı verdim. Kararda asıl amacım neydi, onu belirtmek istiyorum: Belirttiğim gibi, özellikle ülkesiz, vatansız bir insan, Avrupa ne kadar güzel olsa da, o kişi için bir kurtuluş, bir yaşam olmayacağının farkına vararak bu sahaya geldim. Buraya, bağımsız Kürdistan yolunda savaşmak için kendimi siyasi, askeri, kültürel her yönden yetiştirmeye geldim.

■ **M.K. Akademisi özellikle Avrupa'da yaşayanlar için ülkeye bir köprü görevi üstleniyordu. Şimdi siz de son devresindesiniz. Artık M.K. Akademisi tarihi olarak yeni bir devre görevini yerine getirmeyecek. Burdaki yaşama bakarken, etrafa bakarken ne hissediyorsunuz, duygularınız nelerdir?**

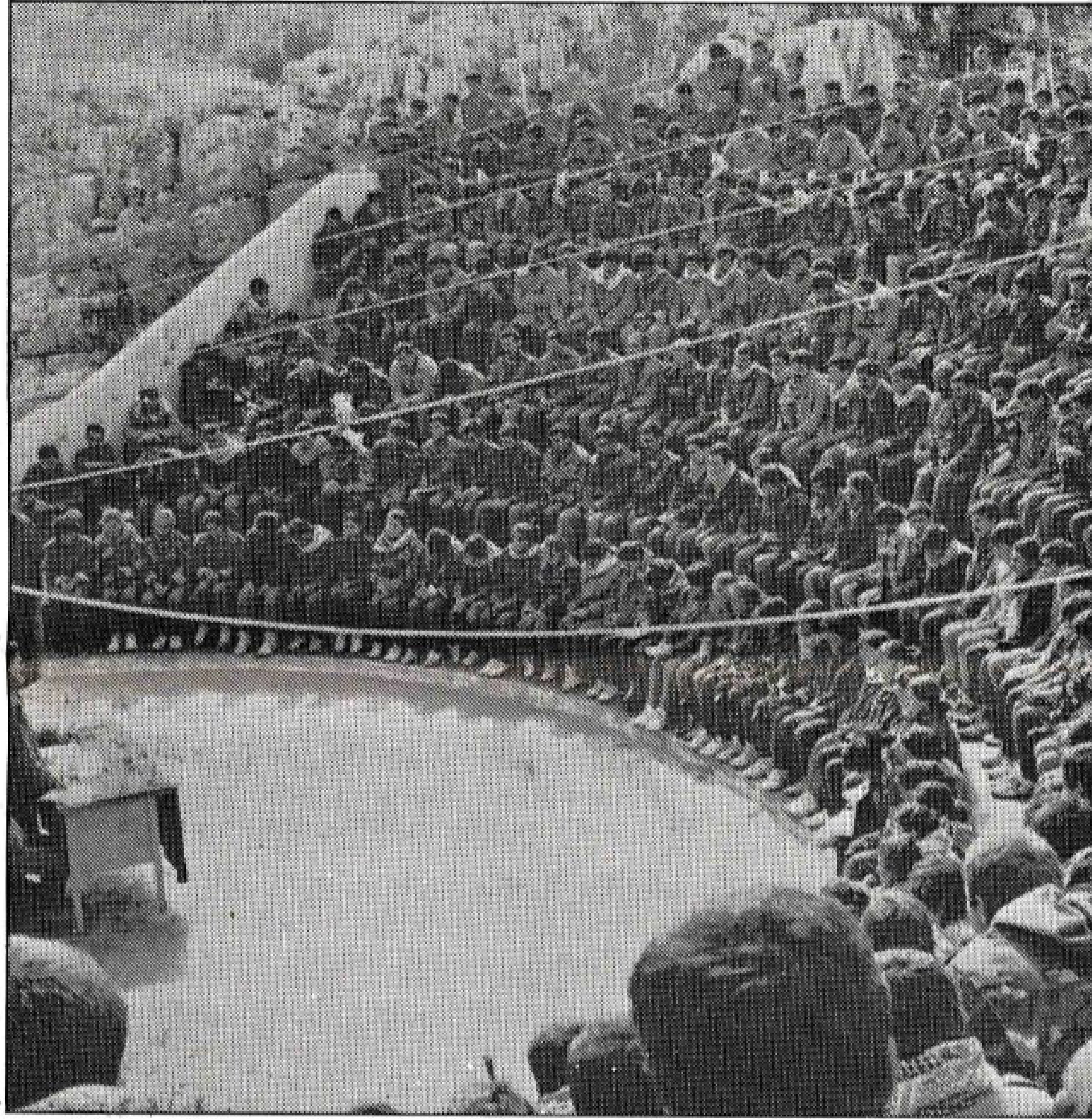
□ Özellikle belirtmek istediğim; bu son iki günde beni en çok düşündüren, Avrupa'dayken sürekli hayal ettiğimiz, oraya geçmeden önce şunu da belirteyim, benim açımdan ülkeye gitme kararı alındı, ülkeye gideceğim dönemde, yani direk Kürdistan'a yönelmem istendi, ben ise önce Akademiyi ziyaret edip öyle ülkeye dönmek istedim. O özlemle buraya geldim. Yaklaşık 20 gündür burdayım. Buraya gelirken çok mutlu, sanki Kürdistan'ın içinde, dağlarında savaşıyorum gibi bir duygu hisettim burda. Arkadaşlar iki gündür bu sahayı terkedeceğimizi belirtti. Bu beni kişi olarak duygulandırdı. Bildiğiniz gibi bu saha Parti Önderliği'nin sahasıdır. Yine bu sahada 14 yıldır birçok emek sonucu birçok değerler yaratılmış, yoldaşlarımızın kanı dökülmüştür. Yine yüzlerce şehit yoldaşımızın gelip burdan geçmiş ve eğitim görmüştür. Burası bu yönden benim için büyük bir özlemdi, çekiyordu. En çok duygulandığım konu şehitliğin burda kalmasıdır. Yine Parti Önderliği'nin 14 yıl önceden günümüze kadar olan emeği, değerli yoldaşlarımızın burdan gidip şehit düşmeleri, beni esas olarak duygulandıran konulardır. Fakat bizim sadece bu saha değil, bu saha gibi yüzlerce saha ve kampımız var ülkemizde, onun için bir yandan seviniyorum. Esasta her çalışmamız herşeyden önce ülkemizde olmalı. Tüm çalışmalarımız, tüm duygularımız, tüm düşüncelerimiz ülke içinde olmalıdır. Çalışmalarımızı ülkeye taşırmanın gerekli olduğunu belirtiyorum. Bu birinci duygumdur. İkincisi de buraya olan bağlılık.

■ Burda bulunduğunuz süre içinde Avrupa'ya hiç özlem duydunuz mu?

□ Hayır. Avupa'nın tek bir gün bile aklıma gelmediğini söylesem belki size abartma gelebilir. Ama hiçbir zaman özlemedim. Bu kadar yoldaş arasında, bu özgür dağlarda, herşeyi kendi elinle yapma ve özgür bir ortamda Avrupa'yı hiç düşünmedim, düşüneceğimi de sanmıyorum. Yıllardır en büyük özlemim bu sahaydı, bu amaçtı. Amacıma kavuştuğum için hiçbir zaman özlemeyeceğim. Avrupa'dayken, Avrupa'lıların bana "senin ömrünün yarısı burda geçti, sen artık Avrupa'lısın" dedikleri ve "Avrupa'yı nasıl değerlendiriyorsun" diye sordukları zaman, kendilerine şu cevabı veriyordum. Ülkeniz güzeldir, doğrudur belki bugün dünyada süper güç olmak istiyorsunuz ve ülkenizi öyle modern düzeye getiriyorsunuz, ülkenizin yeşilliği, düzenliliği, temizliği, bakımı, herşeyi güzeldir sizin için, ama benim için değil. Benim ülkem değil. Senin annen benim annem olmadığı gibi senin ülken de benim ülkem olmuyor, bu açıdan güzelse sizin için güzeldir. Ama ben ülkemin böyle güzel, insanlarının mutlu olmasını istediğim için burayı kendim için kurtuluş ve güzellik görmüyorum. Görmediğim için de, ülkemin daha demokratik, daha insani bir toplum yaratmak için her an canımı vermeye hazırım.

■ **Burda bulunduğunuz süre, çünkü yabancı bir ülkenin toprakları üzerindeyiz, hiç korku, kuşku hissettiniz mi?**

□ Şu açıdan biraz kuşku vardı: Özellikle geldiğimiz süreçte düşmanın her tarafta mücadelemize yönelimi vardı. Haftanin, Cudi ve birçok kampımızın bombalanması vardı. Yine bu alan üzerine düşmanın açıklamaları vardı, işte "bombalayacağız, bitireceğiz, kapatacağız" manşetleri yaratıyordu. O bizi biraz kuşkulandırıyordu. Hatta biz intişara da çıkmıştık, yani koğuşlarımızda yatmıyorduk. Bu yöntem bir yandan kuşku, diğer yandan ise bir önlemdi. Düşmanın her an saldırısı olabilir kuşkusu bizi biraz tedirgin ediyordu. Ama bu belirleyici değildi. Düşmandır, saldırabilir, karşı koymamız gerekir diye tedbir alıyorduk.

■ **TC buraya girmeye kalkışsaydı yenilir miydi demek istiyorsunuz?**

□ Büyük oranda yenilirdi. Çünkü biz çok öncelerden hazırlıklıydık. Mevziler tamamdı. Saldırsaydı da pek öyle tahribatlar yaratacağına inanmıyorum, çünkü her tarafta önlemlerimiz vardı. Örneğin Haftanin'i yoğun bombalamasına rağmen, sadece iki arkadaşımız yaralandı, ciddi hiçbir zarar olmadı. Maddi bazı zararlar olsa bile manevi hiçbir zarar olmadı.

□ **Avrupa'da siz geldikten sonra, geride kalan Kürt kadın ve kızlarına bir çağrınız var mı?**

■ Avrupa'daki esas alanım kadın faaliyetleriydi. Çağrım şuydu: Bin yıl da yurt dışında yaşansa, bizim esas kurtuluşumuz ülkemizde olacak. Bu aşamada Avrupa'da yaşayan tüm Kürdistan'lı, insanlıktan yana olan kadınlara bir an önce ülkelerine dönmeleri çağrısını tekrar yöneltiyorum. Diğer bir anlam, ülke dışında olsa bile maddi manevi tüm gücüyle her şeyini katarak ülkesi uğruna fedakar olması ve gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine destek sunmaya çağırıyorum.

□ **Eskiden sosyalizmin kadınları kurtarabileceği söyleniyordu. Şimdi Kürdistan'ın kurtuluşunun kadınları kurtarabileceği bizler tarafından söyleniyor. Bu iki söylem arasında çatışmalar var mı veya birbirlerini tamamlayan iki biçim midir, nasıl düşünüyorsunuz?**

I Soruyu bir örnekle açmak istiyorum: Bildiğiniz gibi Sovyetler Birliğinde kadınlar da bizim gibi mücadelede fiili olarak yerlerini aldılar. Ekim devriminin gerçekleştirildiği ana kadar erkeklerle omuz omuza savaşıyorlardı. Fakat Sovyetler kuruldukları sonra bu çalışma devam edemedi. Örneğimi şöyle sonuca bağlamak istiyorum: Kadının kurtuluşu Kürdistan'ın kurtuluşuyla olacaktır diyoruz. Şu gerçekliği hiçbir zaman unutmamalıyız ki, eğer biz Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde yerimizi almazsak, kendi özgürlüğümüzü, kendi bağımsızlığımızı yaratmazsak, ne kadar devrim olursa olsun, sosyalist demokratik bir ülkede olsa, biz kadınların özgürlüğü olmayacaktır. Bu nedenle daha kurtuluş aşamasında, bizim erkekten daha fazla bu mücadelede yerimizi almalıyız ve özgür insan tipini yaratmak için üzerimize düşen görevleri yerine getirmeliyiz. Eğer biz özgürlüğümüze sahip çıkmazsak, ilerde kurulacak Kürdistan'da özgür olamayız. Özgürlüğümüzü kendi ellerimizle yaratmazsak, hiç kimse bize özgürlük vermeyecek ve biz özgür olmayacağız. Kurulacak Kürdistan'da da yine erkek egemenliği hakim olacak. Ama eğer biz de erkekle de eşit, herşeyi eşit bir ortamda yaratırsak, o zaman kurulacak Kürdistan'da, kadın-erkek ortak egemenliğine dayalı olarak gelişecektir.

□ **Maddenin özel mülkiyetten çıkmasıyla kadının kurtuluşu arasında bir paralellik kuruyor musunuz?**

■ Eğer özel mülkiyet ilişkisi devam ederse, kadının köleliği de devam edecektir diye düşünüyorum. Kadın mal değil diyoruz. Kadın da bir insandır. Fakat bu Kürdistan'da çarpıtılmıştır. Kadın kadındır, erkek erkektir, yok kadının işi evinde olur vb. erkeğin kendini kadından üstün görmesi vardır. Kadın sürekli horlanmış, dıştalanmış, küçük görülmüştür. Toplumun ikinci sınıfında yer almıştır. Tabiki bu durum Kürdistan kadınının köleliğinin devamını sağlamaktadır.

□ **Sorular dışında iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?**

■ İçinde bulunduğumuz süreç, mücadelemiz açısından çok tarihi bir süreçtir. Aynı zamanda mücadelemizin en fazla kızıştığı, yoğunlaştığı bir süreçtir. Bu açıdan böylesi bir mücadelenin gelişmesi, bu kadar insanın ayaklanması, bilinçlenmesi, mücadele etrafında kenetlenmesi söz konusudur. Özellikle dökülen kanların, savaşan gerillamızın sesini dünya kamuoyuna duyurulması, bu halkın haklı mücadelesinin tüm dünya insanlığına taşırılması ve bunun iyi bir şekilde değerlendirilmesi gerektiğini belirtemek istiyorum. Kürdistan halkı içinde kendini tanımayan, kendini bilmeyen, şimdiye kadar kendini daha değişik insan tipi olarak değerlendiren tüm insanlara çağrım; tüm insanlığın kurtuluşu PKK'de gerçekleşecektir diyoruz. Bu açıdan kendini kaybeden, özgür olduğunu sanan, alışılagelmiş yaşamı kabul etmemek, esas yaşamın PKK saflarında olduğunu belirtiyor ve onları bu mücadeleye davet ediyorum.

20.09.1992

Belge ve tanıklarla

TÜRK MİT'İ VE UYUŞTURUCU TİCARETİ

Berxwedan Araştırma Servisi

—2—

- Bu tür olaylar yoğun olarak hangi tarihlerde başladı?

- Bu konuda benim pek bilgim yoktur, Türkiye'de olduğum ve Avrupa'yı bilmediğim için. İki-üç sene evvel söylüyorlardı, ben inanmıyordum.

- Tamam madem ki, siz İstanbul'u biliyorsunuz, o zaman bu İstanbul'a nasıl ve nereden getiriliyor?

- İstanbul'da, nerede ve nasıl yapıldığını bütün dünya da, Türkiye de biliyor ki, İran'dan geliyor. Pencap, Pakistan ve Afganistan'dan geliyor. Genelde oradan geliyor. Hammadde, baz morfin olarak geliyor.

- Oradan nereye geliyor? Duraklan nerelerdir?

- Buralardan Türkiye'ye geliyor.

- Türkiye'nin neresine?

- İstanbul'a geliyor, Ankara'ya geliyor. Belirli şehirlerine geliyor. Artık nereyle sözleşme olmuşsa, nereyle kontak kurulmuşsa oraya geliyor. İstanbul'da da bunu yapanlar genelde Lazlardır, Avrupa'da ağırlıklı olarak bu işi yapanlar Lazlardır. Eskiden beri, bunun büyük ticaretini yapanlar Lazlardır ve Türklerdir. Çünkü Kürtlerin Avrupa'yla bir ilgisi yoktu, yani bir geliş durumları yoktu.

Şimdi de, yani bu sene bundan 2-3 ay önceye kadar, bu işin kıtlaştığını gördük. Bu da şundan ileri geliyor: İran'dan Güneydoğu'ya geldiği zaman genelde Van üzeri, Yüksekova veya Başkale üzeri geliyordu. PKK'nin çalışması orada bilakis Başkale'de çok azdı. Çünkü toprak ağaları daha çoktu. PKK oraya yayılmamıştı. Şu anda PKK'nin etkisi çoğaldı, PKK'nin etkisi çoğalınca bu yol kesildi.

- Niye, toprak ağaları göç mü ettiler?

- Tabii, çoğu göç etti, çoğu yapamadı ve PKK'nin de burada aktif çalışmaları arttı. PKK buna karşı olduğu için bunlar PKK'den korktu ve kaçtılar. Zaten PKK'nin etkisiyle, Türk askeri orada çoğaldı; bu yollar kapandı. Bunun başka yollarını aramaya çalışıyorlardı. Türkmenistan üzerinden, Rusya üzerinden, yeni serbest olmuş ülkeler üzerinden yapmaya çalışıyorlardı bunu. Bundan bir ay evvel Türk basını da yazdı, 4-5 ay evvelden biliyorum bu konuyu. Yani PKK'nin etkisiyle bu iş büyük oranda kesildi o bölgelerde.

- Sen ne zaman Avrupa'ya geldin?

- Ahmet T.: 89'da geldim.

- 89'da mı?

- Evet

- Nasıl geldin?

- Kaçak olarak geldim.

- Kaçak olarak nasıl geldin?

- Pasaport aldım, askerliğim yaklaşmıştı.

- Normal yollardan mı?

- Yok, kaçak geldim. Türkiye sınırından yasal geçtim. Macaristan'a gittim.

- Para mı verdin?

- Para verdim.

- Bir şebeke mi yapıyordu bu işi?

- Evet, şebeke yapıyordu.

- Kimler olduğunu biliyor musun?

- Biliyorum. Onlar bizim oralıydı, onlarla tanıştım. O adamlar bizi İstanbul'a getirdi. İstanbul'dan bize vize aldılar, Macaristan vizesi. O zamanlar daha Avusturya vize uygulamıyordu, Macaristan'dan giriş kolaydı. Oraya gittim. Orada arkadaşım vardı, beni Avusturya'ya gönderdi. Avusturya'daki şebekeler de bizi aldı, Almanya sınırından gizli olarak geçirdiler.

- Kaç mark verdin?

- 3500 mark Türkiye'den Almanya'ya geliş.

- 3500 Mark?

- 3500 Mark...

- İlk olarak hangi kente geldin?

- İlk geldiğimde H... kentine gittim. H... kentinde 20 gün falan kaldım. Ondan sonra buraya gelmemi söylediler.

- Kim dedi?

- Çevrem vardı, genelde bizim o taraflardan gelenler vardı. Burada, iltica durumunun daha iyi olduğunu söylediler. Buraya geldim, burada iltica başvurdum.

- İltica ettiğinde neler söyledin. Yani neden iltica ettiğini nasıl izah ettin?

- İltica ettiğimde "Kürdüm" dedim. Oradaki durumlara değindim. Daha doğrusu buradaki insanlar da bize ilticanın yollarını gösterdiler. Pek bir bilgimiz yoktu yani. Ne söyleyecektik, nasıl olacaktı. Yani onlar bize yol gösterdi.

- Buradakiler dediğin hangi çevreydi?

- Genelde şu anda içinde bulunduğumuz çevre, bu işi yapanlar.

- Peki siz oradan gelirken böyle bir iş için mi geldiniz, yoksa geldikten sonra mı böyle bir işe bulaştınız?

- Bu işi kesinlikle düşünmüyordum. Diyordum ki Avrupa'ya gidersem, en azından okuyabilirim. Buranın durumlarını bilmiyorduk. "İşte iş verirler, çalışırsın, okula da gidebilirsin" demişlerdi. Bu niyetle gelmiştik, fakat buraya geldikten sonra baktık ki bu tür olanaklar çok zor. Buraya geldikten sonra bunların bize sağladığı imkanlar da yeterli değil. İltica sonucu dağıtımlar çıkıyor başka yerlere. Mesela benim ki de öyle oldu. Geçimimi sağlamak için 3 ay evvel bulaştım.

- Başlangıcı nasıl yaptınız, yani hangi aşamasından başladın?

- İlk "kulak" denen olayla tanıştım.

- "Kulak"? Nasıl?

- Alman içicilere diyorlar.

- "Kulak?"

- Evet. "Kulak" diyorlar.

- Peki nasıl? Hiç kimseyi tanımıyorsun, birdenbire nasıl "kulak" bulabiliyorsun?

- Burada yapan çevreler vardı, bize verenler söylüyor.

- Onlar size mi devrediyordu?

- Onlar bize devrediyor, işte yer gösteriyor. Mesela burada bir yer vardı eskiden. Evet. Genelde bunu içenler orada toplanırdı. İşte oralara gittiğimiz zaman, memleketten de tanıdıklarımız vardı, onlara bakardık. Onlar nasıl yapıyor, veriyorlar diye. Ufak ufak üzerimize alıyorduk bunu. Zaten kimse bize o zaman bir şey vermiyordu. Gramla veriyorlardı, biz de bunu onlara satıyorduk.

- Gramla, yani hemen orada elden mi veriyorlardı, yoksa götürüp başka evde veya özel yerleri mi vardı bu işlem için?

- Yok, hemen elden veriyorduk, buluyorduk. Çünkü o zamanlar yapanların yanına gidiyorduk "bize, bu kadar gram lazım" diyorduk. Onu alıp sattıktan sonra, parasını veriyorduk; tekrar alıyorduk lazım olduğu zaman, yoksa elimizde falan götürmüyorduk.

- Peki o zaman size verenler, kaç kilo alabiliyordu?

- 1-2 kilo, 5 kiloya kadar alabiliyorlardı.

- 5 kiloya kadar?

- Evet...

- Onlar kimden alıyordu peki? O zaman siz, işin içine biraz girince kendi ilişkilerinizi tanıdınız. Peki daha üsttekilerini de tanır mıydınız o zaman?

- 1-2 aylık çalışma dönemi geçtikten sonra, yanında çalıştığım adam, ona daha yararlı olabileceğime inandığı için kendi üstüyle de tanıştırdı. Bir kere onunla beraber çalışmaya başladık. Böyle oluyor.

- Daha sonra "kulak" işinden terfi mi ettiniz?

- Daha sonra "kulak" işinden terfi ettim. Biraz da şans diyelim. Çalışıyorduk, sonra ilk zamanlar bana "kulak" işi yaptıranla daha sonra ortak oldum. Beraber çalışıyorduk, ilk zamanlarda pek anlamıyordum nasıl oluyor. O yol gösteriyordu, gidip geliyordum.

- Nasıl gidip geliyordun, nereye gidiyordun?

- Gösterdiği adamlara götürüp ben veriyordum, ben parçalıyordum bunu, ben yer veriyordum, saklıyordum. Gösterdiği adama götürüp veriyor ve gidip parayı alıyordum onlardan.

- Daha üste terfi oldun mu?

- Oldum.

- Daha?

- Evet. Sonradan Türkiye'ye gittim. Ben de biraz tanıyordum artık bir sürü insanı. Mesela çevremizde kim bu işi yapıyor daha iyi tanıyordum. Başka kaynaklar da buldum. Sonra Türkiye'den bir Laz gelmişti. Onunla alışveriş yaptım. O arada ben kendime bir lokal almıştım.

- Bu Laz Türkiye'den eşya mı getiriyordu, yoksa o tür şeyleri mi yapıyordu?

- Evet beyaz getiriyordu. O benim üstlerime veriyordu. Onu orada görmüştüm. Bir keresinde, mal teslim almaya gittiğimiz zaman beni görmüştü. Daha sonra onlar da Türkiye'ye gitmeden önce bir gün gelip benim lokalimde oturdular, anlaşamadılar galiba. Sonra tekrar geri döndü, ben öyle bir şey beklemiyordum, kendi geldi beni buldu. Benimle bu işi yapabileceğini söyledi, ben de kabul ettim, uygundu. Onunla çalışmaya başladım.

- Sizin o zaman?..

- İşte dediğim gibi adam bana getirdi, hem fiyatı da ucuzdu.

- Peki nasıl getirdi, onu biliyor musunuz?

- O arabalarla getiriyormuş, taksilerle, büyük kamyonlarla falan getiriyormuş.

- Nasıl taksilerle?

- İşçiler vardı, onun akrabaları. İzine gittiklerinde onların arabalarına yüklüyormuş, arabalar buraya geliyor, onların yerleri vardır. K... şehrinde yerleştiriyor. Ondan sonra bize o adam getiriyordu.

- Peki bu süre içinde sizin tanıdığınız, devletle ilişkisi olabilecek kişiler, eski MHP ile ilişkisi olabilecek kişiler var mıydı?

- Mesela milletvekilleri yapıyor, son dönemlerde çok yaygındır.

- Kim mesela?

- Mesela Haydar Baylaz üzerine söylentiler çoktur. Bir de bir ara Türk basını yazdı, Balkan kanadı çöktü diye. Bu olaylarla gerçekten o milletvekilinin alakası varmış.

- Haydar Baylaz?

- Haydar Baylaz değil. O Anavatan İstanbul milletvekili miydi ne, ismini bilmiyorum. O adam göndermişti, Avusturya'daki kolu yakalandığı zaman ismini vermişti. Fakat Türk hükümeti bunu ilk zamanlarda örtbas etmeye çalıştıysa da daha sonra interpol aracılığıyla tekrar sıkıştırılınca adamın ismi açıklandı, milletvekilinin ismini hatırlayamayacağım, Anavatan milletvekiliydi ama nerenin bilmiyorum. O adamın hatta gazetede yazısı da vardı. Kendisinin yapmadığını, kendisinin bir milletvekili olduğunu, herkeste telefonu olabileceğini söylemişti. Fakat, kesinlikle o adam yapmıştı. Çünkü burada yatan insanlar, yani onun kolları bunu kesinlikle daha doğru biliyorlardı.

- Peki, Kürtlerin sizce bu ayaktakımı işleri fazlaca yapmalarının nedenleri ne?

- Biraz Kürtlerin cesaretine bağlı, biraz Kürtlerin fakir oluşuna bağlı. Zaten maddiyet yok. Gerçekten maddiyat çok zayıf. Zaten birkaç Kürdün daha bulaşmasıyla gelen biraz feodal yapı, biraz dost-ahbap ilişkimiz çoktur. Zaten bu Kürt kişiliğinde her zaman vardır. Gelen kendi çevresini yanına alıyor, bir şeyler yapmaya çalışıyor.

- Nasıl?

- Mesela, eskiden bunu Türkler yaparmış, Türkler bize hala söylüyor "siz geldikten sonra, böyle kalabalık geldikten sonra, eskiden biz size veriyorduk, şimdi bizim içicilerimize, bizim eldecilerimize siz veriyorsunuz." 89'dan sonra, Türk hükümeti mesela Kürt köylerine gidiyor, bu duyulmuş, somut örnekleri de var, "ne yapıyorsunuz burada, çekin Avrupa'ya gidin" diyor. Böyle bir ortam hazırladıktan sonra, Kürtleri artık rahatlıkla buraya gönderebiliyor. Herhangi bir kuşkusu yoktur, çünkü bunlar buraya geldikten sonra paralı gidiyor memlekete.

- Peki, bu alanda sizce çok para kazanılıyor mu?

- Çok para kazanılıyor.

- Nereye gidiyor bu para?

- Genelde Türkiye'ye gidiyor.

- Döviz olarak mı?

- Döviz olarak gidiyor.

- Türkiye biliyor mu bu paranın nereden geldiğini?

- Şüphesiz biliyor.

- Bir mülteci olarak, parasız olarak geliyor, ama buradan zaman içerisinde bankalara para akıyor?..

- Tabii, gittiği zaman da zaten mülteci olarak gidiyor, mülteci kalıyor, belli bir dönem sonra para kazanmışsa aynen çıkışını alıyor, yine mülteci olarak dönüyor. Mesela adamın adına çok da para gitmiştir, fakat kimse ona bir hesap sormuyor. Yani Türkiye'de herhangi bir sorunla, işte parayı nereden getirdin gibi bir sorunla karşılaşılmıyor.

- Başka, bunun bağlantılarını bulabilir miyiz?

- Bağlantıları, kendi görüşüm yani, Alman-Türk hükümetleri ortaklaşa çalışıyorlar. Gerçekten biz burada ayak işleri yapıyoruz. Herhangi bir şey, yani bir organizemiz falan yok. Onlar, şimdi biraz bu işin içinde kaldıktan sonra, biraz da burada mesela ERNK çalışmaları var; mesela ilk yaptığımız zaman gelip bize derlerdi ki, bizden daha önce kalanlar "aman aman belli etmeyin, PKK'liler duymasın, sakın ha bilmesin sen bu işi yapıyorsun." Hatta bir gazete satıldığı zaman, inkar ediyorduk, "bizde para yoktur, 2,5 Mark da yoktur, sosyalamt'dan geçiniyoruz" diyorduk. Yani başta bunu idrak edemiyordum, zaten pek tanımıyordum da, bilmiyordum da, sonraları iş daha büyük aşamalara girdi. Mesela 4 senedir burada kalıyorum, sürekli bu insanlar bize gelip konuşurdu "yapmayın, etmeyin" diye.

- Bu işi yapanlara karşı sert tavır alan oldu mu?

- Tabii, oldu. Büyük ölçüde engellenmeye çalışıldı. Fakat dernekte varsa 4-5 kişi, diğer tarafta bir kocaman şehir var. Yani 4-5 kişi, istersem beni hiç bulamaz da.

- Peki Alman polisinin bu konuyla ilişkisi nedir, Alman polisi de özel bilgiye sahip ama yakalamıyor. Yani bu yönde acaba o da "Kürtler buraya gelmişler, siyaset falan yapmasınlar da bu işle uğraşsınlar" diye mi bakıyor?

- Şüphesiz. Çünkü çok somut örnekleri var. Gerçekten Alman polisi isterse o kadar basit pozisyonlar var ki. Yani onların deyimiyle "Kripa" diyorlar, narkotik polis, insanın hareketinden anlayabilir. Ki bizim çok açık hareketlerimiz vardır. Mesela ilticacı olduğumuz dönemlerde günde 1000 DM, 2000 DM harcıyoruz, arabalar alıyoruz, üstümüzü başımızı temiz tutuyoruz, onun gözü önünde her gün şişeler açıyoruz. Mesela, sözgelimi bir yerde oturduğumuz zaman. Hepsi açık, belirgin örneklerdir. Fakat buna rağmen bir şey yapılmıyor. İlk zamanlarda bunu pek anlamıyorduk fakat, görüşüme göre bunlar da istiyor ki, biz bu işi yapalım.

- Peki, sizce Türkiye basınında, bu işin PKK'nin üzerine atılmasının, "PKK bu işi yapıyor" denilmesinin nedeni ne?

- Bence zaten bunu bilinçli olarak yapıyorlar. Biz buraya geldiğimiz zaman, şöyle olduğumuzu söylüyorlardı: "Alman dostlarımız var." PKK'yi gerçekten burada biraz tanıdık, burada bize anlattılar, o anlamda biraz bir şeyler biliyorduk, fakat bu kadar değil. İltica açtığımız zaman Kürt olduğumuzu, PKK'yi savunduğumuzu, söyledik "yeşil pas" alma durumumuz olabilir gibisinden. Fakat ilgimiz, alakamız yoktu. Mesela iltica açtığımız zaman bize diyorlar ki, "uyruğunuz nedir?" Kürt olduğumuzu söylüyoruz. Fakat onların verdikleri kimliklere yazmıyorlar, Kürt olduğumuzu yazmıyorlar, Türk diye yazıyorlar. Fakat yakalandığımız zaman yine ne olduğumuz soruluyor, Türk olduğumuzu söylüyoruz, kimlikte ne ise odur. Ama bu kere de onlar kabul etmiyor, gazete ve televizyonlarında bizi Kürt olarak lanse ediyorlar. Bizim şahsımızda gerçekten Kürtleri lekelemeye çalışıyorlar.

- Peki, diyelim mesela, bu birinci kulaklara satan, ikinci onların biraz daha üstü, üçüncü onların biraz daha üstü, böylece bu işin merkezinde, yani Afganistan'dan buraya mal getirip bu işi yürüten, organize eden kesimler sizce, yani duyduğunuz kadarıyla kimlerdir, necidir?

- Genelde Türktür ve devletle ilişkisi olan insanlardır, devletle en üst düzeyde ilişkisi olan insanlardır. Yani milletvekilleriyle, devlet kanalıyla. Ve gerçekten bunu en kolay yapan, en kolay geçiren, en büyük yapan devletle ilişkisi olan genelde eski MHP'liler.

- Bu, eski MHP'li militanlar ne yapıyor?

- Evet, bu işi de ihraç ediyorlar, adam da götürüyorlar. Mesela konsolosla da çok iyi biliyorum, diyalogları vardır.

- Hangi konsolosla?

- Türk konsoloslarıyla. Yani Türkiye'deki büyük devlet makamlarında yer alan insanlarla gerçekten bağlantısı vardır. Mesela oradaki kollarıyla, rahatlıkla sizi aldırabiliyorlar, yasal vize alıyorlar, insanlar rahatlıkla buraya gelebiliyorlar. Burada da devlet kanalıyla işini görüyorlar.

- Peki, bunların oluşturduğu mafya çevresi hep böyle üst düzey mi? Yani, mesela diyelim, ola ki onların mafyasının getirdiği mallar sizin elinize geçti...

- Yok, kesinlikle geçmiyor. Çünkü burada olan insanlar, eski davalardan yatmış insanlar, MHP militanı. O tür insanlara veriyorlar, o tür insanlar buraya gelmeden de vermiyorlar. İlişkilerini çok iyi biliyorum. Gerçekten, eskiden memlekette, ülkücü hareket içinde yer almış insanlar. H...'daki de öyle, K...'deki de öyle. Bu tür insanlara gönderiyorlar. Bunun haricinde kimseye göndermiyorlar.

- Yurt dışına çıkarma konusunda sizin bildiğiniz başka kollar var mı?

- Şimdi benim bildiğim kadarıyla, İstanbul'dan çıkma. Genelde en fazlasıyla Yugoslav, Bulgar uyruklu Türkiye'ye yerleşmiş ve Türk vatandaşı olmuş. Turizmle uğraşan kişiler aracılığıyla oluyor. Diyelim Balkan Turizm, Yıldız Turizm, Evren Turizm, Toros Turizm. Yani bu gibi firmaların aracılığıyla. Bunların da hepsi kapitalist kişilerdir. Arnavut, Boşnak, bu kişiler aracılığıyla %80'ini hemen hemen bunlar yapıyor, yani nakliyatı. Bunlar getiriyorlar Avrupa'ya, İsviçre'ye, Almanya'ya. Her tarafta bunlar yapıyor. Yani mafyanın büyük kolunu, nakliyat kolunu onlar oluşturuyor. Bunların da diyaloğu tamamen devletle, eski MHP ile, İstanbul'un gayrı meşru dünyasıyla. Onlar birbirini tanıyor, onlar yapıyorlar.

- Siz kaç yıldır burdasınız?

- Yüksel A.: Ben 9. yıla girdim.

- 9 yıldır buradasınız? İlk nasıl geldin?

- Ben 1984'te Türkiye'de okulu bitirdikten sonra, bizim o taraflarda genelde millet Almanya'ya gelip gittiği için, benim de abim o zamanlar buradaydı ona güvenerek yola çıktık, Yugoslavya'ya geldik. Serbest kanallarla, serbest yollarla pasaport aldık. Ki daha yaşım da gençti, 18'e girmemiştim. Yugoslavya'ya kadar serbest geldik, ondan sonra orada Sahra Eylim diye Bursalı bir adamla tanıştık. O bizi o zaman 2500 Mark karşılığında İtalya, İtalya'dan sonra İsviçre'ye, İsviçre'den sonra Almanya'ya getirdi. Ha..'ya A...'ya getirdi. A... diyoruz biz kendisine. Orada elma bahçelerinde çalıştık, elma topladık. Ondan sonra da buraya geldik. Burada tanıdık arkadaşımız olduğu için bize yardım etti. "İltica açın" dedi. Ki o zamanlar yaygın değildi, bizim insanlarımız pek iltica açmıyorlardı. Gelen elma bahçelerinde çalışıyordu, sene sonunda memleketine geri gidiyordu. Onun bize verdiği düşüncelerle, akıllarla burada iltica açtık.

- Nasıl akıl verdi?

- "Burada iltica açın, geri gitmenize gerek kalmaz, size ev verirler, para verirler, kalın." Ki son yaptığımız araştırma sonucu, o da bizim avukata verdiğimiz 400 Marktan pay alıyormuş. O da oradan yolunu buluyor. En son 270 Mark para veriyorlardı bize. Eh tabii köy şartları ayrıydı. Orada daha rahat geçinebiliyorduk, 200 Mark ile bir köyde geçim yapabiliyorduk. Fakat, B... gibi bir şehirde, her tarafta diskotek, lokal var. Herkes gibi bizim de paraya ihtiyacımız vardı. 270 Markla geçim yapamıyorduk. En son bir yerde iş bulduk. 6 ay geçtikten sonra, bir Türk arkadaş bana bir iş buldu. 30 Marka çalışıyorduk günlük.

- Ne türden bir iş?

- Çuvalları boşaltıyorduk. Kahve çuvalları geliyordu, kahveler boşaltılıyordu. Bunları tekrar silkeleyip, artıklarını toplayıp, çuvalları prese veriyorduk. Ve geri gidiyordu, nereye gideceğini de bilmiyorduk tabii. Ki Almanca bilmiyoruz, birşey bilmiyoruz, bize verilen, gösterilen işi bir robot gibi yapıyoruz. Hepsi o kadardı. Daha sonra da bir lokantada iş buldum. Her gün çalışmak suretiyle, günde 12 saat, 1200 Mark karşılığında, aşağı-yukarı 4 sene çalıştım. En son 1989'da tanıdığım insanlar teklif ettiler. Evlenmiştim, artık ilticacı da değildim, imkanlarım da vardı. Bu işi daha rahat yapabilirim diğer arkadaşlara göre. O tür teklifler geldi bana, kabul etmiyordum, karşıydım. Ve çevrenin daha sonra topyekün bulaşmasıyla, benim tanıdığım çevrenin hemen hemen hepsinin bulaşmasıyla, ister istemez kendimi o çevrenin içinde buldum. Bana yukardan teklifler geldi o esnada.

- Sen de "kulak" işinden mi başladın?

- Yok, ben üstten başladım. Sözde benim imkanlarım var, rahat dolaşabiliyorum. O yüzden bana direkmen yukardan teklif geldi. Yukarı dediğimde, bir arkadaş vardı, bir arkadaşı tanıyordum, ki akrabam sayılır. O bana teklif etti. İşte ben üstüme alayım da kabulleneyim de, organizesini o yapacak gibisinden. O getiriyordu başta, 5 kilo, 10 kilo. İşte ben de para işlerine bakıyordum, üzerimde para taşıyabilirim gibilerinden şeylerle para işlerine bakıyordum. Daha doğrusu yani, hiç görmüyordum ne oluyor, ne olmuyor. Belli yerden git para al, ben de gidip parayı alıp geliyordum yerli yerine.

- Yerli yerine derken, sen paraları bu toptan verdiğin kişilerden mi alıyordun?

- Evet, ben paraları toptan verdiğim yerden...

- Kiloyla vermişsin, o kilonun parasını alıyorsun?

- Evet, kilonun parasını alıyorduk. Bu S.... oluyordu, M..... oluyordu, D..... oluyordu. Organizesi buradan yapılıyordu. Ben de bu şehirlerarası gidip geliyordum. Orada daha da pahalıymış...

- Peki sorun çıkaran, "vermiyorum" diyen çıkmıyor muydu?

- Oluyordu bazen. O, işlerle artık onlar ilgileniyorlardı.

Ateşkes ve Referandum

Baştarafı 11. sayfada

boşluklar, ortaya küçümsenmeyen devrimci olanaklar sunuyor. Emperyalistlerin, PKK'yi, TC'ile uzlaştırma planları uygulamaya geçirilemiyor. Emperyalist güce rağmen, bağımsızlıkçı hareket etkisizleştirilemiyor.

Latin Amerika ülkelerinde ise barış çağrıları daha çok gerilla savaşlarında görülen tıkanıklıklar üzerine gündeme gelmiştir. Gerilla güçleri, bir nevi "ne verirlerse kazanımdır" yaklaşımı ile hareket etmişlerdir. Görüşme masasına bazı dezavantajlarla oturma zorunda kalınmış, güç kaybına uğramışlardır.

Ulusalararası alandaki elverişsiz koşullar, bu ülkeler üzerindeki etkileri daha açık ve yoğunca yaşanmaktadır. Tecritlik çemberinde kalan ülkeler çok zor anlarla karşı karşıyadırlar. Bu olumsuzlukları bertaraf edecek nefes borularından yoksun olup, oldukça muhtaç konumda hissetmekteler kendilerini... Mevcut iç dinamikleriyle bu sorunların üstesinden kalkamayacakları saplantısı içindedirler. Gelecek açısından karamsarlıklarını gizlememektedirler.

O halde Kürdistan'da tıkanan kim, ideolojik-politik olarak gerileyen kim? sorusu kendini dayatıyor. Yanıtını bulmak o kadar zor değil, yüzünü bu sıcak bölgeye çeviren, sağlıklı düşünen her insan bunu rahatlıkla farkedebilecek durumdadır.

Yine tekrarlayacak olursak;

Sözü edilen referandum önerisi, ortaya konulacak bir sandıkta halkın göstermelik olarak oyunu kullanması anlaşılmamalıdır. Halk iradesini ve kendi kaderini tayin etmesi olayı siyasal koşulların olgunlaşmasından geçecektir. Bu toplumun siyasallaşma sürecini tamamlayacak düzeye getirilmesinde ifadesini bulacaktır.

PKK'nin ateşkes çağrıları ve referandumdan yana olan tavrını, kendine güvenen ve oldukça emin görünen dinamik, güçlü bir hareketin siyasal tavrı olarak değerlendirmek gerekiyor.

Halk temsilcilerimizi uğurlarken

A. Dikili

Avrupa'dan Kürdistan Ulusal Meclisi'ne seçtiğimiz halk temsilcilerimizi ülkeye yolcu ettik. Her birisi ayrı ayrı yerlerden, yurtseverleri bilgilendirerek vedalaştılar. Vedalaşma, yurtsever kitlenin heyecanını dalga dalga yükseltti.

Kürdistan Ulusal Meclisi, muhtemelen bu senenin baharında ilk açılış oturumunu gerçekleştirecektir. Düşmanın tüm duyumsamaz gözükmeye çalışmasına rağmen, kabuslu rüyalarda boğulduğu şüphesiz. Düşman bir yandan askeri alanda en son çabasını harcarken, diğer yandan da son çırpınışının diplomatik ataklarına hazırlanıyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin kararlı, bilinçli yükselişi, mevzileri bir bir zaptedişi her alanda başarı sergileyebileceğini ispatlaması, TC'yi varolabilecek adım atma cesaretini haklı olarak kırıyor. TC'nin şu an bütün çırpınışı, attığı adımlar, kaybettiği mevzileri geri elde etme çabasıdır.

Özgürlük savaşı ise her alanda başarının hala ilk adımını atmış, bu kadar mesafe katedebilmiştir. Bu mesafeyi koruma derdi yoktur, sürekli ilerletmeyle, başarının dozunu arttırmayla uğraşmaktadır. Dost çevrelerin Kürdistan yurtsever halkının mücadele azmi, ilerleme gücü doruğuna ulaşmış durumda. Bu azmin, bu şahlanışın önünü hiçbir güç tıkayamaz, hiçbir kaçış düşmanın sonunu önleyemez. Artık eskisi gibi dar düzeyler yaşanmayacaktır. İzolasyon hafiften delinip, karşımızdaki beton duvar çatırdamaya başlamıştır. Kürtler eskisi gibi yalnız da değildir. Artık Kürdistan'ın çok ciddi bir gücü, çok büyük bir sahibi var.

Kürdistan her alanda küçük adımlarla ilerleyip, devsel mesafeleri geride bırakmıştır. Gerilla bugün hiçbir ülkenin mücadelesinde olmayan, her alanda kırılmaz, tükenmez bir güçlülüğe sahiptir. Ulusal kurtuluş cephesi işlevini en üst aşamaya getirmiştir. Mücadele bir bütünlüğe doğru ilerlemiş ve devlet olmanın ilk kurumlarını oluşturmaya başlamıştır. Bunun en üst düzey kurumu Kürdistan halkının iradesi Ulusal Meclis oluşturulmuş, ilk toplantısını yapacak düzeye getirilmiştir. Avrupa'dan Ulusal Meclis'e seçtiğimiz 15 halk temsilcimiz bu şartlarda, bu minval üzere ülkeye dönmüş bulunuyorlar.

Bu yaz diğer yazlardan çok daha sıcak geçeceğe benzemektedir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, kazanımlarını yeni mücadele biçimleriyle genişleterek, ileriye sıçrama aşamasını hızlandırabilecek taktiksel düzeyi yakalamıştır. Özgürlük hareketinin bütün iyi niyet ve çabalarına karşın, TC politika üretemeyen, geri; şiddet ve katliamdan başka yol bilmek istemeyen sağır sultan rolüne devam etmektedir. Türkiye'de sivil yönetimin, sivil kurum ve kuruluşların, politik refleks sahibi olması gerekenlerin, basın ve kamuoyunun uyarıcı olmaktan öte bir fonksiyonu kalmamıştır. Bu kurumlar, bu fonksiyonlarını da yerine getirmemekte, şiddet yönetiminin kutsayıcı savunucuları durumuna düşmektedirler. Yaşanan tıkanıklık, Kürt sorununun politik çözüm yolu arayışını zedelemekte, demokratik yolları işlevsiz kılmakta, toplumun her kesimine zarar getirmektedir. Bunun tek sorumlusu, hiçbir çözüm yoluna yanaşmayan TC devletinin, şiddete tapınma stratejisidir. Kürt halkının kendini savunma, düşmanı ülkesinden atma, kendi kendini yönetmeye başlama meşru zemininden başka elinde silahı kalmamıştır. Bu nedenle, Kürdistan'da topyekün savaşa karşılık ve ona yönelen her silahı tersine çevirme, gerekirse sıcak savaşı başka alanlara taşırma, vazgeçilmez savunma metodu olarak görülmelidir.

Halk temsilcilerimizi uğurlarken, bizi kurtuluşa doğru ileri adım atma olanağı sunacak olan Ulusal Meclisi'mizin, gelecekte bütün Kürdistan'ın kurtuluş umudunu müjdeleyen bir misyonu da içende taşıyor. Meclisimizin bu misyonu layıkıyla yerine getirmesi, tarihi rolünü iyi oynayabilmesi için, bütün Kürdistan olarak yekvücut hareket etmemiz ve çabalarımızı en yüksek verimliliğe ulaştırmamız gerektiği bilincini bize daha iyi kavratıyor.

Başarı, başarmak için bütün gücüyle çaba sarfedenlerindir. Bütün gücümüzle halk temsilcilerimizin yanındayız. Kürdistan'a, Kürdistan'da yaşamı yaratanlara bin selam!

ÇÖZÜM

A. ÖCALAN

Gerilla savaşını bu yıl yaşayacağız

Baştarafı 1. sayfada

gerilla savaşını bu yıl yaşayacağız. Bu müjdeyi de halkımıza vermeyi bir görev biliyorum. Savaşan güçlerimiz bütün stratejik alanlara ulaşmışlardır. Kışı çok ağır ve sıkı bir eğitimle geçirdiler. Özellikle iç operasyon adı altında dayatılan kontrgerilla eylemleri sıfır denilebilecek bir başarısızlıkla yüzyüze bırakılmıştır. Muazzam masraf yaptılar. Güney savaşından daha uzun süreli savaş yürüttükleri halde, bana gelen bilgilere göre sadece Amed bölgesinde bir savaşçı yitirmişiz. Halktan birçok suçsuz insanı katlettiler, birçok insanıda tutukladılar ki bunlarda mücadeleyi ateşlendirmekten öteye sonuç vermez. Gerilla ise hem kendini eğitti, hem gücünü büyüttü, hemde silahlandı. Ağrı'da, Muş-Bingöl, Dersim, Amed, Garzan, Botan, Mardin, Güney-Batı'da bütün dağlara gerilla yerleştirilmiştir. Sayısal ve nitelik olarak savaşı yürütecek olgunluğa eriştirilmiştir. Kitle bağları da çok güçlüdür, bütün olarak söylüyorum ki gerilla iyi savaşacaktır. Sayıları 10.000'lere ulaşıyor. Ciddi açılımlarla bu sayıyı 50.000'lere çıkartabiliriz. Eğer taktik planlarımızı tam hayata geçirirsek bu savaşım aynı zamanda kırsal alanda muazzam bir donanıma imkan verecektir. Yani özel savaş timlerinden daha çok biz Kürdistan'ı denetleyeceğiz. Daha şimdiden buna ulaşılmıştır, ama yaygınlaştırılacaktır. Sanıyorum özel savaş yönetimi bunu anladığı için savunmasız köy ve kentlerin kontrolsuz kalmaması için bir yüklenme gereği duyuyor. Haddinden fazla hizbullahı kentlerde, korucuları da köylerde kullanarak son yıllarda katliamları gerçekleştirmeyi düşünüyor. Şehirlerdeki, köylerdeki yükselişi frenlemek mümkünse kontrol altına almak istiyor. Özel savaşın şimdi yüklenmek istediği alanlar en çok bunlardır. Partinin etkinliği bu sahalarda gün geçtikçe artıyor. Bütün katliamlara rağmen halkın mücadelesi başta Diyarbakır olmak üzere kentlerde gelişme kaydetmiştir. Örgütlülük, dayanışma ilerlemiştir. Köylerde yine halkın köy komiteleri biçimindeki cephe örgütlenmeleri gelişmiştir. İlaveten savunma birlikleri geliştirilmiş ve bugün dahi yaygın biçimde örgütlenmektedirler. Özellikle şehirlerde, mahallelerde, fabrika ve okullarda dahil giderek öz savunma birlikleri dediğimiz birlikler oluşturulacaktır. Halkın kendi mahallesini, gençliğin kendi, kendisini savunması sopa ile, taş ile tıpkı Filistin örneğinde görüldüğü gibi, hizbullaçıya da karşı, polise de karşı, askere de karşı. Gerilla da daha etkin bir biçimde kentlere girecektir. Gerilla gerçekten kentleri daha çok etki altına alacak, üstüne gidecektir. Belki işgalde edebilecektir. Elinde uzun bir süre tutacaktır. Yaygınca bunu yapacaktır, çok sayıda kentte gerçekleştirecektir. Kiralık katilleri de daha iyi cezalandıracaktır. Halkın öz savunma birlikleri de işe koşturulursa sanıyorum bu ölüm timlerine daha şiddetli bir şekilde karşılık vermek imkan dahilinde olacaktır. Aynı şey kırsal alanda koruculara karşı da geliştirilecektir. Koruculardaki çözülme hızlanacak ve köy savunma birlikleri, daha artan bir oranda, kendi savunmalarını, bu temelde örgütlenmelerini gerçekleştireceklerdir. Kısaca halkın serîhildan biçimindeki eylemliliği özünden hiçbir şey kaybetmeden böyle süreceğini, '93'ü bu anlamda güçlü karşılayacağını, ne pahasına olursa olsun, karşılığı ne kadar şehit olursa olsun başarıyla götürebileceğini söyleyebiliriz.

BERXWEDAN'DAN

Bahar Newroz'la güzelleşir

Baştarafı 1. sayfada

distan ülkesinin semalarında kümelenmiş o kara bulutlar tek tek doğan özgürlük ve bağımsızlık güneşinin ışınlarıyla def olup gitmeye yüz tutuyordu. Özgürlük güneşinin ışınları 1991-1992 yılının Newroz'larında verilen şehit kanlarıyla her gün bir daha kızıllaşıyor, bir daha Kürdistan ülkesinin insanına, doğasına hayat veriyordu.

Yıl 1993 ve kutsamış günün arifesindeyiz. TC, 1992 yılını kendi lehine çevirmek için başvurmadığı insanlık dışı hiçbir yol ve yöntem kalmadı. Ama nafile, tüm uğraşlar onu daha da bir çıkmazın içine sürükledi. Yılı kazanan Kürdistan halkı oldu. Kazanmaktan başka çıkar yolumuzun olmadığı ve kazanma mücadelesinde kaybedeceğimiz hiçbir şeyin olmadığı, yeni bir Newroz'a giriyoruz. '93 Newroz'u Kürdistan halkının tarihinde bir altın sayfa olarak yerini alacaktır. Gerillamız çok daha güçlü, çok daha deneyimli olarak giriyor '93 yılına. TC '92 Newroz'unda halkımıza katliamı dayatmasına karşın, muazzam bir direnişle karşılaştı ve yenmek istediği halkımıza yenildi.

'93 yılı Kürdistan ulusal mücadelesinin TC'ye çözümü dayatacağı bir yıl olacak. Zaten TC de şimdiden bunu anlamıştır. Ulusal Meclisimizin 15 milletvekilinin Belçika'nın başkenti Brüksel'de başlattıkları açlık grevi ile Kürdistan halkının mücadelesini Avrupa devletleri yetkililerine ve kamuoyuna tanıtmaları sonrası, TC karşı bir diplomasi seferi başlatarak, karşılık vermek istemektedir. Tüm siyasi partilerin temsilcileri, hükümetin bakanlarını görevlendirerek, Avrupa ülkelerine seferber etti. TC'nin bu diplomatik seferleri Newroz'da halkımıza dayatacağı katliamları, Avrupa ülkelerine de onaylatma isteminden kaynaklanmaktadır. Ecevit'in İngiltere'ye yollanması, İnönü'nün çeşitli Avrupa ülkelerini gezmesi, Almanya'ya heyetler yollamaları bundandır. '93 katliamlarına destek ve Kürdistan halkının meşru mücadelesine vurulmak istenilen "Terörist" damgasının süresini uzatarak, bir nefes almak istemektedir. TC'nin bu sinsi ve haince sefelerine karşı, halkımız her alanda görevlerine sarılmak durumundadır. Newroz sürecinde düşmanın sivil halkımıza karşı girişebilecek katliam girişimlerine karşı anında cevaplar vermeli, Avrupa kamuoyuna mücadelemizin meşruluğunu anlatmalı ve kavratmalıdır.

Ülke zemininde gerillaya karşı çıkmazı yaşayan düşman, ömrünü uzatmak için, Avrupa devletlerinin '92 yılında verdikleri desteklerini devam ettirmelerini dilemektedirler. Katliamlarını gizlemek, haklılık kazandırmak istemektedir. Özellikle Avrupa'da yaşayan Kürdistanlı yurtseverlere büyük görevler düşmektedir. Düşmanı her alanda teşhir ve tecrit etmek için yoğun bir çabanın sahipleri olmak durumundadırlar. Düzenlenen yürüyüş, gece ve mitinglere canla başla katılım göstermeli ve ülkedeki halkımızın direnişçi ruhuna denk düşecek bir ataklık içinde olmalıdırlar. Bu tarih emridir ve şehitlere bağlılığın da bir gereğidir.

Düşmanın, her gün biraz daha yoğunlaştırdığı psikolojik savaşı '93 yılında daha da azdıracaktır. Şimdiden buna başlamıştır da. Uçaklarıyla dağlarımızı, köylerimizi, şehirlerimizi bombalarken, kontrgerilla güçleriyle sokak ortalarında halkımızı katlederken, basın ve yayın kuruluşlarıyla da moralimizi bozmak için en inanılmaz yalanlarıyla, ikiyüzlülüğüyle komplocu karakteriyle özel savaşını pekiştirecektir. Her gün hayali olarak yüz, elli, gibi sayılarla gerillamızı öldürdüğünü iddia ederek, moral kazanmak isteyecektir. Kürdistan'a basının girmesini engelleyerek, kendi yalan haberlerini dünya kamuoyuna doğruymuş gibi kabul ettirmeye çalışacaktır. Düşmanın bu cephedeki saldırılarına karşı da, cevabımız kendi ulusal basınımızı izlemek olmalıdır. Önderliğin çözümleme ve perspektiflerini Serxwebûn gazetesinde izlerken, günlük haberleri Ulusal Ajansımız olan Kürdistan Haber Ajansı'ndan ve gazetemizin haber merkezinden izlemeliyiz. Ulusal Kurtuluş mücadelemiz halkımızın fedakarlığı ve yiğitliğiyle önemli mevziler yaratmıştır. Düşmana her alanda cevap verecek kurum ve kuruluşların temelleri atılmıştır. Yeter ki biz bunlara iyi sahiplik edelim; yeter ki biz bunlara yeni değerler katalım.

Kürdistan kadını 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nü de ruhuna uygun kutladı. Analarımız, bacılarımız ve bayan yoldaşlarımız bugün mücadelenin her alanında kendilerine düşen görevlerini yapmaktalar. Dağda gerilla, serhildan da en önde, diplomaside ise çaba sarfetmekteler. 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nü ruhuna uygun kutlamakla kalmayıp, Newroz sonrası ülke zemininde kongrelerini yapma hazırlığındalar. Kadınlarımızın bu kongresini şimdiden tüm içtenliğimizle kutlarken, Avrupa alanında bulunan kadınlarımızın kendilerine düşecek görevleri layıkıyla yapacaklarına olan inancımızı bir kez daha yineliyoruz. Ulusal kurtuluş mücadelemizin '93 yılıyla önemli bir sürece girdiğini belirtmiştik. Düşmanın bel bağladığı Güney güçlerini de devrimimiz zeminine çekme, düşmanın kullanmak istediği bu silahı da tersine çevirerek düşmana yöneltme zemini oluşmaktadır. TC'nin denetimine girerek saldıran bu güçler er veya geç kullanıldıklarının farkına varmak durumundadırlar, aksi halde lanetli geçmişlerinin karanlığı içinde kaybolup gideceklerdir. Artık Kürdistan'da işbirlikçilik zeminini de felce uğrattık. Ya devrimden yana olmak, ya da olmamak seçenekleri çok açık bir şekilde kendisini dayatmıştır.

Newroz'un bu öngünlerinde Avrupa'nın çeşitli kentlerinde yürüyüşler düzenlenmektedir. Bu yürüyüşlere tüm halkımızın en yüksek düzeyde katılım göstermesi gerekmektedir. '93 yılını halkımız, özverisiyle zafer yılına dönüştürecek, gerillamız düşmanı söküp atmada bir dönüm noktası yapacaktır.

Tüm halkımızın Newroz'unu yürekten kutluyoruz.

'93 Newroz'una merhaba

Baştarafı 7. sayfada

propagandanın etkisi altında kalmamalıdır. TC şimdiye kadar onlara gözyaşından, acıdan, açlıktan, sefaletten, enflasyondan, yoksulluktan başka hiçbir şey vermemiştir. Kendilerine bu kadar acıyı reva gören Türk devletinin Kürt halkına yaptığını tahmin etmek artık zor değildir.

Türk halkının kurtuluşu kesinlikle Kürt halkıyla birliktedir. Halkımızın yükselttiği mücadele Türk halkının da mücadelesidir ve bu mücadeleye omuz vermeleri gerekir. Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN'ın bu yönlü çağrıları çok belirgindir, çok açıktır. Defalarca röportajlarında dile gelmiştir. Halkımız, kardeş Türkiye halkını kesinlikle bu yıldan itibaren TC'nin bu kirli savaşının bir aleti olmaktan kurtulmasını ve o zinciri parçalamasını, ulusal kurtuluş mücadelesinin yanında olmasını Türk anasının, ağlayan Kürt anasıyla omuz omuza yürümesini, Türk gencinin gidip Kürdistan'da özgürlük mücadelesi veren Kürt gencine silah sıkmaktan kesinlikle kaçınmasını beklemektedir. Türk proletaryasının yalnız ekonomik hakları için, demokratik hakları için değil, Kürt halkının hakkı için de ayağa kalkması gerekiyor. Halkımızın beklentisi böyledir.

1993'e özgürlük şiarıyla giren Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi Türk halkı için de özgürlük haklarını arıyor. Kürt halkı Newroz'unu kutlarken bu Newroz'u aynı zamanda Türkiye halkına da mal ederek mücadeleyi geliştirmektedir. Ve geçmiş yıllardan daha farklı olarak kardeş Türkiye halkını yanımızda, saflarımızda görmek istiyoruz.

Şimdi kan ateş içinde, kızını, oğlunu şehit vererek özgürlüğü dışında hiçbir şey istemeyen ve belki de insanlık tarihinin gelmiş geçmiş en soylu mücadelesini, en meşru temellerde veren Kürdistan halkının, onun önderliğinin, öncüsünün, gerillasının mücadelesine kulak verilmelidir. Bu mücadele dünyadaki en meşru mücadeledir. Bu mücadelenin mensupları olan tüm Kürt halkı, hangi parçada olursa ve dünyanın neresinde yaşarsa yaşasın, gerçekten bütün yeteneklerini ayaklandırarak bu yıla iyi bir cevap vermelidir. Bu Newroz'u ayakta karşılamalıdır, adeta kendini seferber etmelidir. Mücadeleye kendini bütün hücreleriyle katmalıdır.

Avrupa'da bulunan halkımız için de bu böyledir. Avrupa'daki halkımız gerçekten bu Newroz'u bütün dünyaya TC'nin özel savaşını, şiddetini, katliamcı yüzünü teşhir edecek bir duyarlılıkla karşılaması gerekiyor. Deyim yerindeyse kendi içinde fırtınaları ve kıyametleri koparарak karşılaması gerekiyor.

Kürdistan halkı Newroz'u mücadele tarihine yaraşır bir biçimde en yüksek bağlılık gücü olan önderliğe ve şehitlere bağlılığın gereği olarak karşılaması gerekiyor. Şehitlerine, zindanda-dağda direnen ve savaşan evlatlarına bağlılık gereği olarak karşılaması gerekiyor. Kardeş Türkiye halkının da bu coşkuya katılması, güç vermesi, omuz vermesi gerekiyor.

Newroz yürüyüşünü amacına uygun ...

Baştarafı 18. sayfada

du. Şunu hemen belirtelim ki '93 kış hazırlıkları PKK tarihinde ve gerilla savaşımında dev bir çalışma dönemi oldu. Bütün cephelerde sadece gerilla '93'ün yorgunluğunu, yetmezliğini aşmakla kalmadı, yeni yaratıcı taktiklerin nasıl geliştirileceğine dair eğitimle, donanımla ileri düzeyde bir birikime de sahip oldu. Ve böylece Güney savaşının olumsuzlukları olumluluğa kanalize edildi. Bu temelde görüşmelerin faydalı olduğuna inanıyoruz. Mevcut gelişmeler Kürdistan'daki devrimci gelişmelere, savaşıma hizmet edecektir. Buna birde bazı diğer etkenler yol açtı. Özellikle Türkiye-İran-Suriye arasındaki üçlü zirvenin ortaya çıkardığı durumlar vardı. Bunu da gözönüne getirerek Kürt ulusunun kendisine bağlı olduğunu iddia edenlerin de birlikçi tutum içine girmelerinin önemini vurguladık. Bunun dışında uluslararası alanda önemli gelişmeler vardı. Kürt halkının birlik ve beraberliğinin daha iyi bir diplomatik gelişmeye fırsat sunacağını bildiğimizden dolayıda tüm Kürdistan adına hareket eden güçlerin ister ikili, ister üçlü ve hatta bir Ulusal Kongre çerçevesinde biraraya gelebileceklerini içtenlikle söyledik. Ulusal Kongre, Kürdistan Parlamentosu böyle bir kongrede kendini ifade etmesine ve yoğun hazırlıkların yapılmasına büyük çaba gösterdik. Yine Kuzey Kürdistan'daki ERNK'nin daha geniş bir cephe biçimine dönüştürülmesi için çağrı yaptık. Özellikle PKK'nin esas olarak yürüttüğü cephe faaliyetlerine, çeşitli grupların partilerin, kişiliklerinde alınarak genişletilmesi sonucuna vardık. Bu nedenle de bazı görüşmeler oldu, daha da gelişebilir. Kuzey Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin de '93'te daha da gelişebileceği görülüyor. Bu konuda üzerimize düşenin bir kez daha gecikmeli de olsa ısrarla yapacağız. Güney Kürdistanlı güçlerle Kuzey Kürdistanlı güçlerin ilişkilerinin Ulusal Kongre çerçevesinde anlam bulmasına önem vereceğiz. Bütün bunlar partimizin programına, temel taktiklerine uygun gelişmelerdir. Hiç kimse demesin ki, PKK daha düne kadar bunları hain ilan ediyordu, şimdi niye görüşüyor işte çelişkilidir. Hayır. Devrim galebe çalmıştır, PKK'nin devrimci çizgisi başarı kazanmıştır, diğerlerini de devrimci çizgiye doğru çekmiştir. Bu imkanı ortaya çıkarmıştır. Tabii ki değerlendireceğiz. Bir tane yurtseverde olsa çok hatalı, hatta bize karşı savaşmış da olsa, biz bu yurtsever kişiyi, partileri mücadele çizgisine, birlik ve dayanışma atmosferine alacağız. İtici olmayacağız. Son derece doğru ve birlikçi bir tutumdur. Baştan beri düşünüyorduk, şimdi de bunu düşünüyoruz, düşünmekle kalmıyoruz bunu pratikte gerçekleşecek bir duruma getirdiğimize inanıyoruz. Yeniden '93 Newroz'u dolayısıyla bütün Kürdistanlı yurtsever kişilerin, grupların, partilerin Kuzey'de genişletilmiş bir Ulusal Kurtuluş Cephesi, Güney ve tüm Kürdistan çapında bir Ulusal Kongre'yle birlikçi tutumlarını ifade etmelerini, böylesine çalışmalara katılmalarını, tarihimizde çok ihtiyacı hissedilen birlikçi tutuma gelmelerini başarmalarını diliyoruz.

Yoğunlaştırılan sömürgeci psikolojik ...

Baştarafı 10. sayfada

juva basını neden böyle yaptı? Çünkü, kendisinden böyle istendi de ondan. Güney Kürdistan'da yaşanan savaştaki gerçeklerin ve Türk ordusunun içine düştüğü durumun Türkiye kamuoyuna ulaşmasını özel savaş yönetimi istemiyordu da ondan. Çünkü gerçekler daha önce yaptıkları propaganda bombardımanı gibi değildi. Özel savaş yönetimi açısından, gerçeklerin kamuoyuna ulaşmaması ve halkın dikkatlerinin başka yöne çekilmesi gerekiyordu. Basın da işte bunu gerçekleştiriyordu. Bu konuda savaş alanından haber yayınlayan bir televizyon istasyonunu bizzat Genelkurmay Başkanı mahkemeye verdi. İşte özel savaşın psikolojik boyutu ve psikolojik savaşta burjuva basınının yeri böyledir.

Psikolojik savaş olayında bir de Türkiye solunun durumuna bakmak gerekiyor. Burjuvazi bu kadar parti kurarken, sol neden doğru dürüst bir parti kuramıyor? Neden birleşemiyor? Büyük ölçüde bunlar, TC'nın yürüttüğü psikolojik savaşın üzerlerindeki etkisinden kaynaklanıyor. Açıkça devletin karşısına çıkmak istemiyorlar. Hele bir de ortada PKK olgusu varken, onunla aynı paralele düşmek istemiyorlar. Çok köklü olan sosyal şovenizm, kendisini şimdi de bu biçimde ortaya koyuyor. Sınırlı bir güce sahip olan devrimci kesim dışındaki büyük çoğunluk, devlete, "biz PKK'den ayrıyız" demek istiyorlar. Devlet de zaten bunu istiyor. Demirel ve İnönü bu konuda her gün açıklama ve çağrı yapıyor ve "milli mutabakat" böylece sağlanmış oluyor. Bundan da öteye, 1992 yılında eleştiri adı altında PKK'ye yönelik bir karalama kampanyasının soldan da geliştirildiği görülüyor. PKK, dürüst ve devrimci, geliştirici eleştiriye her zaman açık, ancak bu sözde eleştirilerin niteliği böyle değil. Yine Güney Kürdistan'daki savaş karşısında bu tür güçlerin durumu oldukça ilginç oldu. İşçi Partisi, neredeyse olaylardan PKK'yi sorumlu tutacaktı ve açıkça PKK'nin Barzani ve Talabani ile anlaşmasını istedi. ABD'nin Irak'a saldırısına silahlı eylemle karşı çıkan Dev-Sol, TC'nin Güney Kürdistan'a yönelik saldırısına nedense aynı karşılığı vermedi. Herhalde antiemperyalizm anlayışlarının bir gereği oluyordu bu. "Kürt proletaryasının da öncü partisi olduklarını" söyleyen bu güçlerin, Kürdistan'daki savaşın bu denli uzağında kalmaları ve ancak cılız bir-iki açıklama yapabilmeleri herhalde ilginç bir durum olmalı. O açıklamalarda Barzani ve Talabani'yi eleştiren açıklamalardı, TC'nin saldırıları karşısında bu bile olmadı.

KÜRDİSTAN DA KAZANACAK!

Baştarafı 15. sayfada

29.300 Güney-Vietnamlı ve 71.000 müttefik askeri tarafından desteklenir.

ABD ilk olarak, FNL'nin tabanını kurutmak için "savunma köyleri" (köy korucuları köyleri, bn.) kurdurarak, bunlara erzak yardımında bulunmuş, diğer köyleri ise kimyasal bombalar atarak, yerle bir etmiştir. ABD askerleri, insanları diri diri yakarak, çocukları toplu imha ederek, Vietnam adına yaşayan her canlıyı; ağaçları, bitkileri ateşe vererek, ortaçağ savaşlarından daha da kanlı olanını sergilemiştir.

Kuzey-Vietnam partizan orduları ve halkının her geçen gün büyüyen mücadeleleri sonucu ABD, 1968'in başlangıcında, "Tet" silahlı saldırısında da büyük kayıplar vererek, savaşı kazanamayacağını anlamıştır. Johnson, bombardımanın kısmen durdurulmasını sağlayarak, Mayıs 1968'de Paris'te görüşmeye başlanması için diplomatik yolları açmak mecburiyetinde kalmıştır. Görüşmelerin devam ettiği yıllarda, ABD askeri yığınak yapmış ve Kuzey-Vietnam ve Kamboçya'ya bombalar yağdırmıştır. Kissenger ve Kuzey-Vietnam'dan Le Du Tho arasında yapılan gizli görüşme sonucunda, 27.01. 1973'te ABD ve Vietnam Dışişleri Bakanları ateşkes antlaşmasını imzalamışlardır. Bu antlaşma, Şubat/Mart 1973 tarihlerinde uluslararası bir konferansta tasdik edilmiştir.

Güney-Vietnam ordusu 1975'te dağılmış, başkan Nguyen Von Thieu ve 100.000 Güney-Vietnamlı son imkanları kullanarak, ABD'nin yardımıyla devrim topraklarını terk ederek, ABD'ye ve müttefiklerine sığınmışlardır.

30.04.1975'te PRG (Geçici Devrim Hükümeti) güçleri Saygon'u ele geçirerek, Kuzey ve Güney-Vietnam'ı birleştirmişlerdir. Ortak Ulusal Parlamento'nun toplanmasıyla 1976'da Sosyalist Vietnam Cumhuriyeti kurulmuştur.

Sosyalist Vietnam ve Kurtarılmış Kürdistan birbirlerine 20 yıl uzaklıktadırlar. Kürdistan ise kurtuluşuna çok yakın.

Tüm Kürdistanlılara ise, zafere yakın olan 1993'te tüm güçlerini, hünerlerini yaşatarak, gerillanın barbar TC'yi hedefleyen mücadele çarkını ileriye döndürme görevi düşüyor.

Rusya'da kapitalizmi kuracak siyasi...

Baştarafı 21. sayfada

Ocak ayının başında Star 2 olarak bilinen, Rusya ve ABD arasındaki anlaşmaya göre, her iki ülkede stratejik nükleer silahların, önümüzdeki on yıl içinde 1/3 oranında düşürülmesi konusunda anlaşmışlardı. Daha önce imzalanan Star 1 anlaşması bile Ukrayna tarafından onaylanmadan, Star 2 anlaşmasının iki devlet tarafından imzalanması, ABD'nin yangından mal kaçırması olarak yorumlanmaktadır. Stratejik nükleer silahlar dışındaki nükleer başlıklı misilleri Rusya'ya geri veren Ukrayna, stratejik nükleer silahların geri verilmesi için her iki taraftan da güvence istemişti. Taraflar ise güvencenin verilebilmesi için, önce bu silahların 1995 yılına kadar Rusya'ya iadesini şart koşuyorlar. ABD eski başkanı Bush ve Ocak ayında hükümeti devralan B. Clinton Ukrayna'daki stratejik nükleer silahların en kısa zamanda tahrip edilmediği taktirde, komünizm tehlikesinin bölgede varlığını koruyacağını iddia etmektedir. Star 1 anlaşmasına göre Ukrayna, topraklarındaki 176 misilin Rusya'ya transfer edilmesini kararlaştırmıştı. Oysa Ukrayna 46 adet SS-24 olarak bilinen nükleer silahların, kendi topraklarında yok edilmesi kararını almıştı. Bunda amaç Rusya'daki ulusalcılar ve eski komünistlerin Star 1 ve Star 2 anlaşmalarını onaylamayacakları ve Ukrayna ile Rusya arasındaki siyasal çelişkilerin çözümünde savaşların gündeme geleceği iddia edildi. Özellikle Rusya'da her iki grup da, eski SB devletlerinin de içinde bulunduğu, ya büyük Rusya ya da eski SB'nin yeniden canlandırılmasını isteyerek, Rusya'daki kapitalizme karşı alternatif çözümleri gündeme getirmeye çalışıyorlar.

Ukrayna nüfusunun dörtte birini oluşturan diğer halklar (Rus, Polonyalı, Tatar, Romen, Yahudi vb.) çok uluslu devlet yapısı içinde, henüz ulusal haklar için muhalefete geçmiş değiller. Buna rağmen Rusya özellikle Tatarlar ve Ruslar konusunda, sınırlar ve Karadeniz Filosu sorunlarında Ukrayna'yı tehdit eder bir konumda. Ukrayna diğer doğu Avrupa ve eski Sovyet devletlerinden farklı olarak, pazar ekonomisi ve devletin mülkiyetindeki üretim araçlarının özelleştirilmesi konusunda çok daha itinalı ve yavaş hareket etmesi, kapitalist devletlerce kuşku ile karşılanmaktadır. Halen Avrupa'nın, toprak olarak ikinci büyük ve dünyanın üçüncü nükleer gücü olan Ukrayna'nın, önümüzdeki 10 yıl içinde bölgenin ekonomik süper gücü olacağı tahmin edilmektedir.

Önümüzdeki birkaç ay içinde Ukrayna parlamentosunda görüşülecek olan Star 1 ve Star 2 anlaşmalarının onaylanması sorunu, yeni hükümetin uluslararası politikada hangi doğrultuda politika belirleyeceğininde göstergesi olacaktır. Bütün dünya kapitalist devletleri için tarihi öneme sahip olan bu görüşmelerin, hangi gelişmeleri yaratacağı ise, merak konusu olmaktadır. Sosyalizm korkusunun telaşıyla yangından mal kaçıran emperyalistler, çok daha güçlü bir sosyalizmin Kürdistan devriminin şahsında Ortadoğu'nun kalbinde doğuşunun korkusu ve telaşıyla eski SB'nin ileride tümden kaybedilerek, sosyalizmin sonlandırılamayacağını kavrama sürecine girmektedirler.